Loveswept

Mai întîi, **Matt Martinelli** i-a luat locul de parcare. Apoi a încercat să o vrăjească să iasă cu el.

Se gîndise că această mămică obosită, care nu știa de altceva, decît de muncă și de nici un pic de distracție, merita să fie curtată de un bărbat.

Matt era un pericol delicios, iar ea era flacăra care îl topise. El devenise o ispită care o făcea să nu se mai gîndească la ce spune lumea. **Susan** voia să lase în urmă trecutul, dar își jurase să nu mai lase pe nimeni să îi frîngă inima.

Va putea acest om tandru, care o curta cu flori și care îi vindecase rănile, să o facă să riște și să creadă într-o viață fericită?

Lei 3900

Theresa Gladden CURTÎND-O PE SUSAN

EDITURA MIRON

THERESA GLADDEN

Loveswept

Curtînd-o pe SUSAN

Loveswept

Theresa Gladden

Curtînd-o pe Susan

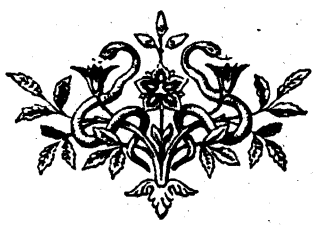

Romancing Susan

by Theresa Gladden

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Theresa Gladden

Curtînd-o pe Susan

Traducere de Oana Negureanu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95059-6-1

Capitolul 1

Vrăjitoarea aia bătrînă încă o speria de moarte.

Susan Wright se grăbea spre Şcoala Elementară Brownstone. Tensiunea şi iritarea întunecaseră plăcerea pe care o avusese înainte pentru frumoasa zi de primăvară. Un coş imens îi apăruse pe gît. Numai la gîndul că avea să se găsească în aceeaşi încăpere cu înfiorătoarea Abby Riggs, nervii i se înfiorau, transformînd-o dintr-o femeie de afaceri, plină de succes, – oh, ce mult îi plăcea cum suna cuvîntul acela, „succes"! – şi încrezătoare în puterile ei, într-o fetiţă de zece ani, timidă şi plină de vinovăţie.

Şi faptul că ştia că va întîrzia, înrăutăţea şi mai mult lucrurile. Coşul acela o durea şi o înţepa cumplit. Arunca priviri îngrijorate după poliţişti, după care apăsa şi mai tare, pe pedala de acceleraţie, depăşind şi mai mult limita de viteză.

De ce nu murise cotoroanţa aia bătrînă? se întrebă în vreme ce mai aruncă o privire îngrijorată spre ceasul de la mînă. Şi-o şi imagina pe doamna Abigail Riggs stînd foarte ţeapănă la catedră, cu privirea fixată asupra ceasului, cu buzele strînse şi cu cocul acela de culoarea oţelului, cocoţat în vîrful capului ca de pasăre, plănuind fiecare cuvînt pe care urma să-l spună fostei sale eleve care întîrziase. Susan ezită în faţa unui semn de încetinire a vitezei, după care luă repede colţul. Sigur, nu voia să fi murit, dar ca să se fi pensionat ar fi fost foarte plăcut.

Gîndeşte mai optimist, îşi zise. O să fie calmă şi înţelegătoare. Doamna Riggs n-o s-o facă astăzi să pară un copil. Nu, Susan o să intre în cameră şi cotoroanţa o să-i şi sară de gît. Oh, da, din punctul ăsta de vedere era foarte sigură.

Susan mai aruncă încă o privire spre ceas şi tresări. Coşul o mînca cumplit, dar îşi păstră mîinile prinse, cu fermitate, de volan. Încercă să găsească o scuză acceptabilă pentru întîrziere. Clienţii ei, molipsiţi de febra primăverii, parcă nu

mai terminau cu vorbăria. Adevărul era că se bucurase de trăncăneala lor prietenească, numai că depăşiseră timpul permis. Cu toate astea, lui Abby Riggs, care nu credea în trăncăneală sau prietenie, nu-i va păsa de aşa o scuză. Trebuia să se gîndească la ceva mai bun. Apoi renunţă. Nimic mai puţin de o moarte, cea a ei, nu va fi acceptat drept scuză. Ce miercuri tîmpită!

Şcoala elementară, construită din cărămizi roşii, începu să se zărească. Strînsoarea mîinilor lui Susan, pe volan, începu să mai slăbească. În ciuda resentimentelor pe care le avea pentru fosta ei profesoară din clasa a cincea, zîmbi încî tată, văzînd clădirea aceea cu trei nivele. Arăta ca o clădire din secolul al nouăsprezecelea, o şcoală pentru fete, construită pe vremea cînd tavanele înalte şi boltite erau la modă şi căldura costa aproape nimic. Îşi aminti cum coridoarele lungi răsunau de rîsete şi ţipete. Şcoala Elementară Brownstone rămăsese instituţia cea mai îngrijită din Millers Creek, Carolina de Nord. Era ca o stîncă de neclintit şi, fără îndoială, aşa va rămîne pe veci.

Atît de neasemănătoare cu unii oameni, în mod special cu un anume fost soţ.

O stîncă de neclintit, pe care să te poţi baza.

Asta era ceea ce-şi dorea şi ea de la viaţă.

Siguranţă şi stabilitate. Aşa cum era chiar Millers Creek, o localitate cu o populaţie apropiată de zece mii de oameni, greu de schimbat şi fără surprize neplăcute.

Susan încetini şi întoarse maşina pe aleea circulară din faţa şcolii. Un grup de puşti juca softball pe peluză. Observă un băieţel cu picioarele agăţate de ramura unui stejar, atîrnînd cu capul în jos. Zîmbetul lui luminos şi braţele larg deschise erau ca o întîmpinare pentru soarele călduţ de aprilie. Trei fetiţe săreau coarda pe trotuar. Recunoscu imediat şi strofele săltăreţe, strigate cu fiecare rotire a corzii. Era bine să ştie că unele lucruri nu se schimbau, de-a lungul anilor.

Cercetă cu atenţie parcarea micuţă. Era plină, cu excepţia unui loc, chiar lîngă intrare. Biserica din apropiere ţinea o întrunire şi, ca atare, participanţii se folosiseră atît de parcarea şcolii, cît şi de întreaga stradă. Susan se strîmbă atunci cînd îşi dădu seama că trebuie să parcheze camioneta mărişoară în spaţiul acela atît de îngust. Era un chin, dar fie va muri, fie va reuşi.

Inspirînd adînc, manevră maşina într-o poziţie mai bună, după care începu să dea uşurel cu spatele. Intră în curbă la mai puţin de doi metri de un automobil care tocmai se strecurase între o *Toyota* şi o altă camionetă.

La naiba! Să aprecieze corect distanţa nu era deloc punctul ei forte. Fusese singura adolescentă, de la cursurile de şoferie, care picase de trei ori la examenul de parcare a maşinilor, pentru că lovise micuţele semne care desemnau spaţiul.

Coşul de pe gît începuse s-o ardă. Ochii începură să-i lucească din cauza încăpăţînării. Pînă la urmă, tot o să parcheze maşina, chiar dacă însemna să stea toată după-amiaza. Bătrîna zgripţuroaică oricum o să-i ţină aceeaşi prelegere, fie că întîrzia doar două minute, fie două zile.

Susan veni iarăşi în faţă şi încercă din nou. În oglinda retrovizoare, văzu o maşină roşie, sport, trecînd prin spate; plină de politeţe, se hotărî s-o aştepte să treacă. Numai că maşina aceea nu trecu prin spatele ei, ci se strecură, fără nici un efort, în spaţiul gol de parcare.

– Ah, nu, mormăi ea, încruntîndu-se la şofer. Nu, n-o să-mi faci una ca asta. Începu să lovească, furioasă, claxonul. Punînd frîna de mînă, deschise larg portiera şi sări din maşină.

Matt Martinelli scoase cheia din contactul *Jaguar*-ului şi se întinse după servietă, întrebîndu-se

ce făcuse rău de-o înfuriase atît de tare pe doamna din camionetă. Deschizînd portiera, reuşi să-şi întindă trupul, de aproape un metru şi nouăzeci de centimetri şi să coboare din maşină. Închise portiera încetişor, printr-o simplă apăsare a mîinii, în acelaşi timp privind-o pe acea doamnă cum mărşăluia în direcţia lui, precum un înger al răzbunării.

Nu se considera deloc un mare cunoscător al femeilor, dar ştia bine ce anume îi plăcea. Şi chiar îi plăceau picioarele acelea frumoase, care se îndreptau spre el. Pasul ei alert spunea multe despre graţia unui atlet de mare performanţă. Trupul ce acompania acele picioare era înalt, bine proporţionat, şi îmbrăcat într-un costum alb cu negru.

Femeia se opri cam la doi paşi de el. Nişte picioare pe cinste, se gîndi el. Apoi privirea începu să urce de la tivul fustei spre bust şi faţă. Nici faţa nu arăta rău deloc. Nu era de o frumuseţe clasică, dar era destul de drăguţă. Ea îşi lăsă capul pe spate şi îl fixă, cu o privire neprietenească, în ochii de un albastru-verzui.

Matt îi zîmbi.

– Aveţi vreo problemă?

Ochii ei parcă îngheţară, aruncînd săgeţi otrăvite.

– Bineînţeles că este o problemă. Mîinile i se ridicară şi apoi se aşezară pe şolduri. Ăla-i locul meu din parcare. Eu am venit prima aici. Vîntul îi prinse o şuviţă blondă şi lungă şi i-o azvîrli pe faţă. Susan o dădu după ureche, cu o mişcare plină de nerăbdare. Asta mi se întîmplă mult prea des şi...

– Eşti furioasă ca naiba şi eu n-am de gînd să-ţi suport toanele proaste.

– Puţin îmi pasă, zise ea. Eşti în locul meu de parcare.

– Ai sunat cumva din timp şi l-ai rezervat? o întrebă el. Picioarele ei sînt mortale, se gîndi, iar vocea e minunată. Vocea cucoanei cred că generează mai multă căldură decît un motor cu aburi. Dă-i drumu' mai departe, Kathleen Turner!

Susan însă nu reacţionă la încercarea lui de a lua totul cu umor. Îl privea doar de sus în jos. Să mă ferească Dumnezeu de bărbaţii fermecători şi sexy, îşi zise ea, cu o ostilitate incipientă.

– Tu mi-ai furat locul din parcare. Eu tocmai încercam să intru acolo şi tu te-ai furişat pe locul meu. Aş aprecia, în mod deosebit, dacă ai muta jucăria aia în altă parte.

Intrigat de vocea şi de picioarele nemaipomenite, Matt se gîndi că ar fi putut să se încline puţin ca să depună un sărut scurt pe buzele acelea

atrăgătoare. Imaginea aceea fu urmată, imediat, de alta, a primului ei contact cu nasul lui. Descoperise că Millers Creek era un oraş prietenos, dar nu prea credea că acea femeie din faţa lui era în dispoziţie de sărutări prieteneşti. Şi de vreme ce nu putea continua cu acea fantezie, cel puţin putea să-i dea o lecţie de cum putea recunoaşte maşinile clasice.

– Asta, zise el, lovind uşurel *Jaguar*-ul, nu este o jucărie. Este un *Jaguar*. Cum ea nu părea deloc impresionată, adăugă: Este o maşină clasică.

Ea însă privea maşina cu o privire la fel de ostilă.

– Ce să spun, mare scofală. N-aş putea să recunosc un *Jaguar* clasic de unul din pădure. Pe mine mă interesează doar faptul că-mi stă în cale.

El începu să rîdă.

– Îmi pare rău. Sincer, am crezut că tocmai plecai. O să-mi găsesc un alt loc în care să parchez. Într-o oră sau cam aşa, adăugă el. Ştia că trebuie să plece cît mai repede, dar îl trăgea mai tare aţa să rămînă. Voia s-o audă iarăşi vorbind, voia s-o vadă zîmbind, voia să-i afle numele şi, în mod foarte categoric, voia să afle dacă era liberă în seara aceea.

– Şi atunci de ce nu pleci? îl întrebă ea, pe un ton poruncitor.

– O să plec. Dar cu toate astea trebuie să-ţi spun adevărul: n-ai nici cea mai mică şansă, pe tot iadul, să vîri camioneta aia în spaţiul ăsta strîmt.

Ea tresări.

– Ba cum să nu?

Matt scutură din cap.

– Poate dacă se strînge ca o armonică.

– Asta este treaba mea. Pentru nimic în lume, Susan n-ar fi recunoscut că şi ea avusese cîteva îndoieli serioase cu privire la acelaşi subiect. Acum nu mai făcea altceva decît să lupte pentru drepturile ei. Fusese o vreme cînd pînă şi vînzătorii ambulanţi, mai îndrăzneţi, o intimidau, dar perioada aceea trecuse. Zilele ei de timiditate se scurseseră cu multă vreme în urmă. În mijlocul acelor gînduri de autoapreciere, îşi dădu seama că malacul cu *Jaguar*-ul încă nu se mişcase din loc. Îşi dorea să-i poată vedea ochii, ascunşi după o pereche de ochelari de soare, cu lentile negre. După tenul lui măsliniu putea pune pariu că trebuiau să fie căprui. Apoi încercă să se scuture de acele gînduri. Ce naiba avea de-a face culoarea ochilor lui cu tot ce se-ntîmplase? Şi acum ce mai aştepţi? îl întrebă, nerăbdătoare. Mă faci să întîrzii.

– Tocmai mă gîndeam că-ţi sînt dator cu nişte

scuze. Ce-ar fi să mă laşi să-ţi cumpăr o cană de cafea? Ne cunoaştem mai bine şi-o să-ţi arăt şi eu că nu sînt un hoţ de locuri de parcare.

Zîmbetul lui atractiv era greu de ignorat. Susan îşi aţinti privirea spre vîrful capului lui şi fu imediat fascinată de felul în care razele soarelui îi făceau părul să-i strălucească, într-o nuanţă de negru-albăstrui. Încercă să-şi adune iarăşi acea ostilitate de la început, dar întrebarea îi răsună plină de curiozitate, în cele din urmă:

– Încerci acum să mă agăţi?

– Da. Cum mă descurc? Zîmbetul lui era la fel de luminos ca şi un bec de o sută de waţi.

– Teribil, îi răspunse ea, zîmbindu-i. Dacă zîmbetul acela senzual, de pe buzele lui pline, ar fi putut fi cumva vîndut, cineva ar fi făcut cel puţin cîteva milioane de dolari, cugetă cu admiraţie.

– Bine, îi răspunse el. Ce-ai zice de vorbele acestea? „Eşti adorabilă cînd te înfurii şi mi-ar face mare plăcere să te cunosc ceva mai bine".

Ea scutură, dezamăgită, din cap.

– Mai rău. Chestia asta s-a demodat încă de cînd la modă erau gheretele. Nici măcar mătuşa mea, Dellie, n-ar pica în fund în faţa ei.

Cine era tipul ăsta nebun? se întrebă ea. Era sigură că nu-l mai văzuse prin oraş, înainte. Felul în care blugii prespălaţi îi îmbrăţişau pulpele şi

coapsele, ca o amantă geloasă, era ceva de care, cu siguranţă, şi-ar fi amintit. Haina sport de deasupra tricoului negru, care avea desenată, pe rever, o mică cravată cu fir de mătase roşie, era o combinaţie ciudată, iar majoritatea bărbaţilor, pe care-i cunoştea, n-ar fi îndrăznit să lase părul să se atingă de guler. Servieta neagră de piele foarte fină, ce arăta teribil de costisitoare şi pe care el o aşezase neglijent deasupra capotei maşinii, nu se prea potrivea cu hainele lui sport. Privi apoi la pantofii de sport din picioarele mari, *Converse,* roşu cu albastru. Oare chiar se aştepta ca ea să-l ia în serios?

– Crezi, îi zise el, că mătuşa ta ar crede în vorbele „Ce caută o fetiţă aşa de drăguţă ca tine, într-un asemenea loc cumplit?" Apoi îi aruncă încă unul din acele zîmbete ameţitoare. Susan decise că probabil el perfecţionase această artă. Cu zîmbetul acela, putea aduce în genunchi pînă şi cele mai puternice femei.

– Nu, nu prea cred. Iar eu nu am timp de aşa ceva acum, mai zise, simţindu-se exasperată mai mult din cauza ei, decît din cauza lui. Să se complacă în asemenea flirturi cu bărbaţi străini nu era deloc stilul ei. Era destul de arătos încît să atragă spre el şi un întreg grup de îngeri, dar la fel de bine putea să fie şi soţul cuiva. Gîndul acesta o

deranjă cumplit. Destul de ciudat, nu voia deloc ca el să fie genul de bărbat însurat, care se lua de femei prin parcări. Vrei te rog, să-ţi mişti... *Jaguar*-ul cel clasic?

Oftînd, Matt îşi luă servieta.

– Ce-ai zice de următoarele vorbe? „Asta trebuie să fie ziua mea cea norocoasă, pentru că tocmai am întîlnit cea mai drăguţă doamnă de pe malul ăsta al lui Mason-Dixon"? Adevărul era că îi plăcea cum părul i se răzvrătea în jurul feţei, atunci cînd scutura din cap. Deschise uşa maşinii şi aruncă servieta pe scaunul pasagerului. Vii pe aici destul de des?

Ea îi aruncă o căutătură rece, dar Matt îşi dădu seama imediat că încerca, din răsputeri, să nu zîmbească.

– Da, îi răspunse ea, în fiecare zi, la două şi un sfert. O duc pe fiica mea de zece ani, acasă. Zîmbetul acela se materializă, în fine, adunînd în el graţia de care era ea capabilă.

– Desigur, mormăi el, nemulţumit, toate picioarele frumoase din oraş au fost luate demult.

– Poftim? zise ea, privindu-l cu suspiciune.

El se sprijini de maşină, cu braţele încrucişate la piept, privind în direcţia inelarului ei.

– Atunci să înţeleg că această camionetă şi copilul vin împreună cu un soţ?

– Absolut, îl minţi ea, unul mare şi înalt, clădit ca un mijlocaş de la *Miami Dolphins*. Mănîncă la micul dejun carne crudă şi pe oamenii care mă supără.

O sprînceană neagră se iţi deasupra ochelarilor lui negri.

– Dar nu porţi nici un fel de verighetă.

Susan se înroşi toată. Ochii de după ochelarii cei negri observară emoţia ei.

– Am dat-o la spălat. În timp ce vorbise, îşi ridicase bărbia, bătăioasă. Lasă-l să creadă ce-o vrea, atîta vreme cît îşi împacheta zîmbetul în maşină şi o ştergea din locul ei de parcare.

El începu să rîdă. Sunetul plin al rîsului o dezarmă cu totul, făcînd-o să uite de intenţia de mai înainte, de a-l împacheta şi de a-l face să dispară din calea ei.

– Am avut dreptate, îi zise el. Eşti adorabilă, dar nu eşti deloc o mincinoasă bună. Te fac să te simţi nervoasă?

– Nu. De ce?

– Pentru că ai un coş mare şi roşu chiar aici. Îşi întinse mîna s-o atingă...

Degetul lung şi îngrijit, pe care-l trecu încetişor peste gîtul lui Susan, îi dădu o senzaţie ciudată. Susan se simţi ca lovită de fulger. Ochii i se măriseră de neîncredere, în vreme ce o energie pură

părea să radieze între ei doi. Observă expresia uimită, care se întinsese şi pe faţa lui, şi-şi dădu seama că şi el simţea ceva asemănător cu cele simţite şi de ea.

El îşi retrase încetişor mîna.

– Incredibil. Viaţa este, cu siguranţă, plină de surprize, nu crezi?

Ea reuşise să-şi recapete aerul bătăios de mai devreme.

– Mie nu-mi plac surprizele. Te rog, mută-ţi maşina. Şi aş vrea s-o faci chiar acum sau chem poliţia.

– Şi ce-ai vrea să le spui? Că cineva ţi-a furat locul din parcare? Buzele lui schiţară iarăşi zîmbetul ameţitor.

– Nu, îi răspunse ea, pe un ton foarte agreabil, o să le spun că mergeai cu viteză mare în zona şcolii, punînd în primejdie vieţile copiilor.

– N-ai face aşa ceva.

– Ba da. Aş face-o.

– Bănuiesc că asta înseamnă că n-o să mai bei o cafea cu mine.

– Corect.

– În regulă. A fost o plăcere. Ridicîndu-şi o pălărie imaginară, Matt intră, cu multe şovăieli, în maşină. Era sigur că urma s-o revadă. Millers Creek nu era Chicago. Era doar o chestiune de

timp pînă să dea nas în nas iarăşi, pe undeva. Şi dacă asta nu urma să se întîmple destul de repede, reţinuse numărul de înmatriculare al maşinii şi va reuşi s-o găsească pe femeie, chiar dacă va mitui pe cineva pentru informaţiile de rigoare, cu privire la ea.

Susan se întoarse la camioneta ei şi se urcă.

Jaguar-ul se opri chiar lîngă ea. Matt se lăsă pe o parte şi coborî geamul din partea pasagerului.

– Şi care-i numele tău, îngeraşule?

Zîmbindu-i fără să vrea, făcu un semn cu mîna, arătîndu-i că voia să fie lăsată în pace, după care dădu iar cu spatele.

În timp ce încerca să se alinieze din nou, ca să parcheze, tipul cu zîmbetul năucitor nu-i mai părăsea mintea. Oare de ce se simţise mereu atrasă de bărbaţii a căror comportare înclina periculos de mult în partea nonconformismului? Oare chiar nu se învăţase minte deloc, după ce fusese căsătorită cu Brian? Bărbaţii, care mărşăluiau după sunetul altei tobe, erau un tabu strict. Se jurase să nu se mai apropie de asemenea bărbaţi, după plecarea fostului soţ.

În vreme ce dădea înapoi maşina, lovind iarăşi curba, botul ieşind în afară, într-un unghi destul de ciudat, îşi repeta că era cazul să evite de

acum încolo asemenea manevre de parcare şi bărbaţii străini, care puteau fi orice dar numai serioşi şi cu intenţii onorabile nu. În sfîrşit, reveni în locul de mai înainte, gîndindu-se să încerce iarăşi.

Băieţelul cu pistrui pe faţă abandonă stejarul şi se îndreptă spre ea. Începu să-i strige diverse îndrumări:

– Întoarce roţile spre stînga. Nu. Prea mult, prea mult. Hoo, stai!

Spre marea ei ruşine şi alţi copii îşi abandonaseră preocupările şi se adunaseră lîngă băieţel. Cîţiva deja începuseră să chicotească. Unul chiar îi strigă să aducă un cal. Ar fi dorit să nu fi văzut locul acela liber, dar refuza să se dea bătută.

La ce-a de-a patra încercare, tipul cu *Jaguar*-ul se apropie. Îi zîmbi în semn de „ţi-am spus eu", îi aruncă un sărut din mers, după care intră în şcoală. Un alt coş îi răsări deodată pe frunte.

Hotărîndu-se să renunţe înainte să se umple toată de coşuri, Susan o porni iarăşi spre stradă. Îşi parcă maşina la cîteva străzi distanţă, după care începu să alerge.

– Bătrîna zgripţuroaică Abby este profesoara mea şi este pornită rău. Spunea că dacă mama nu apare în curînd, o să anuleze şedinţa. Mie nu mi-ar părea prea rău. Are de gînd să-i spună că nu mă descurc bine la matematică – iar asta o s-o facă pe mama să înnebunească, pentru că este contabilă – şi că vorbesc prea mult. Tu crezi că vorbesc prea mult? Pentru că eu nu cred că vorbesc prea mult. Mandy vorbeşte mult mai mult decît mine, dar zgripţuroaica n-a reuşit s-o prindă pînă acum. Crezi că e drept? Pentru că eu, una, nu cred deloc aşa ceva. Ţi-am spus cumva cum mă cheamă? Eu sînt Nikki. De fapt, Barbara Nicole Wright, dar toată lumea îmi spune Nikki.

Susan auzise vocea fiicei sale cu mult înainte s-o poată vedea. Răsuna voioasă între ziduri, pe holurile lungi ale şcolii. Oftă şi se întrebă, în fugă, cu cine vorbea. Ca şi mătuşa Dellie, Nikki era interesată de toţi oamenii cu care se întîlnea. Purtarea ei prietenoasă n-o speria pe Susan, pentru că ştia că Nikki avea ceva experienţă, dar asta n-o oprea să vorbească unei urechi indulgente, atunci cînd se simţea în siguranţă.

– Pe mama o cheamă Susan şi tatăl meu este Brian. Este muzician şi...

Nu spune decît numele, numărul şi seria de buletin, Nik! ar fi vrut Susan să strige.

– Tata nu mai stă cu noi. Sîntem divorţaţi. Nu-mi place să fim divorţaţi.

În vreme ce alerga din toate puterile pe hol, Susan se întrebă de unde ar fi putut face rost de o botniţă pentru un copil.

– Nu l-am mai văzut de foarte mult timp, continuă Nikki. Călătoreşte foarte mult cu formaţia lui. Să nu divorţezi niciodată, zise fetiţa, cu multă seriozitate. Nu e deloc amuzant.

Susan dădu colţul şi o văzu pe fiica ei cea blondă sprijinită de peretele de lîngă uşa directorului. Apoi îngheţă. Inima începu să-i bată cu putere. Zîmbind fermecător fiicei ei şi ascultînd-o cu atenţie, era omul cu *Jaguar*-ul.

În vremé ce Matt privea la ochii albaştri şi foarte sinceri ai fetiţei, simţi o undă de simpatie pentru sufleţelul acela mic. Îi amintea de sora lui, Cara, la aceeaşi vîrstă. Înţelepciunea şi cinismul răbufneau la suprafaţă din inocenţa şi încrederea copilărească. Oare ce putea determina un bărbat să-şi abandoneze familia? se întrebă. Se chinuise cu aceeaşi întrebare şi în urmă cu aproape treizeci de ani. Şi încă nu găsise un răspuns.

La sunetul paşilor ce se apropiau, fetiţa privi pe lîngă el. Încruntată, zise:

– Ai întîrziat.

Matt se întoarse şi un zîmbet larg, de încîntare,

îi lumină faţa atunci cînd femeia, cu picioarele grozave, se opri lîngă fetiţă.

– Bănuiesc că eşti mama lui Barbara Nicole Wright? întrebă el.

Ea încuviinţă tăcută şi se întrebă de ce naiba se înroşise toată.

– Eu sînt Matt Martinelli. Îi întinse mîna.

– Susan Wright. Palma lui Susan se înfioră atunci cînd mîna maronie a lui Matt cuprinse mîna ei mică şi palidă. Senzaţia aceea se întinse rapid şi spre vîrfurile degetelor. Din nou, tendinţa ei obişnuită de comandă luase o lovitură serioasă, chiar în cel mai sensibil punct. El menţinu contactul cu o fracţiune de secundă mai mult decît ar fi fost necesar, după care îi eliberă mîna.

– Zgripţuroaica este al naibii de supărată pe tine, mamă, o informă Nikki.

Privirea lui Susan se întoarse iarăşi asupra copilului.

– Nu e prea frumos să vorbeşti în felul ăsta. De unde ai învăţat tu cuvîntul ăsta?

– Care cuvînt? întrebă Nikki, cu inocenţă.

– „Al naibii".

– De la tine.

Un sunet ciudat veni din partea tipului cu *Jaguar*-ul şi Susan îşi ridică imediat privirea spre el. Observă că-şi scosese ochelarii de soare şi că

ochii lui nu prea erau căprui, ci mai degrabă de un cafeniu foarte închis, aproape negri. I se opri respiraţia pentru cîteva momente. Ochi de ţigan! Şi în ei desluşi admiraţia amestecată cu amuzament, deşi se străduia să-şi menţină expresia aceea de detaşare, afişată pe faţă precum o mască.

Cu coada ochiului o văzu pe Nikki care o privea pe ea şi pe tipul cu *Jaguar*-ul, cu un interes nedisimulat. Adunîndu-şi toată demnitatea părintească, se apucă să-şi admonesteze fiica:

– Mă rog, nu este deloc un cuvînt frumos. O să încerc să nu-l mai folosesc de acum încolo, iar tu nu vei mai repeta tot ce spun eu. Ai înţeles, copile?

– Da, mămico.

Matt reuşi cu greu să-şi reţină un chicotit. Deşi fetiţa răspunsese foarte respectuos şi foarte cuviincios, feţişoara ei vicleană spunea, cu claritate, că ştie foarte bine că mama ei va uita că spusese că nu va mai folosi asemenea expresii şi că ea va proceda absolut la fel.

Susan oftă.

– Şi la fel te-am prevenit în legătură cu statul la palavre, cu oamenii străini. Făcu greşeala să privească iarăşi spre tipul cu *Jaguar*-ul. El zîmbi încîntat, amintindu-i încă o dată de efectul pe care-l avea asupra hormonilor ei.

– Susan Wright!

Vocea ascuţită se auzi de-a lungul holului şi se încolăci parcă în jurul terminaţiilor nervoase ale lui Susan. Se înălbi la faţă şi se întoarse încet.

La cîteva săli de clasă depărtare, Abigail Riggs stătea în pragul unei uşi deschise.

– Ai întîrziat. Dezaprobarea formase o linie foarte subţire, din buzele ei pungite.

Încă o dată Matt simţi că-l pufneşte rîsul şi se forţă să se stăpînească. Bătrîna Gorgonă vorbea de întîrziere cum alţii ar fi discutat despre o crimă.

– Mereu te-ai lăsat purtată de discuţiile pe hol sau de visatul, cu ochii deschişi, ziua-n amiaza mare, continuă Abigail Riggs. Am sperat că vîrsta adultă a schimbat asemenea obiceiuri. Oricum, sînt foarte dezamăgită că timpul care s-a scurs şi experienţa nu te-au învăţat minte. Îi făcu un semn lui Susan să intre în clasă. Haide! Am multe de vorbit cu tine. Am pierdut şi aşa foarte mult din timpul meu. Am sperat că bunăstarea copilului tău va fi cea mai înaltă preocupare a ta şi de aici va veni şi promptitudinea.

– Da, doamnă, îi răspunse Susan, automat. Avînd întipărită pe chip o expresie de martir, o porni de-a lungul holului, spre profesoară.

Matt privea fără să-i vină a crede. Oare aceasta era aceeaşi femeie care îi spusese să plece

dracului din locul ei de parcare? Cu siguranţă că nu avea de gînd să asculte, orbeşte, de ordinele bătrînei autocrate! Dar îşi aminti de răspunsul ei în legătură cu coşul de pe gît. Şi tot atunci îşi aminti şi de profesoara lui cea stafidită şi rea, din clasa a treia, de sora Anadell. Poate că reacţia lui Susan nici nu era chiar aşa de ciudată, în cele din urmă, cugetă, cu simpatie. Dacă, Doamne păzeşte, i se putea întîmpla să dea nas în nas cu călugăriţa cea stafidită, probabil că şi el, la această vîrstă, va face în pantaloni de frică.

Tocmai cînd se gîndea la toate astea, frumoasa Susan, cu picioarele de milioane, care pornise, plină de pocăinţă, spre clasa în care o aştepta bătrîna vrăjitoare, se opri. Îşi îndreptă umerii, recăpătîndu-şi deodată siguranţa şi demnitatea. Aşa, fetiţo, cugetă el, zîmbindu-i încurajator. Trage-i-o în barbă, nu te lăsa.

– Doamnă Riggs, îi zise, cu fermitate, ai foarte multă dreptate. Chiar că trebuie să stăm de vorbă. Şi eu am foarte multe de spus.

Susan aruncă o privire peste umăr. Tipul cu *Jaguar*-ul îi zîmbea, ţinîndu-şi degetul mare ridicat în semn de aprobare, gest pe care îl făcu şi ea, fără să vrea. După care îşi întoarse privirea spre fiica ei.

– Nicole, mergi la bibliotecă. Te găsesc acolo

după ce termin. Şi mă aştept să te văd făcîndu-ţi temele.

Matt îi aplaudă în tăcere intrarea, cu capul ridicat, în peştera bătrînei cotoroanţe.

Chicotind, îşi coborî privirea spre Nikki. Ea îl privea cu ochii ei tineri şi în vîrstă, în acelaşi timp, de parcă ar fi încercat să-l cîntărească la justa valoare.

Părînd să fi ajuns la o anume decizie, îi zise:

– Cîteodată, mama se poartă ceva mai ciudat, dar eu, oricum, o plac.

– Şi eu la fel, îi răspunse Matt.

Capitolul 2

Ziua următoare, joi, Matt stătea singur în salonul de la etaj al Societăţii Istorice *Millers Creek.* Întorcea cu încetineală paginile groase ale unui album legat în piele, oprindu-se, ici şi colo, ca să citească explicaţiile tipărite cu litere mari, sub fotografii. Prin toată acea istorie prezervată de societate, descoperise cum oraşul fusese, la început, o comunitate de fermieri de tutun, transformîndu-se apoi, cu încetineală, într-un oraş cu multe fabrici de textile, şi asta mulţumită rîului şi a căii ferate ce trecea prin apropiere. Vechile fotografii, făcute pe la finele anului 1800 arătau că centrul oraşului şi

strada principală se schimbaseră foarte puţin în ultima sută de ani.

Cînd auzi paşi pe scări, îşi ridică privirea, după care un zîmbet larg îi lumină faţa atunci cînd o văzu pe Susan Wright intrînd în încăpere. Nu mai avea costumul acela ceremonios. Acum era îmbrăcată într-o rochie foarte feminină, semăna bine cu un înger, unul foarte preocupat de treburi pămînteşti, dacă judeca felul în care se concentrase la hîrtiile pe care le ţinea în mînă.

– Bună dimineaţa, îngeraşule.

Uimită, Susan îşi ridică privirea şi slăbi strînsoarea cu care ţinea hîrtiile referitoare la impozite. Acestea se împrăştiară pe podea în jurul picioarelor. Cu ochii de un căprui foarte închis, scăpărînd de amuzament, tipul cu *Jaguar*-ul se ridică şi se îndreptă spre ea. O mie de fluturi încercară în acel moment să-şi ia zborul prin stomacul ei.

– Nu am vrut să te sperii, îi zise el.

– Oh, e-n regulă, dar n-am crezut că poate să fie cineva aici, sus. Ştia foarte bine că Millers Creek era prea mic ca să nu dea, nas în nas, cu el, mai devreme sau mai tîrziu. Dar acela era ultimul loc în care se aşteptase să dea de el. Preferă să-şi coboare privirea de la ochii aceia de ţigan şi de la zîmbetul de pirat, pe care le găsea mult prea atrăgătoare.

Apoi amîndoi se aplecară să adune hîrtiile împrăştiate, şi se loviră cap în cap. Susan văzu un milion de steluţe colorate. Apoi simţi nişte mîini puternice încleştate pe braţele ei, în vreme ce se simţea ridicată în picioare.

Imediat ce-şi recăpătă vederea, observă privirea lui cercetîndu-i cu atenţie faţa. Stătea atît de aproape, încît îi putea simţi puterea şi căldura trupului. Sentimentul pe care-l avusese cu o zi în urmă, în apropierea lui, se întoarse parcă sporit de noul contact.

– Îmi pare rău, se scuză el. Te simţi bine?

– Foarte bine. Nici o problemă. Capul îi era în bună regulă, reacţiile pe care le avea o preocupau.

– Te rog să-mi dai voie. Adună repede hîrtiile împrăştiate pe care apoi i le întinse.

– Mulţumesc, îi răspunse, scărpinîndu-şi, absentă, un coş care începuse să se formeze la baza încheieturii mîinii.

– Eşti sigură că eşti bine? Stai jos, un moment.

– Nu. Zău că mă simt foarte bine, protestă ea, în vreme ce el deja o conducea spre canapeaua îmbrăcată în catifea, de lîngă fereastră. Simţindu-se ca o proastă, Susan se aşeză. În vreme ce se aşeza şi el, se întrebă de ce trebuie să dea mereu de omul acesta.

Aerul părea încărcat de energie în timp ce stăteau pe canapea, holbîndu-se unul la celălalt. Îmi place faţa lui, îşi zise Susan. Are o uzură de calitate, arătînd ani întregi de trai bun, de mult rîs şi de umor în jurul buzelor, al nasului şi al frunţii. Mai observă că şi nasul roman fusese deformat, cumva, de o ruptură, probabil din copilărie, dar care nu-i afecta deloc frumuseţea puţin dură. Adevărul era că părea să proiecteze în jurul lui o aură de masculinitate elementară, de care nu părea să fie deloc conştient... De asemenea, îşi purta hainele cu o neglijenţă ce nu părea deloc studiată. Era îmbrăcat în acelaşi stil ca şi în ziua precedentă, în blugi şi în pantofi de sport, foarte comozi. Numai că în ziua aceea îşi pusese, pe sub haina sport, un tricou cu Mickey Mouse desenat în faţă.

– Deci, ce vînt te aduce la societatea istorică? îl întrebă ea, cînd nu mai putu îndura tăcerea grea dintre ei şi nici curenţii electrici ce îi ridicau părul fin de pe braţe.

El îi aruncă zîmbetul de pirat.

– Cercetarea.

– Pentru ce?

– Adun cît mai multe date istorice pentru un film video, pe care m-am obligat să-l fac în zonă pentru a atrage noi investitori.

Ochii ei se măriră de neîncredere.

– Vrei să spui că tu o să faci filmul comandat de Camera de Comerţ? Din ceea ce-i spusese Nikki, cu o seară în urmă, crezuse că el doar cumpărase magazinul de casete video şi se ocupa doar cu înregistrări obişnuite.

El însă încuviinţă din cap.

– Asta e.

– Dar am crezut că de treaba asta urma să se ocupe o companie specializată, din Winston-Salem. Filmul acesta documentar era vital pentru comunitatea lor, se gîndi ea. Sigur, Camera de Comerţ nu s-ar fi bazat, pentru treaba asta, pe un amator, nu?

– Chiar aşa şi aveau de gînd, zise el, pînă cînd am făcut o prezentare a muncii mele şi am pus pe fugă concurenţa.

Jenată, Susan spuse:

– Am avut impresia ciudată că înregistrările video sînt doar o parte colaterală a magazinului de închirieri. Cineva mi-a spus că ai fost angajat să-i înregistrezi pe profesorii şi elevii de la şcoala elementară.

În ochii lui Matt licări o umbră de amuzament.

– Magazinul meu, *Reel to Real,* este o afacere separată de producţia de filme. Sînt nou în afacerea asta, dar nu sînt deloc un amator. Am studiat arta filmului la Universitatea din Chicago.

– O diplomă în arta filmului, murmură ea, impresionată de studiile lui, deşi, în privinţa personalităţii, avea unele reţineri.

– Nu. Am o diplomă în afaceri şi comerţ. Am făcut cursuri de filmare pentru că subiectul în sine mă fascina. Apropo, să ştii că mă simt flatat că te-am interesat într-atît, încît ai făcut unele cercetări în privinţa mea.

– Nikki a fost cea care mi-a dat toate detaliile, îi răspunse ea, cu acreală. A vorbit tot timpul despre tine, seara trecută. Tu şi magazinul tău cu casete video sînteţi de interes maxim pentru ea. Adevărul este că pur şi simplu adoră filmele.

– Este o puştoaică pe cinste, genul care se infiltrează în inimă chiar înainte să-ţi dai seama ce anume se întîmplă.

Susan realiză că nota de plăcere şi încîntare din vocea lui era foarte sinceră, aşa că îi zîmbi.

– Îţi plac copiii.

El încuviinţă, cu o scurtă mişcare a capului.

– Îmi face mare plăcere să privesc lumea din jur, prin ochii lor. Pentru ei, totul este nou şi nemaipomenit. Zîmbi, pe deplin conştient de el. Sînt un fraier cînd vine vorba despre orice e mic şi neajutorat. Dacă vrei să vezi un bărbat în toată firea, prostindu-se, arată-mi doar un bebeluş sau un căţeluş.

– Lui Brian îi plăceau foarte mult bebeluşii. Dar nu avea deloc chef să aibă răspunderea unuia dintre ei... Imediat ce acele cuvinte îi ieşiră din gură, Susan le şi regretă... Niciodată nu oferea asemenea informaţii intime unor străini.

– Fostul tău soţ? o întrebă el. Ea încuviinţă, cu şovăială. Asta înseamnă că nu era decît un biet dobitoc. Şi pot să spun că ai fost înţeleaptă că te-ai descotorosit de el.

Deşi vorbise cu multă blîndeţe, intensitatea cu care spusese totul o uimi. Îşi dădu deodată seama că Matt Martinelli era un bărbat complex, un bărbat cu care o femeie şi-ar fi putut petrece o viaţă întreagă, încercînd să-l descopere.

– Dar ţie îţi plac filmele? o întrebă.

– Îmi plăceau, îi răspunse ea, zîmbind de recunoştinţă că schimbase subiectul jenant. Dar acum nu mai am timp şi pentru aşa ceva.

– Şi atunci, pentru ce ai timp, Susan Wright?

Strălucirea din ochii lui era mai mult decît putea suporta din partea acelui bărbat. Scuturînd un fir de praf imaginar de pe rochie, îi răspunse, cu fermitate:

– Familia şi munca mea. Şi, pentru că tot veni vorba de muncă, ar fi foarte bine dacă m-aş apuca imediat de treabă. Trebuie să rămîn în programul zilei. Îşi adună curajul şi riscă o privire în direcţia

lui. Zîmbetul lui lumina întreaga încăpere şi îi făcea pulsul s-o ia la goană.

– Am înţeles că eşti contabilă cu diplomă. Aruncă o privire la formularele din poala ei. Lucrezi la impozitele societăţii?

Ea încuviinţă din cap.

– Este felul meu de a mă oferi voluntar la prezervarea istoriei.

– O contabilă ocupată, care-şi dedică timpul unei cauze nobile. Îmi place asta. Îşi lăsă capul într-o parte. Nu vrei să fii şi contabila mea?

Doar la gîndul că ar putea să lucreze atît de aproape de el, Susan aproape că suferi un atac de anxietate. Avea nevoie să devină contabila lui, tot aşa cum ar fi avut nevoie să sară dintr-un avion, cu o umbrelă în loc de paraşută.

– Îmi pare rău, dar nu mai accept clienţi noi. Aproape că nici nu-i venea să creadă că-l refuzase, dar, dacă accepta, ar fi însemnat deja un conflict de interese, pentru că el o interesa mult prea mult, deşi nu dorea deloc.

– Şi mie îmi pare la fel de rău. Un zîmbet i se lăţi deodată pe toată faţa. De-abia aşteptam să-mi examinezi puţin fondurile şi proprietăţile.

Mi-a crescut oare temperatura sau chiar e cald înăuntru? se întrebă Susan. Omul acesta viclean nu vorbise în termeni de credite şi datorii, iar el

ştia că şi ea îşi dăduse seama. Aşa că îi răspunse cu nepăsare:

– Şi dacă descopăr că datoriile sînt mai mari decît capitalul?

– Nu am nici cea mai mică îndoială că ai găsi tu o cale prin care să-mi îmbunătăţeşti capitalul. Am putea discuta despre asta la o cană de cafea.

Oferta era foarte tentantă. El era foarte tentant. Dar cu cît va petrece mai puţin timp, în compania lui, cu atîta mai în siguranţă urma să fie.

– Nu. Acum chiar trebuie să plec să-mi văd de treabă. Se ridică cu o mişcare fluidă.

El îi întîmpină refuzul cu un zîmbet, dar strălucirea din ochii lui o provoca parcă.

– Atunci, poate cu altă ocazie.

Susan însă refuză provocarea.

– Ei bine, acum te las să te reîntorci la cercetările tale. Îmi pare rău că te-am deranjat, domnule Martinelli.

– Chiar mă deranjezi, îngeraşule, şopti Matt, după plecarea ei, dar nu mă supăr deloc. Asta fusese un fel de declaraţie categorică. Imaginea ei rămăsese alături de el, încă de cînd îşi prezentase problema directorului de la Şcoala Elementară Brownstone, cu o zi în urmă. Mai demult, fusese o vreme cînd aşa ceva nu i s-ar fi putut întîmpla, mai ales în timpul unei întîlniri de afaceri.

Da, într-adevăr, zise cu voce tare. Viaţa este plină de surprize în zilele noastre.

În seara următoare, Susan îşi luă familia la cina obişnuită de vineri seara, la *Dragonul Roşu.*

– E chiar foarte drăguţ, mamă, îi zise Nikki în timp ce traversau parcarea, continuîndu-şi monologul nesfîrşit, început în maşină. Ţopăise în faţa mamei ei şi mătuşii Dellie, executînd un nou pas de jazz, pe care tocmai îl învăţase la ora de dans, apoi mergînd cu spatele.

Susan îi aruncă fiicei sale o privire de mustrare. Matt Martinelli fusese subiectul preferat de discuţie al fiicei sale încă de miercuri seara.

Un zîmbet şmecher curbă dintr-o dată buzele lui Nikki.

– Eu cred că este foarte drăguţ. Tu nu crezi? Pentru că el te place.

Susan ar fi putut înşira la repezeală cîteva adjective potrivite ca să-l descrie pe Matt, dar drăguţ nu era unul dintre ele. Îşi reaminti de zîmbetul acela **sexy**, irezistibil. Păi sigur, asta era o descriere mult mai potrivită. Cu siguranţă că-şi lăsase o amprentă foarte clară în mintea ei şi treaba asta

o deconcentra mai mult decît ar fi fost dispusă să admită.

– Ştiu cam la ce te gîndeşti tu, Nik, aşa că încetează să mă mai presezi. De-abia dacă-l cunosc pe omul ăla.

– Dar nu te presez deloc, protestă Nikki, în timp ce intrau în restaurant.

– Ba da, mă presezi. Pot să-ţi simt lăbuţele mici pe tot spatele, aşa cum mă împingi pe panta măritişului.

– Mă rog, dar el chiar te place. Şi să ştii că nu sînt un copil mic şi tîmpit. De acum vîrsta mea se măsoară cu două cifre, ce mai, de acum sînt aproape o adolescentă. Şi chiar te place. Pot spune asta numai după felul în care te-a privit atunci pe hol, la şcoală. Aşa că, asta-i.

– Barbara Nicole, nu vreau să mai aud nici măcar un singur cuvînt despre bărbatul ăla. Nu este deloc genul meu. Din păcate, adăugă în tăcere.

– Dar, mamă, este proprietarul unui magazin de casete video! Faţa lui Nikki se luminase toată, de parcă s-ar fi înălţat pînă la rai şi ar fi descoperit, deodată, că avea gust de îngheţată de ciocolată.

Susan oftă.

– Tu ai crede şi că Jack Spintecătorul e un tip

trăsnet, dacă ar avea un magazin cu casete video. Şi acu', mai schimbă subiectul, fetiţă!

Ignoră răzvrătirea înscrisă pe faţa fetiţei ei şi se apucă să cerceteze sala restaurantului, ceea ce făcea în fiecare vineri seara. Ceea ce vedea, o mulţumea... Anna Ling, proprietara şi una dintre primele cliente ale lui Susan, reuşise să combine o ambianţă plăcută cu mîncarea excelentă, la preţuri moderate, şi cu serviciul ireproşabil. Cît de departe reuşiseră ea şi cu Anna să ajungă, îşi zise, cu mîndrie, de cînd îşi începuseră amîndouă afacerile, cu multă hotărîre şi cu multe rugăciuni de reuşită.

O fată, îmbrăcată într-o rochie specifică chinezească, se apropie de ele.

– Bună seara, domnişoară Dellie, Bună seara, doamnă Wright. O să vă pregătim o masă în cîteva minute.

– Mulţumesc, Amanda. Cum merge cu facultatea? o întrebă Susan pe studentă.

Profitînd de neatenţia mamei ei, Nikki şopti spre mătuşă:

– Cine-i Jack Spintecătorul?

– O persoană teribil de rea, care a trăit la Londra cam cu o sută şi ceva de ani în urmă, îi răspunse Dellie, dînd din cap spre o cunoştinţă aşezată la o masă din apropierea lor.

– Domnul Martinelli nu-i aşa de bătrîn. Şi nici nu-i englez. E...

– Nikki!

Uimită, fetiţa îşi ridică privirea şi o văzu pe mama ei care se uita la ea cu asprime.

– Este italian, termină ea propoziţia, cu o ultimă fărîmă de rebeliune.

Susan prinse codiţa împletită, de pe spatele lui Nikki, şi o trase uşurel de ea.

– Încetează să te mai comporţi în felul ăsta sau te voi hrăni doar cu spanac, pînă cînd o să împlineşti treizeci de ani.

– Italian? Dellie încetă să mai privească prin restaurant, după prieteni. N-ai spus nimic de faptul că e italian. Şi eu am cunoscut un bărbat italian, mai demult. Un tip fermecător. L-am întîlnit cînd mi-am vizitat verişoara, pe Elizabeth, în Baltimore. Ştiţi că a murit. Ce păcat! Era vara lui 1938 – cînd am vizitat-o, nu cînd a murit. Mereu o să-mi amintesc de acele două săptămîni de-a dreptul minunate. Expresia ei visătoare dispăru, pentru moment. Sau au fost trei? Mama m-a lăsat să iau trenul spre Baltimore. Eram atît de fericită. Aveam deja douăzeci şi unu de ani şi aia era prima mea călătorie, de una singură. Doamne, dar ştiu că m-am simţit mai liberă ca niciodată! Rîse precum o fetiţă, după care îi şopti lui Susan:

Dacă al tău domn Martinelli este măcar pe jumătate la fel de încîntător, cum era Carmello, mi-ar face mare plăcere să-l întîlnesc.

– Te rog, nu-i spune treaba asta şi lui Nikki, îi şopti Susan. Asta n-ar face-o decît s-o încurajeze şi mai mult.

Dellie îi aruncă nepoatei sale o privire nedumerită.

– Foarte bine, draga mea. Dacă nu vrei ca fiica ta să afle ceva despre Baltimore, poţi fi sigură că eu n-o să-i spun nimic. Deşi nu pot înţelege deloc judecata ta. Baltimore este un oraş foarte drăguţ. Poate puţin cam [illegible]năbuşitor, vara, dar totuşi foarte drăguţ. Oh, priveşte, uite-o pe Rachel Henderson. N-am mai văzut-o dinainte să-şi facă operaţia. Rachel, bună!

Logica întortocheată a mătuşii Philadelphia Simpson îi aminti lui Susan de actriţa de comedie, blonda şi şmechera, Gracie Allen. Obişnuită de acum cu gîndurile împrăştiate ale mătuşii sale, nici măcar nu se mai obosi să corecteze impresia ei greşită.

Nikki începu, deodată, să ţipe de încîntare. Susan se întoarse şi o văzu pe fetiţă făcînd cu mîna, plină de entuziasm.

– E el! Codiţa îi sărea pe spate în timp ce ea dansa de pe un picior pe celălalt. El e! Vezi?

Chiar acolo! Bună, domnule Martinelli!

Susan, Dellie şi toţi ceilalţi, care aşteptau eliberarea unei mese, se întoarseră s-o vadă pe fetiţa ce alerga spre un bărbat care se ridicase în picioare, de la masa parţial ascunsă de o draperie imensă.

– Nicole! Susan încercă s-o strige pe fetiţă, dar cam cu jumătate de gură.

Matt întîmpină nodul acela săritor cu un entuziasm egal.

– Bună. Mă bucur că ai venit aici. M-am umflat de acum, tot bînd căni întregi cu ceai de unul singur.

Nikki izbucni în rîs.

– Doar ţi-am zis că mîncăm aici, în fiecare vineri seara. Ne-ai păstrat şi nouă cîte un loc?

– Mai întrebi? îi răspunse Matt, făcîndu-i cu ochiul, conspirativ. După care îşi ridică privirea şi îi zîmbi lui Susan, aflată de cealaltă parte a încăperii aglomerate.

– Oh, Doamne, zise Dellie. Cu siguranţă este... foarte italian. Cred că-l bate pînă şi pe Al Pacino. Mereu mi-am dorit să pot vorbi italiana. Este o limbă atît de muzicală!

Susan oftă în timp ce Matt o cerceta cu privirea, atent, începînd cu rochia de culoarea jadului, pînă la picioarele îmbrăcate cu ciorapi de nailon şi

în sandale cu toc foarte înalt. Simţi cum îi ieşea un nou coş. Şi dacă urma să aibă această reacţie ciudată, ori de cîte ori urma să-l întîlnească, atunci era preferabil să-şi cumpere o porţie respectabilă de Benadryl.

Dellie îşi aranjă o buclă argintie mai rebelă, după care o porni în direcţia bărbatului şi a copilului.

Susan se mişcă şi ea cu repeziciune, prinzîndu-se cu putere de cotul mătuşii ei.

– Imediat o să se elibereze şi pentru noi o masă. Poate că...

– Vreau să vorbesc şi eu cu bărbatul acela tînăr şi drăguţ. Amanda o să ştie unde să ne găsească, dragă. Haide. Nu trebuie să fim nepoliticoase cu noul tău prieten.

Susan vru să protesteze că Matt Martinelli nu era deloc noul ei prieten, dar, judecînd după hotărîrea de oţel ce se simţise în tonul dulceag al mătuşii ei, îşi dădu seama că şi-ar răci gura de pomană.

Îşi retrase mîna şi privi în jur, sperînd să vadă, ca prin minune, o masă eliberîndu-se în sala aglomerată. Înghite naibii mai repede prăjitura, amice, şi dă-i drumul de aici, se gîndi privind la un ins grăsan, aşezat la o masă din apropiere, savurîndu-şi desertul, fără grabă. Nevăzînd nici un fel de

ajutor în acea direcţie, îi zise lui Dellie:

– Bine. Doar o să spunem bună ziua, după care o înşfăcăm pe Nikki şi...

– Scumpo, îţi pierzi vremea degeaba, tună un bătrîn domn de lîngă cotul ei. Bătrîna doamnă nu mai poate fi ajunsă în timp util. Îşi ajustă mai bine aparatul auditiv, cu nişte degete butucănoase. A plecat ca din puşcă, încă din momentul în care ţi-ai întors capul. Chicoti. Foarte vioaie, nu?

Cu inima căzută pe undeva pe la nivelul pantofilor, Susan cercetă sala restaurantului.

Dellie tocmai se prezenta singură lui Matt. Iar el se ridicase mult deasupa femeii mărunte şi foarte delicate. Şi, în vreme ce strîngea mîna lui Dellie, ochii lui îi întîlniră pe ai lui Susan, pe deasupra buclelor argintii ale mătuşii. Îşi înclină capul în direcţia ei, sugerînd deliciul, după care îşi întoarse atenţia asupra bătrînei doamne.

Simţindu-se înşelată şi totuşi atrasă de zîmbetul acela încîntător, Susan cedă în faţa cerinţelor politeţii şi se îndreptă spre grupul lor.

– Îmi pare bine să te revăd, Susan, îi zise, atunci cînd se apropie de masă.

– Bună seara, îi răspunse ea, pe un ton rece, dar foarte politicos.

Cu ochii strălucind de umor şi vicIenie, Matt se adresă lui Dellie:

– Iar dumneavoastră trebuie să fiţi mătuşa pe care Susan o menţionează atît de des. O mică umbră de răutate îi încreţi uşor colţurile gurii. Oricum, asta trebuie să fie ziua mea norocoasă, să întîlnesc două dintre cele mai frumoase doamne din această parte a lui Mason-Dixon! Şi o domnişoară extraordinară.

Cu obrajii ceva mai roz decît costumul de culoarea acadelelor, pe care-l îmbrăcase pentru acea ocazie, Dellie se încălzi, instantaneu.

– Ce lucruri frumoase poţi să spui, domnule Martinelli, chiţăi ea, încruntată.

– Te rog, spune-mi Matt.

Susan aproape că se sufocă cînd recunoscu aceeaşi frază, pentru care aproape că jurase că mătuşa ei nici n-ar băga-o în seamă. Nu numai că Dellie era cu totul fermecată de şarmul şi respectul pe care el i le arătase, dar Susan avea impresia că pînă şi pantofii pe care-i purta mătuşa păreau îndrăgostiţi de acel bărbat chipeş. Pentru Dumnezeu, cum de fusese posibil, se întrebă Susan, că mătuşa ei nu fugise cu primul bărbat chipeş şi cu vorbă dulce care îi ieşise în cale, pe cînd era foarte tînără? Dacă Philadelphia Simpson adora bărbaţii chipeşi şi încîntători, faptul că alesese să rămînă singură în toţi cei şaptezeci şi doi de ani din viaţă, era un mister pe care Susan

nu fusese capabilă să-l înţeleagă pînă atunci.

– Domnişoară Simpson, zise Matt, nu-mi place deloc să mănînc de unul singur. Dacă nu cumva deranjez doamnele, n-aţi vrea să cinaţi împreună cu mine?

Nikki începu imediat să se milogească să fie acceptată propunerea lui. Şi, înainte ca Susan să-l poată refuza, în termeni cît mai politicoşi, dar foarte fermi, Dellie, strălucind de încîntare, acceptă graţioasă:

– Vom fi încîntate să luăm cina cu tine, tinere.

În cîteva secunde, preţ de cîteva bătăi de inimă, Susan descoperi că trecuse, în mare viteză, pe lîngă draperia enormă, apoi fusese aşezată la masă şi, la insistenţele lui, pornise deja pe drumul acela care mergea spre tutuiala de vechi prieteni. Simţindu-se cumva cam departe de centrul atenţiei, acceptă un pahar de vin roşu, atunci cînd chelneriţa se apropie de ei.

Ridicînd apoi un meniu, în roşu şi auriu, studie lista antreurilor, încercînd să calculeze timpul în care ar fi putut pleca, fără să pară deloc nepoliticoasă, în vreme ce, cu o ureche, era atentă la conversaţia ce se desfăşura în preajma lor.

– Am crescut în Chicago, tocmai spunea Matt. Acolo am şi trăit toată viaţa, pînă în urmă cu două luni, cînd m-am mutat aici.

Dellie se apucă şi ea să-i povestească despre una dintre rudele ei, acum decedată, care trăise la Chicago.

Susan îşi ridică privirea pe deasupra meniului, ca să-i vadă reacţia la povestea încîlcită şi greu de urmărit a mătuşii, care deja o luase spre minunile din magazinul *Marshall Fields,* văzute la un Crăciun de prin 1942. Spre marea lui cinste, Matt părea foarte relaxat şi sincer interesat de conversaţia mătuşii ei. Adevărul era că oamenii care nu o cunoşteau bine pe Dellie erau de multe ori descumpăniţi de poveştile ei încîlcite, cu multe divagaţii. Susan încercă să se scuture de senzaţia pe care o avea. Matt era parcă mai fierbinte decît o noapte de vară din Sud şi la fel de atrăgător. O combinaţie destul de periculoasă, după părerea ei.

Profitînd de faptul că el părea atît de absorbit de conversaţia cu mătuşa Dellie, aruncă o privire la hainele cu care era îmbrăcat. În seara aceea nu mai avea vreun tricou trăsnit şi nici blugi. Era îmbrăcat obişnuit, într-o cămaşă roşie sport – cu siguranţă că roşul era culoarea lui preferată – şi pantaloni uşori de vară. Nu reuşise să observe cu ce era încălţat, înainte să se aşeze la masă, aşa că rezistă eroic tentaţiei de a ridica puţin faţa de masă şi de a arunca o privire rapidă.

– Ei, şi bietul pudel a căzut două etaje, în puţul unui ascensor. Nu crezi că este foarte trist? Dellie oftă teatral. Şi s-a întîmplat în vreme ce draga de Maudie şi cu mine jucam bridge, în hol, împreună cu cei mai drăguţi jucători de baseball, în cel mai vechi hotel din Chicago.

Susan se întrebă cum de reuşise să ajungă de la decoraţiile de Crăciun şi de la magazine, la pudeli şi jucători de baseball. Matt nici măcar nu-şi ridicase o sprînceană, în timp ce ea se simţea ca şi cum ar fi avut nevoie de un fel de hrană pentru a înţelege unde se află. Oare Matt se îndrăgostise de bătrîna ei mătuşă? Oare îşi bătea doar joc de ea? Simţi cum un zîmbet începea să-i întindă colţurile buzelor şi îl opri imediat, cu răceală.

Ar face mai bine să petreacă cît mai puţin timp posibil în compania acestui bărbat. Era un flirt nemaipomenit, cum nu mai păţise de mult, cu ochii lui atît de ciudaţi şi cu zîmbetul acela ameţitor, care o făcea să-şi simtă inima luînd-o la goană într-un ritm neregulat. Poate că reacţia ei era exa-gerată, dar era genul de bărbat pe care experienţa o învăţase să-l ţină cît mai la distanţă.

De prea multe ori, îşi reaminti ea, pe sub exteriorul captivant al unui bărbat zăcea, de fapt,

cîte un băieţel egoist şi iresponsabil. Mai fusese atrasă şi înainte de un astfel de bărbat, cu care se căsătorise ca proasta. Şi singurul lucru bun, care ieşise din relaţia lor, fusese doar Nikki. Iar acum viaţa ei o luase, în sfîrşit, pe o rută stabilă, şi dorea foarte mult să rămînă pe acea rută.

Fortificată de acea dezbatere interioară, Susan se hotărî să ia o friptură *Szechwan,* cu fasole bătută, şi puse meniul deoparte.

– Îţi plac italieneştile? o întrebă Matt.

Ea îl privi derutată. Italieneşti, ce? se întrebă. Bărbaţi?

El zîmbi ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

– Vreau să spun, îţi place mîncarea italienească?

– Îmi place *lasagna.*

– Dacă-ţi închipui că doar pastele făinoase compun felurile principale de mîncare ale italienilor, atunci te invit la o tratаţie. Într-o seară, o să-ţi prepar reţeta specială a mamei pentru *tortellini.* Îşi sărută vîrfurile degetelor. Este ceva delicios.

Susan îi zîmbi fără să se angajeze la nimic. Şansele ca el să găsească, la vreo băcănie, ceva atît de deosebit, precum *tortellini,* erau foarte mici, pînă la a fi inexistente.

– Şi mama ta trăieşte? îl întrebă Dellie.

Şi acum o să înceapă şi interogatoriul, cugetă Susan. Ştia că nici un suflet din Millers Creek nu era mai bun la aşa ceva decît bătrîna ei mătuşă. Şi dacă Dellie nu urma să stoarcă de la el întreaga poveste a vieţii duse pînă atunci, va mînca întregul dragon de plastic de la intrarea restaurantului.

– Nu, nu mai trăieşte, îi răspunse el. V-aţi hotărît ce-aţi vrea să serviţi sau comand eu şi pentru voi?

Acordîndu-i un punct pentru felul inteligent în care reuşise să evite atacul mătuşii, Susan rămase în aşteptare, să vadă ce mai urma din partea lui Dellie.

– Eu o să iau creveţi cu sos picant şi dulce. Trebuie că-ţi lipseşte foarte mult mama. Este atît de greu să-ţi pierzi un părinte. Şi cînd a murit?

– Cu mult timp în urmă.

– Erai foarte tînăr?

Chelneriţa apăru cu vinul şi Susan zîmbi văzînd expresia de uşurare de pe faţa lui Matt. Următoarele cîteva minute le petrecură făcînd comanda pentru cină şi încercînd s-o convingă pe Nikki să comande doar un singur rulou cu ouă, care să completeze porţia ei obişnuită de hamburgeri şi cartofi prăjiţi.

Imediat după plecarea chelneriţei, Dellie îl întrebă din nou:

– Şi erai foarte tînăr atunci cînd a murit mama ta? Şirul gîndurilor ei deraiau de multe ori chiar la mijlocul unei fraze, dar Susan ştia foarte bine cît de perseverentă putea fi, atunci cînd dorea să obţină cît mai multe informaţii.

Matt umplu cu vin paharul lui Susan.

– M-am descurcat de unul singur încă de la optsprezece ani.

Simpatia îmbujoră şi mai mult faţa lui Dellie, dar asta n-o făcu să înceteze cu indiscreţiile ei.

– Bietul de tine! Atît de tînăr să rămîi singur. Şi mai ai fraţi sau surori?

Matt se întinse după paharul cu apă de la gheaţă şi luă o sorbitură.

– Mai am o soră, răspunse, cu răceală. Rareori împărtăşea asemenea informaţii intime. Era un vechi obicei, născut din maturitatea care se instalase prea repede la adolescentul rămas singur, precum şi din necesitatea, disperată, de a ţine străinii cît mai departe de viaţa lui.

Aşteptarea, întipărită în cele trei perechi de ochi albaştri, care îl priveau, îl făcu să simtă un fel de uşurare. Cu numai un an în urmă, ar fi putut întoarce conversaţia spre alte subiecte, fără nici un

fel de probleme. Numai că atunci fusese o altă persoană. Cu numai un an în urmă, fusese nevoit să privească bine la cine anume era el şi la modul lui de viaţă. Şi nu îi plăcuse deloc ceea ce văzuse.

Susan îi simţi stînjeneala şi-i zîmbi, cu simpatie.

– Sîntem prea indiscrete. Îmi pare rău.

– Nu, nu, chiar deloc. Să nu-ţi pară rău. Nu mă supără să stau de vorbă cu voi. Şi, spre marea lui mirare, îşi dădu seama că era perfect adevărat. Doar că nu sînt prea obişnuit să vorbesc prea mult despre mine însumi.

Ţinînd strîns în mînă paharul cu apă, de parcă i-ar fi putut sări pe genunchi, se întrebă ce anume să aleagă din gîndurile care i se învîrtejeau prin minte. Dezvăluirile în legătură cu viaţa lui erau mult mai greu de expus decît ar fi crezut.

– Sora mea, Cara, începu el, încetişor, avea doar doisprezece ani atunci cînd a murit mama. Toate rudele mamei sînt încă în Italia. Tata... ei bine, nu mai aveam pe nimeni. Şi o asistentă socială a vrut s-o plaseze pe Cara într-un cămin de orfani. Nu sînt nici acum sigur cum de-am reuşit, dar am convins-o s-o lase pe Cara în custodia mea. Şi au fost perioade cînd nu eram tocmai sigur dacă o să reuşim să supravieţuim sau nu.

Amintiri cu gust dulce-amărui începură să-i plutească parcă prin faţa ochilor, precum nişte particule de praf...

... Un vînt muşcător care-i biciuia faţa, în vreme ce-o ajuta pe sora lui să coboare pe scara de incendiu a clădirii de patru etaje, în care locuiau, rugîndu-se ca proprietarul să nu-i vadă şi să le ceară ceva, în plus, la chirie.

... Muncind în două părţi, spălînd vasele în restaurantul grecesc de peste drum, pentru o jumătate de salariu şi cina pentru doi.

... O frescă înfăţişînd cerul şi pămîntul pe care Cara o pictase pe peretele dormitorului lui, încercînd să aducă frumuseţea într-un loc în care nu exista aşa ceva.

... Cum economisise fiecare bănuţ în parte ca să-i poată cumpăra o rochie pentru balul ultimului an de la liceu.

... Cum ştersese lacrimile şi alungase temerile adolescentei, cînd nu mai dorea decît să găsească un umăr binevoitor pe care să-şi pună şi el capul şi să plîngă.

Matt aşează cu grijă paharul pe masă.

– Cara este acum căsătorită şi locuieşte la San Francisco. Este artist grafician. Sînt foarte mîndru de ea.

Dezvăluirile lui o atinseră pe Susan într-un mod în care n-ar fi dorit să fie atinsă. Nu atît din cauza a ceea ce spusese, ci datorită felului în care spusese, precum şi lucrurilor pe care ea simţise că el le lăsase în suspensie. Pentru o secundă, chiar îşi închipuise că vede o expresie de durere în ochii lui întunecaţi. Simţea că ar fi vrut să întindă o mînă consolatoare spre el, iar sentimentul acela o nedumeri. Prefera să se gîndească la el ca la un flirt trecător. Cumva, în felul ăsta s-ar fi putut descurca mult mai uşor cu el.

Chelneriţa se întoarse cu rulourile de ouă şi cu supa. Şi Nikki se apucă să-i povestească lui Matt despre toate comorile adunate în mansarda de acasă.

– Este plină cu cele mai incredibile lucruri. Rochii vechi de cînd lumea, cu volane şi multe fundiţe. Pînă şi jucăriile străbunicului şi un gramofon *Vic...* Cum îi spune? Îşi privi mătuşa, sperînd la un ajutor din partea ei.

– *Victrola.*

– Aşa-i. Şi încă are plăcile şi funcţionează foarte bine. Poate că, într-o zi, treci pe la noi şi le punem să le ascultăm. Şi poţi să-ţi aduci şi cîinele dacă vrei.

Matt îi zîmbi, cu bunătate.

– Mi-ar face mare plăcere. Dar nu-mi pot aduce şi cîinele. Pentru că nu am nici unul.

– Of! Dezamăgirea îi lăsase în jos colţurile gurii. Nici eu n-am un căţel. Dar dacă te hotărăşti vreodată să-ţi cumperi unul, poţi să-l aduci la mine ca să am eu grijă de el, în locul tău.

Abţinîndu-se cu greu să nu zîmbească văzînd speranţa ce lucea în ochii fetiţei, murmură un „mulţumesc" şi făcu o promisiune că va ţine bine minte oferta ei.

Susan îi aruncă o privire fiicei sale.

– Nicole, nu presa omul cu cîinii tăi. Nu-şi doreşte aşa ceva. Nici eu nu vreau aşa ceva. Ca atare, şantajul sentimental n-o să-ţi facă nici ţie rost de unul.

Nikki îi întoarse, furioasă, privirea.

– N-am fost decît politicoasă, mamă. Îşi ridică ruloul cu ouă şi muşcă dintr-un capăt. Cu gura plină, murmură ca pentru sine, cu bărbia proptită în piept:

– Nu înţeleg de ce nu pot să am şi eu un căţeluş.

– Să ştii c-am auzit, o avertiză mama ei.

Sperînd să evite un război de durată asupra unui subiect foarte fierbinte între mamă şi fiică, Matt atrase atenţia lui Susan, trecîndu-i coşul cu

pîine prăjită.

– Dar tu ai crescut în Millers Creek?

– Da, aici am crescut. Apoi m-am mutat în Atlanta, după ce m-am căsătorit. Avea de gînd să încheie acolo subiectul, dar apoi se răzgîndi; în fond putea să-i spună ceea ce ştia toată lumea din oraş. Nikki şi cu mine ne-am întors aici, acum cinci ani, după ce am divorţat de Brian. Ne-am mutat în casa mătuşii mele. Ochii ei priveau ţintă în ai lui. Acum, nici nu-mi mai pot imagina că aş putea trăi în altă parte. Aranjamentul ăsta ne convine de minune la toate trei.

Deşi vorbise foarte hotărîtă, pe faţa ei nu apăruse nici un fel de expresie. Matt îi citi foarte bine mesajul, după bărbia care se ridicase uşor. Şi îşi dădu seama că tocmai îi spusese că era foarte mulţumită de viaţa pe care o ducea, în acel moment, şi, ca atare, el n-avea decît să se întoarcă de unde venise. Însă nimeni nu supravieţuia pe străzile din Chicago, dacă nu făcea o piele la fel de groasă ca cea de rinocer. Spera ca lui Susan să nu-i trebuiască prea mult timp, ca să-şi dea seama că pe el nu-l afecata acea respingere.

– Ar trebui să vezi magazinul lui Matt, mamă, îi spuse Nikki, profitînd de pauza de conversaţie. E atît de grozav. Şi are o maşină de făcut floricele

exact ca la cinematograf. Clienţii primesc, pe gratis, cîte o pungă de floricele pentru fiecare film pe care-l închiriază sau îl cumpără! Putem să trecem şi noi pe acolo după cină? Vreau să văd iarăşi *Baby Boom*. Te rog, te rog!

– Nu în seara asta, îi răspunse Susan. Şi, în afară de asta, ai văzut filmul de un milion de ori. Nu te-ai plictisit de el încă?

– Nu. Bebeluşul e aşa de drăguţ. Îmi plac la nebunie bebeluşii. Apoi îşi îndreptă privirea spre Matt. Tu ai vreun copil?

Ochii lui Matt străluciră parcă ciudat.

– N-am fost niciodată căsătorit.

– Aha! Nikki se gîndi cîteva momente la răspunsul lui, apoi repetă: Dar ai totuşi vreun copil sau nu?

– Nicole! Susan se înroşise pînă la rădăcina părului blond. Doar ţi-a spus că nu s-a însurat niciodată.

– Of, mamă! Tu doar mi-ai povestit despre întîmplările vieţii pe cînd nu aveam decît şase ani. Ştiu că cineva nu trebuie neapărat să fie căsătorit, ca să aibă un copil.

Susan se întrebă dacă pînă atunci mai murise cineva de jenă, sau ea urma să facă deschiderea? Matt şi Dellie arătau ca şi cum ar fi fost în

stare să se tăvălească de rîs.

– Nu cred că ai avut vreodată şase ani. Cred că te-ai născut direct la treizeci.

Matt o asigură pe Nikki că nu avea nici un copil.

În continuare, Dellie îi arătă lui Matt pe ceilalţi meseni, explicîndu-i pe îndelete cine cu cine era şi ce făcea fiecare în oraşul acela. Pînă cînd să termine cu masa, Susan deja aflase – şi asta datorită perseverenţei mătuşii ei de a-şi atinge scopurile – că Matt închiriase o mică căsuţă, nu prea departe de casa lor. Că îi plăcea să gătească singur. Şi faptul că el mărturisise că era un catolic, cam delăsător, suscită o invitaţie promptă a lui Dellie de a veni să viziteze biserica lor prezbiteriană. Apoi Matt şi Nikki căzură de acord că floricelele erau mult mai bune, dacă erau stropite cu unt fierbinte. Mai aflase că el alerga cîte cinci mile, în fiecare zi. Că ziua lui de naştere era pe 8 august şi urma să împlinească patruzeci de ani. El şi cu Dellie îşi exprimară părerile în legătură cu ultimele romane apărute, el afirmînd că îi plăceau foarte mult romanele de spionaj şi de groază, mai mult decît celelalte.

Mulţumită lui Dellie, pentru care nu exista nici un fel de subiect tabu, şi răspunsurilor prompte şi

interesului lui Matt, pînă la finele cinei el era mai bine informat, despre viaţa lor de zi cu zi, decît pastorul de la biserică. Ştia de acum că Susan plecase din oraş la optsprezece ani, după care se reîntorsese şi începuse să lucreze la o firmă de contabilitate, pînă cînd îşi terminase studiile la facultate. Şi mai ştia şi că biroul ei era chiar în casa în care locuiau şi că familia era de părere că lucra mult prea mult. Şi că culoarea ei preferată era albastrul.

Susan fusese incapabilă s-o oprească pe mătuşa ei să-i descrie, în amănunt, programul unei întregi săptămîni: clubul de grădinărit pentru Dellie, ore de aerobică pentru Dellie şi pentru Susan, de trei ori pe săptămînă, lecţii de pian şi de dans pentru Nikki.

Contribuţia lui Nikki a fost doar o poveste despre cum mama ei a mîncat un vierme dintr-o prună, pe cînd ea avea şase ani. Şi cum cea mai bună prietenă a ei era Billie Jo Brown, care avea un aparat video chiar la ea în cameră şi era mîndra proprietară a unui căţel pe care-l chema Ralph.

Imediat ce chelneriţa curăţă masa şi fură comandate cafelele, Dellie o luă pe Nikki de mînă.

– Pe noi, vă rugăm să ne scuzaţi. Vrem s-o

salutăm pe Rachel Henderson. Şi-a scos fierea, luna trecută.

Nikki însă se opuse:

– Dar nu vreau. Nu-mi place deloc. Arată ca un vierme mare şi gras, în rochia aia verde, şi mereu mă ciupeşte de obraji. Nu pot să suport treaba asta.

Susan îşi dăduse seama foarte bine că vicleana ei mătuşă voia s-o lase singură cu Matt.

– Nikki poate să aştepte aici, împreună cu noi, cît timp îţi faci tu vizitele.

Încă o dată, Dellie îşi arătă voinţa de oţel:

– Nu, nu, o să vină cu mine. Rachel o consideră pe Nikki copilul perfect. O mică vizită din partea ei este exact ceea ce are nevoie Rachel, în momentele astea. După care o luă pe sus pe fetiţa care protesta în gura mare, spunîndu-i: Dacă nu vrei să te ciupească de obraji, atunci stai mai departe de ea.

Matt o privi pe Susan, care le urmărea din ochi. Părea la fel de nervoasă ca o adolescentă la prima petrecere cu un însoţitor masculin, la care luminile s-au stins deodată. Adăugînd cele cîteva lucruri pe care le aflase de la Nikki despre tatăl ei, plus insinuările lui Dellie cum că nepoata ei era mult prea absorbită de muncă, îşi dădu seama că

Curtînd-o pe Susan

Susan Wright nu-şi permitea prea des să se relaxeze şi să se bucure, în tihnă, de viaţă. Ştia foarte bine unde ducea drumul acela şi asta-l necăjea. Era o femeie frumoasă, care merita mult mai mult de atît.

Şi părea să fie foarte important pentru el ca ea să capete exact ceea ce merita. Şi ceea ce avea nevoie, la acea oră, Susan Wright, decise el, în final, era bucuria de a fi curtată de un bărbat.

Capitolul 3

Matt îşi drese glasul cu zgomot. Privirea lui Susan se întoarse spre el.

– Se pare, zise el, cu o faţă nevinovată, că am fost aruncat chiar în gura lupului. Ai de gînd să încerci ceva? Poate să mă ţii de mînă? Să-ţi freci un picior de picioarele mele? Ăsta-i doar un orăşel. Oamenii vor vorbi. Şi eu trebuie să-mi protejez reputaţia, nepătată pînă acum, ştii?

Ea îi dărui un zîmbet destul de anemic, în timp ce simţea că nervozitatea şi tensiunea de mai înainte începuseră să mai cedeze puţin.

– Virtutea ta este în siguranţă, alături de mine.

Dar oamenii vor vorbi, oricum. Draga de Rachel este cunoscută drept *Gura Sudului*, din motive bine întemeiate. Pînă mîine, la ora asta, toate cunoştinţele ei vor şti că Susan Wright a luat cina împreună cu noul ei prieten, după cum te-a numit mătuşa Dellie. Or să ştie cu ce eram îmbrăcaţi, ce anume am mîncat şi ce-a spus fiecare dintre noi.

Unul dintre acele zîmbete sexy, atît de minunate, îi luminã, cîteva momente, faţa.

– Nici nu cred că mă pot gîndi la ceva mai bun decît să fiu numit noul tău prieten.

Tot privindu-l, Susan simţi cum un fior îi străbătea abdomenul, urcînd spre sîni, sfîrşind în centrul obrajilor îmbujoraţi. O femeie se poate pierde, cu uşurinţă, în adîncurile ochilor lui întunecaţi, cugetă ea, incapabilă să rupă intimitatea acelui contact.

Nici unul dintre ei nu făcu nici o mişcare, preţ de cîteva momente. Toate zgomotele de fond, clinchetul tacîmurilor de argint pe farfuriile de porţelan, murmurul vocilor, muzica foarte discretă, toate acestea aproape dispărură. Întregul trup al lui Matt părea cuprins de fierbinţeală. Ar fi vrut să se întindă şi s-o atingă. Şi, prin toată acea ameţeală de dorinţă şi fierbinţeală, îşi dădu foarte bine seama că nu era nici locul şi nici momentul potrivit pentru aşa ceva.

– Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare ipotetică? Era foarte mulţumit că vorbea mult mai stăpîn pe sine decît se simţea în acel moment de tulburare. Susan păru să se trezească şi ea din reverie şi încuviinţă, cu o uşoară mişcare a capului. Ce era cu omul din faţa ei de reuşea să dizolve oasele şi muşchii şi carnea, transformîndu-le într-un fel de gelatină? se întrebă, încă vrăjită. Presupune, continuă el, că un bărbat ipotetic întîlneşte o femeie care-l intrigă. Şi îşi dă seama că ceva cu totul special se poate întîmpla între ei doi. Crezi că ea ar acorda acestei relaţii incipiente o şansă să se dezvolte? Vreau să spun, dacă ea nu este implicată cu nimeni altcineva, crezi că ar fi de acord să se întîlnească cu omul nostru ipotetic?

Să se întîlnească? Cu tipul cu *Jaguar*-ul? Relaţie? Cuvintele acelea trecură precum lama unui pumnal prin mintea amorţită a lui Susan, iar friptura Szechwan i se ridică în gît. Chelneriţa, care revenise la masă cu o tavă cu ceşti delicate şi cu o cafetieră, îi dădu răgazul necesar să-şi revină din prăpastia emoţională în care o aruncaseră cuvintele lui.

Simplul concept de întîlnire n-o mai făcuse să-i fie greaţă de ani de zile. De cînd cu divorţul, mai avusese cîteva întîlniri ocazionale. Cu nişte băr-

baţi drăguţi. Oricum, nişte tipi siguri. Un bancher, un avocat, un dentist, cu toţii mult prea preocupaţi de carierele lor, ca să se mai implice şi emoţional, şi cu toţii vechi prieteni de-ai ei, din copilărie. Pe ei nu-i interesase decît o companie plăcută, într-o singură seară, şi, alături de ei, îi fusese uşor să ţină o distanţă convenabilă. Nici vorbă să fie prinsă în ceva ce n-ar fi putut controla în totalitate. Nici un fel de risc că ceva urma să se sfîrşească rău, făcînd-o să se simtă lăsată deoparte şi golită pe dinăuntru.

Se apucă să amestece cu multă grijă un substitut al zahărului şi puţină frişcă, în cana cu cafea. Matt Martinelli pur şi simplu nu se potrivea genului de bărbat la care ea se gîndise, pînă atunci, că ar putea, eventual, să-l întîlnească. În el simţise o intensitate imensă a pasiunii şi a senzualităţii, care păreau să dea în clocot chiar pe sub suprafaţă... Şi un asemenea om nu aparţinea lumii sigure pe care o crease pentru ea şi pentru Nikki. Nu era absolut nimic ipotetic în felul în care o afecta zîmbetul lui. Doar o mică mişcare a mîinii lui şi libidoul ei o lua razna. Şi nu găsea deloc siguranţa în felul în care o privea.

Tipul cu *Jaguar*-ul era un risc pe care nu era deloc dispusă să şi-l asume. O viaţă plicticoasă

dar sigură era mult mai bine pentru ea.

Matt o privea pe Susan cu o încruntare îngrijorată. Părea foarte supărată... Ce fel de bărbat fusese fostul ei soţ, dacă pînă şi cea mai vagă aluzie la o întîlnire o arunca într-o tăcere de moarte?

Se lăsă pe spate şi respiră adînc, după care îi reaminti, cu blîndeţe, de prezenţa lui:

– Femeile cu care mă întîlnesc, de regulă, nu prea intră în panică. Pur şi simplu răspund afirmativ sau rîd ca proastele.

Susan aprecie intenţia lui de a o face să se simtă mai în largul ei. Luă o înghiţitură de cafea, după care îi întîlni ochii.

– Ascultă, sînt sigură că eşti o persoană cumsecade.

– Mama a pretins întotdeauna că am cîteva calităţi foarte bune, îi răspunse el, în timp ce-i făcea cu ochiul.

Un zîmbet larg se întinse pe faţa lui Susan.

– Mamele sînt obligate să spună asta. Este o parte din fiinţa lor.

– De ce nu mă placi, Susan?

Întrebarea lui o luă pe neaşteptate.

– Eu... eu... of... se bîlbîi, nesigură. Ar fi dorit să-i spună că nu putea suferi înfăţişarea lui atît de

sexy, dar îşi dădu seama că nu putea face aşa ceva. La naiba! Omul din faţa ei era mult prea atrăgător. Incredibil de... Din lipsă de comparaţii mai bune, îşi zise: Incredibil de italian. Şi îl găsea extraordinar de plăcut. Numai că instinctul ei de autoapărare era prea adînc înrădăcinat, aşa că preferă o formulă politicoasă. Nu te cunosc încă destul de bine ca să nu te plac.

– Asta cam aşa e. Nu mă cunoşti. De ce să nu petreci ceva timp cu mine? îi zise el. Învaţă să mă cunoşti. Lasă-mă să-ţi arăt cîte lucruri minunate putem împărţi. Vrei să-mi acorzi o şansă pentru toate astea? Zîmbetul lui o atinse precum o rază de soare fierbinte, după o iarnă îndelungată.

– Nu. Pe Susan o şocă să audă cum vocea ei devenise, deodată, tăioasă. Mai spuse o dată, clătinînd şi din cap: Nu. Şi de astă dată ieşi la fel de prost ca la început, pentru că refuzul fusese prea slab şi parcă încărcat de remuşcări. Şi nu-şi putea dezlipi ochii de privirea lui.

Timpul îşi pierdu înţelesul. Suflul îi pieri din plămîni. Un sentiment ciudat, că ar fi pierdut ceva, fără să ştie ce anume, puse stăpînire cu totul pe ea...

Matt privea nedumerirea întipărită pe faţa ei. Ştia că ea a vrut să-i taie orice fel de elan, cu un

refuz categoric, dar nu reuşise. Ca atare, tot ce putu să facă a fost să-şi reţină zîmbetul de mulţumire care ameninţa să i se întindă pe faţă.

Sculîndu-se devreme, după o noapte de somn neliniştit, chinuit din cauza visurilor despre ochii căprui-închis şi zîmbete sexy, Susan îl alungă, cu fermitate, pe Matt din mintea ei. Se îmbrăcă obişnuit, într-o pereche de pantaloni de bumbac maroniu şi o cămaşă de un albastru-pal, cu mînecile suflecate pînă la cot.

Familia era deja aşezată la masa din lemn de stejar, din bucătăria de la parter... atunci cînd coborî ea.

Dellie, aranjată ca pentru o plimbare de dimineaţă, tocmai întindea gem, făcut în casă, pe un biscuit. Murmura tot felul de comentarii, oftînd din cînd în cînd, în vreme ce răsfoia ziarul vechi de o zi.

Nikki avea la urechi căştile de la un walkman şi trupuşorul mic i se zbătea în ritmul muzicii. Susan zîmbi cînd o auzi fredonînd, laolaltă cu corul, refrenul melodiei care intrase în topul american.

Mierea picura din linguriţa pe care Nikki o ţinea suspendată, într-o mînă, la nivelul umărului, căzînd în boabe strălucitoare pe biscuiţii aşezaţi pe farfurie.

Susan descoperi apoi, imediat, o pereche de cercei lungi, de jad, prinşi în urechile găurite ale fiicei sale. După ce-şi turnă o cană cu cafea, se îndreptă spre masă şi închise aparatul atît de drag lui Nikki, după care se aşeză la masă.

– Hei! ţipă Nikki. Ce lucru urît ai putut să faci! Ăla era cîntecul meu preferat.

– La fel de urît a fost şi din partea ta să-mi iei cerceii, fără să ceri voie, mai întîi, îi zise, întinzînd mîna.

– Dar se potrivesc aşa de bine cu uniforma mea de cercetaş, mormăi Nikki, în vreme ce-şi scotea cerceii şi-i depunea în palma întinsă a mamei ei. N-am crezut că te superi doar pentru atîta lucru.

– Mă supăr, îi răspunse Susan. Ai bani pentru cheltuială şi permisiunea pentru tabăra de luna viitoare?

Nikki încuviinţă.

– După întrunire, mă duc acasă cu Billie Jo. O să călărim pe căluţii ei. Crezi că pot avea şi eu un căluţ?

– Nu. Susan luă o înghiţitură de cafea, după care îşi luă o pagină din ziarul de sîmbătă, ce apărea în Winston-Salem şi care zăcea, neatins, pe masă.

– Nu e drept. Toată lumea are cîte un animal de casă, în afară de mine. Sînt nedreptăţită. Nici măcar un peştişor nu mai am. Şi pe ăia i-ai omorît.

Susan simţi că se roşeşte.

– Nu am făcut decît să le schimb apa, iar următorul lucru de care am avut cunoştinţă a fost faptul că stăteau cu toţii cu burţile în sus. De unde era să ştiu că apa trebuia ţinută o zi întreagă, înainte să le-o pun? Vrei să-ţi termini acum micul dejun?

– Am terminat. Şi să nu uiţi că tu şi cu Dellie aţi promis să ajutaţi la tabără.

Susan gemu.

– Şi am fost eu de acord cu treaba asta?

– Bineînţeles. Ai promis. Şi ai fost desemnată să găteşti la focul de tabără.

– Probabil m-ai prins într-un moment de mare slăbiciune. Nici nu-mi vine să cred că am fost de acord cu aşa ceva. Nu pot să suport taberele.

– Nu-i aşa că ar fi minunat să putem trăi pe lună? zise Dellie. Ochii îi străluceau de entuziasm, ca şi cum ar fi avut deja în mînă biletul pentru o

asemenea excursie.

– Cum? întrebară, într-un glas, mama şi fata. Nikki chicoti şi strînse mîna mamei ei.

– Luna! exclamă Dellie, visătoare. Cred că ar fi nemaipomenit să poţi trăi pe lună. Dar o încruntare îi încreţi fruntea. Mary Jane, continuă mătuşa, numind-o pe una dintre numeroasele ei prietene, spunea că este o prostie. Scutură din cap de parcă acel gînd ar fi îndurerat-o. Desigur, Mary Jane n-a vrut să creadă că omul a păşit pe lună. Asta arată cît de puţin ştie. Nu are pic de imaginaţie.... După care ea se întoarse la ziarul ei. Oh, ce drăguţ! Săptămîna asta o să fie de vînzare coaste de vacă. Poate că ar trebui să-l invităm pe tînărul tău, la cină.

Susan preferă să nu comenteze. Mătuşa ei vorbea despre Matt şi nu avea de gînd s-o încurajeze. Matt Martinelli era ultimul om de pe pămînt, cu care ea ar fi vrut să împartă o coastă de vacă.

Zece minute mai tîrziu, Dellie şi Nikki plecară cu maşina decapotabilă a mătuşii. Mătuşa avea de gînd s-o lase pe Nikki la întîlnirea cu cercetaşii, după care va merge spre Winston-Salem, ca să facă cumpărături, împreună cu o prietenă.

Susan curăţă masa şi puse vasele murdare în chiuvetă. În vreme ce-şi turna a doua cană de

cafea se gîndi la planul de lucru al zilei... Tocmai încărca maşina de spălat vasele cînd auzi o bătaie puternică în uşa din spate.

O deschise şi încremeni. Pe jumătate aşezat pe balustrada verandei, era Matt Martinelli, ştergîndu-şi fruntea cu un tricou roşu. Era aproape gol, purta doar pantaloni scurţi de jogging, o bentiţă pe frunte şi pantofi sport.

– Bună, pufăi el. Asta... Se chinui să tragă aer în piept, apoi se înnecă şi tuşi. În sfîrşit, reuşi să spună: Asta e o vizită romantică.

Susan izbucni în rîs.

– Am impresia că ar fi mai bine să chem Salvarea. Izbucni iarăşi în rîs atunci cînd îi văzu expresia ofensată.

– Sînt în... într-o formă grozavă. Alerg... cinci mile în fiecare zi.

Ea nu se îndoia de treaba asta. În ciuda respiraţiei greoaie, el arăta suplu şi sculptural, cu muşchii tari şi bine dezvoltaţi. Avea mare dreptate, era într-o formă grozavă. Îşi înghiţi un oftat şi îşi înfrînă libidoul care iarăşi o luase razna.

– Mă rog, şi ce vrei?

– Pe tine.

Un sentiment foarte cald, de plăcere, se furişă pe lîngă zidurile înalte pe care le clădise în jurul inimii. Ceva nou reveni la viaţă în interiorul ei.

Chinuindu-se să-şi păstreze tonul calm şi glumeţ, îi zise:

– Mai aşteaptă şi mai rezistă, Romeo. Deci, ce vrei cu adevărat?

El mai luă o înghiţitură zdravănă de aer, după care îi răspunse:

– Dacă pe tine nu te pot avea, măcar un pahar cu apă este posibil?

– Aşa da. Nu-mi pot permite să am pe veranda casei trupul neînsufleţit al unui sportiv, pe jumătate gol. Hai, intră.

– Iisuse, Susan! Oare nu mai ai pic de romantism în sufletul ăla al tău?

– Nici măcar un strop, îi răspunse ea, foarte veselă. Sînt doar o pragmatică.

Matt o urmă în casă, mulţumit că nu-i trîntise uşa în nas... Îşi aşeză tricoul pe spătarul unui scaun, după care se aşeză, în tot timpul ăsta privind-o cu atenţie cum îi umplea un pahar cu apă de la gheaţă.

– Ia, camarade, îi zise ea. Bea-l pînă la fund.

– Mulţumesc. În vreme ce-şi savura apa, privea în jurul bucătăriei. Decorată în alb-strălucitor şi albastru-şters, era confortabilă şi eficientă. Pe pervazul ferestrei, erau aliniate ghivece cu flori. Podeaua şi dulapurile erau făcute din lemn de stejar. Estimă înălţimea tavanului cam la doi metri.

Deasupra capului, un ventilator împrăştia aer răcoros. Pe un perete era construit un cămin de cărămidă. Vară sau iarnă, o întreagă familie putea trăi în încăperea aceea.

Turnîndu-şi mai multă cafea, Susan îi aruncă priviri furişe. Nu ştia ce să spună sau cum să se poarte cu un om care îi ignorase, cu desăvîrşire, toate refuzurile şi apăruse, deodată, în pragul uşii. Matt era un mascul insistent şi incorigibil.

– Mi-a făcut mare plăcere faptul că, seara trecută, am fost împreună, îi zise el, în timp ce ea se aşezase în faţa lui. Ai o familie nemaipomenită.

– Familia mea cea nemaipomenită îţi mulţumeşte.

– Nu vrei să fugi cu mine, în Tahiti?

Susan nu se mai putu abţine să nu rîdă. Conversaţia lui o lua razna, la fel de des ca şi cea a mătuşii Dellie. Nici nu era de mirare că cei doi se înţeleseseră atît de bine.

– Nu. O singură zi la soare şi mă transform într-un fel de rac fiert.

El îşi ridică o sprînceană groasă şi neagră.

– Atunci, un picnic la umbră?

– Mereu ai cîte un as în mînecă, nu? Sorbi din cafea. Nici un fel de picnic. Nici un fel de întîlnire. Nimic. Ascultă, sînt flatată că mă găseşti atrăgătore, dar...

– Bine. Cel puţin e şi ăsta un fel de început.

– ... dar nu mă interesează deloc. Am o viaţă destul de aglomerată şi aşa. Tu nu te potriveşti nicăieri în ea. Şi nu caut deloc dragoste sau romantism. Nu am timp pentru aşa ceva.

El se lăsă mai bine pe spate, îşi întinse confortabil picioarele şi, cu braţele încrucişate peste burtă, îşi fixă privirea asupra feţei ei.

– Şi atunci, ce faci ca să te distrezi?

Distracţia? se întrebă ea. Pe moment, părea incapabilă să se gîndească la altceva decît la felul în care lumina îi cădea pe părul negru de pe piept, ce se îngusta spre abdomen, într-un punct interesant care dispărea pe după pantalonii scurţi de jogging.

– Eu, ei bine... mă distrez cu o grămadă de lucruri.

– Spune-mi măcar unul dintre ele.

– Îmi petrec o mulţime de timp cu fiica mea, îi zise ea, în defensivă.

– Asta-i mama din tine. Dar cum rămîne cu femeia? Nu te poţi gîndi la nimic, aşa-i?

Punct ochit, îi tăie gîndurile o voce interioară încărcată cu cinism. Dar băile cu spumă parfumată şi cărţile erau şi ele tot distracţie, se gîndi ea. Şi apoi o imagine, deloc binevenită, cu ea şi cu tipul cu *Jaguar*-ul, i se formă în minte, amîndoi

înghesuiţi într-o cadă cu multă spumă parfumată. Se simţi, deodată, încingîndu-se de la degetele de la picioare şi pînă în vîrful urechilor. Scuturînd din cap, ca să risipească imaginea aceea erotică, îi zise, exasperată:

– Du-te şi caută-ţi o femeie drăguţă, iar pe mine lasă-mă în pace.

– Eu nu vreau o femeie drăguţă, eu te vreau pe...

– Încă un singur cuvînt în legătură cu acest subiect şi dispari de aici, domnule Martinelli! Simţi cum se înroşise toată şi cum un nou coş o ameninţa cu apariţia.

Matt îi răspunse cu un zîmbet. Îi plăcea la nebunie cum se transforma din femeia rece şi practică, din zilele noastre, într-o fecioară din epoca victoriană, ce putea să roşească din orice, în numai cîteva secunde. Îl provocă să-i spună lucruri scandaloase, doar ca s-o vadă transformîndu-se.

– Chiar nu te-ai săturat deloc să tot fii de una singură, îngeraşule?

– Nu. Dar tu?

– Cîteodată. Oftă şi se ridică în picioare, după care luă paharul şi îl bău pînă la fund. Obişnuiam să cred că singurătatea era stilul meu de viaţă favorit. Cred că acum ar fi mai bine să plec.

Pe Susan o copleşi confuzia cînd îşi dădu

seama că, de fapt, nu voia deloc ca el să plece. Dar era mai bine aşa, pentru că nu voia să mai aibă de-a face cu el. Sau da?

Sigur că nu, îşi răspunse singură, în vreme ce-l conducea pînă la uşă.

El se întoarse spre ea şi-i zîmbi.

– Îţi mulţumesc pentru apă. Întinse mîna şi-i prinse o şuviţă de păr, pe care o frecă între degete.

Acel gest, atît de simplu, o lăsă pe Susan fără suflu. Nu era capabilă decît să rămînă pe loc şi să-l privească în ochi precum o adolescentă ameţită. Urma s-o sărute, ştia ea foarte bine. Şi, dacă o făcea, avea o bănuială foarte puternică că n-ar fi putut să-l refuze.

– Ne vedem mai încolo, îngeraşule. Aruncîndu-şi tricoul pe un umăr, ieşi pe uşă.

Simţindu-se cumva dezamăgită, Susan îl urmări pînă cînd el dispăru din vedere.

Singurătatea se infiltră, pe nesimţite, în biroul lui Susan. Era un sentiment neplăcut, amestecat cu o anume nelinişte. Era aşezată la biroul ei, privind în gol pe fereastră. Estimări de taxe, chi-

tanţe pierdute şi programe de amortizări, toate astea nu mai erau capabile să-i capteze interesul, ca odinioară. Întrebarea lui Matt i se tot învîrtea prin minte. *Nu te-ai săturat să tot fii singură?*

Pentru prima dată, după nişte ani de zile, era acut conştientă de singurătatea ei. Nici nu mai ţinea minte de cît timp nu-şi mai contemplase acest aspect al vieţii. Pentru că fusese atît de plină de fiica ei şi de mătuşa Dellie. Şi, în plus, îşi iubea foarte mult munca şi se bucura de succesul pe care-l obţinuse. Avea prieteni, biserica şi multe îndatoriri obşteşti. Cu toate astea pe cap, mai avea timp să se întrebe de singurătate?

Nu, nu se simţise deloc singură. Deşi, trebuia să admită, cîteodată se simţise poate niţel lăsată deoparte. Dar era în regulă, îşi zise ea. Ce naiba, se simţise lăsată deoparte chiar şi atunci cînd fusese măritată.

Căsnicia! Ce glumă sinistră fusese căsnicia ei cu Brian. El habar nu avusese cum să mai iubească şi pe altcineva în afara lui însuşi, şi cu atît mai puţin cum să fie fidel. La optsprezece ani se căsătorise avînd gîndul că o să fie pentru totdeauna. Şi acest „întotdeauna" venise cu mult mai repede decît se aşteptase.

Dar de ce se mai gîndea la asemenea poveşti vechi, demult îngropate? se întrebă.

O imagine a lui Matt Martinelli îi veni iarăşi în minte. Fatal de atrăgător acest bărbat, începînd cu zîmbetul acela provocator şi terminînd cu pantofii sport. Un bărbat ca el putea zăpăci o femeie în aşa hal încît să uite să se mai ferească de tipi asemenea lui. Nu avea nevoie de studii freudiene ca să-şi dea seama că emoţiile ei o luau razna, atunci cînd era în apropierea lui. Şi asta-i amintea constant că nu era doar mama unei fetiţe, nu doar o femeie de afaceri ce-şi clădea micul ei imperiu, nu doar o prezenţă plăcută la vreun club de dans. Dorindu-şi ca el să fi fost în altă parte, oriunde, dar nu în micuţul şi paşnicul Millers Creek, îşi jură ca pe viitor să facă tot posibilul să-l evite.

Aşezînd pe birou conturile de la farmacia Walker, se pierdu imediat în consistenţa atît de calmă a numerelor, uitînd întrebările despre singurătate. Atît de diferite de soţi sau amanţi, numerele erau foarte fidele şi constante. Puteai avea încredere în ele că-şi vor păstra mereu aceleaşi valori. Indiferent din ce parte se uita la unu plus unu, răspunsul era mereu doi.

Telefonul o întrerupse din lucru. Îl privi cu mare neîncredere. Ar fi putut să fie el. Dar poate nu era el. Ignoră felul în care începuse să i se zbată stomacul şi răspunse la apel. Era o prietenă de-a

lui Dellie, care voia să ştie dacă Susan se întîlnea cu „italianul ăla chipeş". Termină repede cu acele întrebări.

După ce reuşi să parcurgă încă două coloane de cifre, telefonul sună din nou. De această dată era Reesa Dunbar, un fel de Billie Jo Brown a copilăriei ei. Reesa îi spuse că mătuşa ei, Rachel, o informase că o văzuse pe Susan luînd cina împreună cu omul care avea magazinul de casete video. După ce Susan îi explică circumstanţele, ea şi cu Reesa mai trăncăniră despre seara de dans ce urma să aibă loc la club şi îşi promiseră să se întîlnească la o masă de prînz, în săptămîna care urma.

Imediat după ce puse receptorul în furcă, telefonul începu să zbîrnîie din nou. Ajungînd la limita răbdării, răspunse pe un ton morocănos:

– Nu eşti prea veselă în dimineaţa asta, îi zise Scott Cantrell, un alt vechi prieten.

– Îmi pare rău, tocmai lucram. Ce mai e nou pe la tine?

– Păi, tocmai asta aveam de gînd să te întreb eu pe tine. Am auzit că ai început să ieşi împreună cu noul proprietar al magazinului de casete video. Mă întrebam dacă nu cumva săptămîna viitoare ai prefera să mergi cu el la dans. Doar să-mi spui acum, ca să-mi pot aranja o întîlnire cu

altcineva. Ressa nu merge cu nimeni. Aş putea merge cu ea, sau aşa cred.

Pe Susan n-o deranja să-l audă pe Scott vorbind despre o întîlnire, cu o altă femeie, în locul ei. Ea cu Scott şi cu Reesa erau prieteni nedespărţiţi, încă de cînd se ştia pe lume. Dar o deranja foarte mult să fie, în gura tîrgului, subiect fierbinte.

– Dar n-am ieşit cu bărbatul ăla, îi zise, nerăbdătoare. S-a întîmplat să luăm masa împreună, dar asta-i tot. Şi, oricum, ţie cine ţi-a spus?

– Am luat micul dejun cu Reesa şi cu mătuşa ei, dimineaţa asta, şi dacă ne luăm după ştii tu cine, voi doi păreaţi destul de legaţi unul de celălalt, seara trecută. Scott chicoti, încîntat. Bătrîna Rachel spunea că...

– Scott, de cînd ai început să asculţi la ce spune *Gura Sudului*? De-abia dacă l-am întîlnit pe omul ăsta, pentru numele lui Hristos! Dar dacă nu ai de gînd să mergi cu altcineva la dans, ne vedem atunci sîmbăta viitoare, la şapte.

După ce închise, activă robotul de răspuns. În opinia ei, bărbaţii, în general, şi, în particular, un anume italian scrîntit, erau ca o durere în şale! Se întoarse la lucru cu fiecare gram de energie generat de adrenalina în plină revărsare.

Tocmai reuşise să se calmeze oarecum, atunci cînd cineva suna la uşa din faţă. Gemu şi aruncă

creionul din mînă. Mergînd spre holul principal, simţea că era gata să-l omoare pe cel ce o deranja din nou cu întrebări idioate. Deschise uşa cu o forţă deloc necesară.

Fred Kendall, de la Florăria şi sera *Kendall,* stătea pe verandă. Un balon umplut cu heliu, cu o faţă mare pictată pe el, i se iţea pe după un umăr.

– 'Mneaţa, Susie. Faţa lui zbîrcită de timp îi zîmbea angelic deasupra unei duzini întregi de trandafiri din specia *Frumosul American.* Ăştia sînt pentru tine, îi mai zise, punîndu-i tradafirii în braţe. Noul tău drăguţ a venit azi-dimineaţă şi i-a ales special. Băiatul ăla cred că se gîndeşte la tine tare frumos. Nimic nu era prea bun pentru gustul lui. Da, dom'le. S-a îndrăgostit lulea, zic eu.

Susan simţi cum toată furia începea iarăşi să se adune, într-un fel de val clocotitor. Nu mai ştia nici ea dacă să se aşeze jos şi să rîdă isteric, sau să urle atît de tare, încît să-l trimită pe bătrînul Fred fuga înapoi la camioneta lui. Curtea ciudată pe care i-o făcea tipul cu *Jaguar*-ul începea s-o scoată din minţi!

O pală de vînt mişcă balonul imens, ce avea silueta unui om, făcîndu-l să se mişte pe picioarele ca nişte armonici. Lucrul acela îl împunse pe Fred în spate, amintindu-i de prezenţa lui.

– Aha, da. Şi ăsta-i tot al tău. Se răsuci, prinse

silueta îmbrăcată în costum de gală, cu faţa zîmbitoare, şi o împinse spre ea. Balonul îşi mişcă braţele umplute cu heliu, făcînd mici paşi ciudaţi, ca de beţiv, în pantofii minusculi. Matt a zis că poate o să te amuze, adăugă. Vezi, îi zise, arătînd spre omul-balon, spre cămaşa scrobită, spre costumul elegant şi spre papionul acestuia, toate confecţionate din hîrtie lucioasă, este înţolit de parcă tocmai acum ar fi ieşit de la *Ritz.* Este ideea Marthei. Oamenii parcă au înnebunit după aşa ceva, le cumpără mai repede decît putem noi să le facem. Şi tînărul tău a făcut o impresie puternică asupra Marthei mele. Mi-a zis că, dacă era cu douăzeci de ani mai tînără, ţi-ar fi arătat ea ţie. Fred chicoti, înfundat. Şi eu i-am zis: „Scumpa mea, dacă tot vrei să faci o treabă, fă-o ca lumea, poate dacă ai fi fost cu vreo treizeci de ani mai tînără, ar fi mers". Ştii doar cum fetele astea mai bătrîioare mint în privinţa vîrstei. Şi ea mi-a spus...

– Fred, Fred. Susan îşi regăsise, în final, vocea. Nu pot accepta toate astea. Du-le înapoi. Dă-i domnului Martinelli banii înapoi. Pentru că eu nu le vreau.

Fred o bătu uşurel pe un obraz.

– Ştii foarte bine că nu pot să fac aşa ceva, Susie. Acceptă florile, scumpa mea. Dă-i lui Matt măcar o şansă. Pentru că pare un tînăr foarte

cumsecade. Şi Martha spune că poate fi un soţ pentru tine.

Susan se strîmbă. De-abia îl întîlnise pe omul ăsta. Doar o cină cu totul întîmplătoare, într-o seară, apoi o duzină de trandafiri şi oamenii deja i-au şi căsătorit! Asta, se gîndi ea, era o mare belea şi, cîteodată, şi o mare binecuvîntare să trăieşti într-un orăşel de genul ăstuia. Toată lumea avea păreri de neclintit în ceea ce privea bunăstarea şi nevoile ei. Ei bine, avea şi ea cîteva păreri asupra acestui subiect.

Un zîmbet graţios i se întinse pe faţă.

– Doar dacă un bărbat îmi trimite flori foarte scumpe, asta nu înseamnă neapărat că este şi potrivit pentru mine. Iar eu nu sînt în căutare de soţ.

Fred scutură din capul său chel.

– Mă rog, dar să ştii că de întinerit nu mai întinereşti, iar fetiţa aia mică a ta are mare nevoie de un tătic. Aproape că am uitat. La naiba! Am început să mă ramolesc, nu mai sînt bun pentru afacerea asta. Îşi vîrî o mînă în buzunarul cămăşii, scoase o bucată de hîrtie, după care începu să citească cu voce tare: „Domnul Martinelli o invită, cu mult respect, pe doamna Susan Wright la o cină, la *Dragonul Roşu,* duminică seara, la ora şapte. RSVP". O privi, în aşteptare. Asta-i în fran-

ceză, precizã el, ca să ştie dacă ai de gînd să te duci sau nu.

Susan privea la faţa plină de speranţă a lui Fred, după care se aplecă deasupra trandafirilor, ascuzîndu-şi expresia de exasperare. Asta nu i se întîmpla ei! Lucrurile de genul ăsta pur şi simplu nu i se întîmplau ei! Niciodată nu mai primise o asemenea invitaţie ciudată, transmisă într-un asemenea mod. Îşi ridică privirea.

– Îţi mulţumesc pentru că mi-ai adus florile. Sînt minunate. Transmite-i Marthei toată dragostea mea.

Recunoscînd o concediere politicoasă, Fred îi ură o zi bună, după care coborî treptele.

Susan împinse balonul în hol. Chiar înainte să închidă uşa, observă un vecin care-i făcea semne disperate lui Fred. Nu mai era decît o simplă chestiune de timp, pentru ca jumătate din oraş să ştie cine-i trimisese duzina de trandafiri. Ridicîndu-şi ochii spre cer, şopti:

– De ce eu?

În vreme ce o pornise spre bucătărie, ca să găsească o vază potrivită pentru flori, un sunet nelămurit din spate îi atrase atenţia. Aruncă o privire precaută peste umăr şi dădu cu ochii de balon. Se clătina şi sălta pe picioarele deformate, ţinîndu-se după ea ca un marinar după trei zile de

beţie. Iar faţa lui zîmbitoare părea să-i spună: „Nu-i aşa că-i distractiv?"

– Oh, taci din gură, ţipă ea, lovindu-l cu cotul. Ca răspuns, balonul făcu un salt înapoi, se mai bălăbăni puţin, după care continuă să se tîrască în urma ei.

Încă o dată, oftă neajutorată şi spuse:

– Şi totuşi, de ce eu?

Matt scoase punga cu floricele din cuptorul cu microunde, o desfăcu şi privi la felul în care se ridicau aburii. Aroma aceea atrăgătoare se afla în capul listei lui de mici plăceri ale vieţii. Îi amintea mereu de după-amiezele cînd chiulea de la şcoală şi se ducea la filme.

Îşi aminti şi acum cum se strecura în eleganţa ofilită a cinematografului, pierzîndu-se în ecranul acela lat, uitînd, pentru moment, de realitate. Cînd avea şi bani, atunci îşi cumpăra cea mai mare pungă cu floricele şi cerea şi o porţie de unt, în plus.

Aruncînd frigiderului o privire pofticioasă, scutură din cap. Alea fuseseră zile în care nici prin minte nu-i trecuse că va fi obligat să se lupte cu

dozele de colesterol şi de grăsimi saturate, alegîndu-le ca pe bucăţelele de aur dintre firele de nisip.

– Voinţa mea de fier nu are limite, murmură de unul singur. Vărsă punga cu floricele într-un castron de plastic. Nu am nevoie de unt. Untul este îngrozitor. Are gust ca de untură de peşte.

Destul de neconvins de cele spuse, plecă din bucătărie, cu trataţia de la miezul nopţii, fără unt, înainte să cedeze tentaţiei.

Casa pe care o închiriase şi care avea două dormitoare era cu totul comună, aşezată la colţul unei străzi din partea mai veche a oraşului, unde casele erau ori de cărămidă, sub formă de mici conace, ori căsuţe mici, înrămate parcă de plantele agăţătoare. Stejarii stufoşi, gardurile delicate de lemn cîinesc şi copăceii cu flori purpurii, despre care veçinii lui spuneau că erau un soi de mirt, toate la un loc apărau casele de soarele fierbinte al amiezii. Camerele din casa lui erau micuţe şi pătrate, cu totul comune, dar foarte plăcute. Matt se simţea cu mult mai acasă acolo decît se simţise vreodată în apartamentul luxos, cu priveliştea lui spectaculoasă spre lacul Michingan.

Cînd ajunse în salon, dădu drumul la televizor şi se aşeză ca să-şi mănînce foliricelele în vreme

ce privea filmul de la miezul nopţii. În noaptea aceea, fusese programată o comedie foarte veche, *Fata Gîscă,* cu Cary Grant şi Leslie Caron. Actriţa îi amintea cumva de Susan, dichisită şi aranjată pe dinafară şi atît de fierbinte pe dinăuntru, încît ar fi putut lua minţile oricărui bărbat. Şi rasată. Foarte rasată. Nu doar sofisticată şi elegantă fără strălucire. Şi avusese şi el partea lui de asemenea femei, în trecutul atît de vijelios.

Printre înghiţituri, fredonă, împreună cu Cary Grant, cîntecul de deschidere a filmului. Ar fi vrut să-i fi putut da lui Susan chiar el însuşi trandafirii ăia. Dar şi-a zis că în acest punct al relaţiei, era bine doar să-i amintească că nu avea de gînd să renunţe la ea aşa de uşor. Un zîmbet larg îi luminã faţa atunci cînd îşi aminti de sfatul lui Fred: „Susie o să fie poate niţeluş cam încăpăţînată la început, măi băiete, dar tu să nu cumva să renunţi la ea. Nu, dom'le, să nu cumva să renunţi."

Însă Matt n-avea nici cea mai palidă intenţie să renunţe. Doar de-abia începuse să-i facă curte.

Cu numai un an în urmă, nici prin cap nu i-ar fi trecut să hăituiască o femeie în felul în care avea de gînd s-o facă acum. La naiba, cu un an în urmă probabil că nici nu i-ar fi acordat mai mult decît un gînd pasager. Totuşi, de cînd o întîlnise nici măcar nu încercase să-şi analizeze sentimen-

tele. Le acceptase ca atare şi acţionase conform cu ele. Ciudat! Nu era deloc uimit de schimbările radicale petrecute în el. Experimentase cît de imprevizibilă şi cît de preţioasă putea să fie viaţa. Şi cînd ceva era drept, atunci era drept.

– Atunci cînd găseşti ceva ce-ţi doreşti, spuse cu voce tare, nu poţi să te învîrţi doar pe lîngă acel ceva, şi asta pentru că nu ştii niciodată cît de mult ţi-e permis să-l păstrezi.

Tot aşteptase răspunsul ei la invitaţia lui. Şi pînă atunci nici nu acceptase, dar nici nu-l respinsese. De cîteva ori încercase s-o sune mergînd pînă-ntr-acolo, încît formase primele cîteva cifre ale numărului ei de telefon.

– Se presupune că femeilor le plac trandafirii, mormăi el spre televizor. Şi cu toate astea, Susan încercase să-i refuze. Oare mergea el în direcţia greşită cu curtea asta romantică? Curtarea unei femei nu era tocmai punctul lui forte. Dar urmărind filmul cu Cary Grant, considerat un as al romantismului, poate că se alegea şi el cu cîteva trucuri.

Privind la un Cary Grant neras şi nespălat, căutînd prin casa cu o singură cameră, de pe o insulă tropicală, o sticlă cu băutură, Matt se încruntă. Dacă Susan ar şti ce am lăsat în urmă la Chicago, ar crede că nu-s cu nimic mai bun decît

amărîtul ăsta alcoolic, pe care-l joacă actorul. Ea era condusă în viaţă de ambiţie. Şi el cunoştea foarte bine privirea aceea din ochii ei, pentru că şi el o avusese mai demult. Şi dacă voia s-o cunoască mai bine, trebuia să-şi păstreze secretele vieţii lui anterioare. Susan ar fi îngrozită dacă ar afla cum a dat cu piciorul unei cariere mai mult decît promiţătoare, doar ca să-şi deschidă un magazin de închirieri casete video. Dacă nu reuşea să-i ajungă la inimă, ştia foarte bine că nu avea cum s-o facă să-l înţeleagă.

Soarele, care bătea în vitraliile bogat colorate ale bisericii, avea parcă strălucirea unor nestemate. Sanctuarul bisericii se umpluse de murmurele credincioşilor care îşi salutau prietenii şi se aşezau în stranele lor preferate.

Îmbrăcate în cele mai frumoase haine de duminică, Susan şi Dellie stăteau chiar lîngă uşă. Purtîndu-se ca nişte gazde, înmînau credincioşilor buletine cu următoarea predică, laolaltă cu zîmbete şi cuvinte de bun venit celor ce soseau într-un fel de şuvoi continuu.

– Bună dimineaţa, domnule Taylor, salută Su-

san pe un domn mai bătrîn. Trandafirul alb de la butonieră făcea parte din personalitatea lui, la fel de mult ca şi zîmbetul vesel, pe care Susan le cunoştea aproape de cînd se născuse. Încă de cînd îşi putea aminti, avocatul bătrîn purtase, în fiecare zi, cîte un trandafir alb la butonieră, în amintirea mamei lui, de mult timp decedată.

– 'Mneaţa, Susie, îi răspunse el vesel, după care îi dădu două lame de gumă de mestecat, prinse cu elastic.

Ea zîmbi şi-i mulţumi. Oare cîte generaţii de copii fuseseră beneficiarii generozităţii acestui om şi primiseră cîte o gumă de mestecat? se întrebă, într-o doară.

– Domnişoară Dellie, spuse avocatul, întorcîndu-se spre mătuşa ei, eşti la fel de încîntătoare ca întotdeauna. Pot să iau opt buletine cu predica, te rog? O să le duc cu mine la orfelinat, după ce se termină slujba. Apoi, păşind politicos în spate, rămase să trăncănească cu Dellie, ca doi buni prieteni ce erau.

Susan, care bănuia că bătrînul avocat o iubea, în secret, pe mătuşa ei, zîmbi, încîntată, privindu-i pe cei doi conversînd animaţi. Admiraţia ei, pentru victoria lor asupra vîrstei înaintate, se împleti cu preludiul de Bach, cîntat de organistul bisericii. Domnul Taylor putea să arate la fel de bătrîn ca şi

bunul Dumnezeu, dar pofta lui de viaţă şi vivacitatea pe care o avea îi dădeau o aură de tinereţe.

Şi Dellie. Susan se apucă să studieze cu atenţie faţa atrăgătoare a mătuşii ei, comparînd-o cu portretul unei Dellie mai tinere, tablou agăţat în salon, chiar deasupra şemineului. Fusese o femeie foarte frumoasă la douăzeci de ani. Anii scurşi de atunci adăugaseră cîteva linii de caracter pe faţa ei plăcută, poate şi cîţiva centimetri în talie şi îi preschimbaseră părul, de un blond-pal, în argintiu. Şi cu toate astea, nimic nu-i putea diminua vitalitatea sau spiritul indepedent. Susan spera că şi ea, la rîndul ei, o să îmbătrînească cu tot la fel de multă graţie.

Auzi nişte paşi uşori pe scară – probabil un întîrziat – şi se pregăti să înmîneze unul dintre buletinele pe care le ţinea în mînă.

– Bună dimineaţa, Susan.

Îi recunoscu vocea imediat. Încet, se întoarse cu faţa spre el. Inima începu să-i bată ceva mai repede. Zîmbetul lui luminos trecu asupra ei stîrnind un val de emoţii încîlcite. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că ar arăta atît de elegant – o eleganţă aparte – în costumul lui marca *Ralph Lauren*. Un val de roşeaţă i se căţără în obraji şi un alt coş îşi semnalizã prezenţa pe încheietura mîinii.

Susan îşi reaminti că, de fapt, trebuia să fie imună la prezenţa şi la farmecul lui Matt Martinelli.

– Ce cauţi tu aici? izbucni.

Matt rezistă provocării pe care i-o lansase. Nu-l voia deloc acolo. Îi întîlni privirea rece, cu o nepăsare studiată.

– M-a invitat domnişoara Dellie, dacă mai ţii minte, îi răspunse. De ce îi părea tot mai frumoasă de fiecare dată cînd o vedea? De ce i se păru, deodată, că avea cravata mult prea strînsă în jurul gîtului? Nu avea decît să se uite bine la ea ca să aibă răspunsul la cele două întrebări. Susan Wright părea foarte detaşată şi foarte de neatins, începînd cu părul blond, prins în vîrful capului, într-un coc franţuzesc, şi terminînd cu rochia roşie, foarte elegantă, care cădea în falduri graţioase, de la talia zveltă în jos. La suprafaţă, părea foarte calmă. Însă expresia din ochii ei fumurii spunea o cu totul altă poveste.

Sigur că-mi amintesc, cugetă Susan, cu o iritare crescîndă. Nu numai că mătuşa ei expusese agenda fiecărei zile, în faţa lui, ci îl şi invitase să intre în vieţile lor. Şi iată-l acum în faţa ei, îmbrăcat elegant şi costisitor, avînd o aură de senzualitate care-l făcea atît de atrăgător, încît nici măcar sfîntul aşezămînt n-o putea face să-l uite sau să-l lase în plata Domnului.

– Sînt sigură că o să-ţi placă slujba, îi zise ea, încercînd să-şi ia un ton cît mai distant şi eşuînd dezastruos.

– Ţi-au plăcut trandafirii? Degetele lui trecură peste ale ei, poposiră acolo, un moment, după care luară buletinul pe care ea îl uitase strîns în mînă. Căldura din ochii lui o învăluise precum o pătură călduroasă într-o noapte friguroasă.

– Trandafirii? repetă ea, părînd foarte nedumerită. Ah, da. Sînt minunaţi. Dar n-ar fi trebuit să-i trimiţi.

El îi zîmbi, cu simplitate.

– Încă nu ai răspuns la invitaţia mea. Vrei să iei cina cu mine în seara asta?

Ea scutură din cap.

– Am un alt program. Nu se mai obosi să-i explice că acel program includea, de fapt, izolarea în biroul ei, pentru a rezolva o serie de programe de amortizare.

– Atunci poate cu altă ocazie, îi spuse el, fără să se arate deloc supărat.

– Matt! exclamă Dellie, zîmbind, cu încîntare. Ce bucuroasă sînt că te-ai alăturat nouă, în dimineaţa asta.

Organistul schimbă tempo-ul, semnalînd astfel intrarea corului enoriaşilor.

Nikki şi alţi copii îşi făcură drum pe culoarul dintre strane. Faţa fetiţei se lumină miraculos atunci cînd îl văzu pe Matt. El îi făcu semn cu mîna. Zîmbetul ei de răspuns fu mai luminos decît soarele ce strălucea prin vitralii.

– Nu-i aşa că arată precum un înger? îi zise Dellie, cu mîndrie. Dar acum nu avem timp să stăm în picioare şi să trăncănim. Vino după mine, Matt. O să-ţi caut un loc în care să stai.

Susan o urmări pe Dellie cum îl conducea. El privi peste umăr la ea. Cîţiva oameni, din ultimul rînd de strane, îşi întoarseră şi ei capul, foarte interesaţi să afle care era obiectul admiraţiei lui Matt. Susan simţi cum faţa i se înroşise mai ceva decît rochia pe care o purta. Omul acela era incorigibil! Aşteaptă doar pînă cînd or vedea că stă lîngă ea! O să trebuiască apoi să răspundă la zeci de întrebări indiscrete, în dreapta şi-n stînga, după slujbă. Şi cînd bîrfa se va întinde, jumătate de congregaţie o să creadă că s-au şi logodit, iar cealaltă jumătate... Nici nu voia să-şi închipuie ce va crede cealaltă jumătate.

Oftă cînd văzu că Dellie îl aşezase în strana lor. Era la fel de evident precum un far într-o noapte fără lună, aşezat în strana la care Susan se gîndea, de obicei, ca la „strana văduvelor".

Bătrînele doamne de acolo vor avea o zi plină de bîrfă.

Dellie se întoarse la uşă.

– De ce ai făcut asta? o întrebă Susan.

– Să fac ce, scumpo?

– Ştii foarte bine ce, şopti ea, puţin cam prea tare, căpătînd cîteva încruntături din partea oamenilor cu auz mai fin. De ce l-ai aşezat în strana vă... Îşi muşcă limba ca să nu continue. În strană cu noi?

Dellie îşi înclină capul într-un unghi inchizitorial.

– Şi cam unde ai fi vrut tu să-l aşez?

– Într-o altă biserică.

Un zîmbet plin de beatitudine se întinse pe faţa lui Dellie.

– Nu mai fi aşa de răutăcioasă, fetiţo dragă. Doar e duminică.

Susan lăsă să-i cadă restul buletinelor pe o măsuţă din apropiere. Nu auzise nici măcar un singur cuvînt din imnul de început. Mintea încă i se frămînta. Un citat îşi făcu loc spre suprafaţă. „Nebun, rău şi periculos să îl cunoşti". Caroline Lamb ar fi putut la fel de bine să-l descrie pe Matt Martinelli în locul lordului Byron. Susan se rugă să treacă cu bine de acea slujbă.

După ce Matt se aşează confortabil în strană, privi spre stînga sa şi întîlni cinci priviri curioase în cinci perechi de ochi, aşezaţi pe nişte feţe blînde de bunicuţe. Le zîmbi. La unison, îi zîmbiră şi ele. Doamna de lîngă el se aplecă uşor şi-i şopti:

– Tu eşti noul drăguţ al lui Susan?

– Încerc să ajung şi la aşa ceva, doamnă. Îi întinse o mînă. Numele meu este Matt Martinelli.

– Eu sînt doamna Boone. Îi oferi vîrfurile degetelor înmănuşate în alb, ca el să le poată strînge. Sînt foarte mulţumită că te-am cunoscut. Nu se întîmplă prea des ca un tînăr aşa de arătos să se aşeze în strana noastră. Ţie îţi aparţine noul magazin de închirieri casete video, nu? Cînd el încuviinţă dintr-o mişcare a capului, expresia ei deveni gînditoare. Ei bine, este ceva foarte drăguţ. Poate că, într-o bună zi, o să-mi cumpăr şi eu un aparat video. Apoi îşi întoarse atenţia spre slujbă.

Chicotind în sinea lui, Matt îi urmă exemplul. În timp ce-o privea pe Susan îndeplinindu-şi sarcinile obişnuite, îşi dădu seama că părea puţin cam nervoasă, ca şi cum ar fi fost permanent conştientă de prezenţa lui acolo. Bine, cugetă, poate că, în sfîrşit, reuşise să ajungă cumva la ea. Ceva foarte rar şi foarte minunat se întîmpla între

ei. Şi dacă el n-ar persevera cu încăpăţînare, ştia că ea ar fi continuat să împingă totul deoparte. Nu se înfuriase atunci cînd ea îi ignorase invitaţia, pe care apoi o refuzase? Dar avea nevoie de timp ca să ajungă la aceeaşi concluzie la care ajunsese şi el. Spera doar, pentru binele lui, că treaba asta n-o să-i ia foarte mult timp.

În vreme ce ea stătea dreaptă şi foarte demnă, alături de Dellie, în faţa pastorului, primind de la acesta platoul pentru daruri, Matt şi-o închipui alături de el, la o ceremonie cu totul diferită. Imaginea aceea era atît de vie că îl uimi, aşa că începu să se foiască neliniştit. Staţi puţin, le ordonă gîndurilor care o luaseră razna, aţi ajuns mult prea departe. Femeia aia nici măcar nu vrea să ia cina cu mine, pentru numele lui Dumnezeu! Dar chiar şi aşa, era o fantezie plăcută cu care se mai putea amăgi, din cînd în cînd.

Pastorul le instruise pe cele două femei să colecteze obolurile credincioşilor. Aşa că Matt rămase s-o urmărească pe Susan, care se apropia tot mai mult de strana lui. Cînd, în final, ajunse lîngă el, de-abia dacă-i aruncă o privire în timp ce trecea platoul din mînă în mînă. Cu ochii fixaţi pe faţa ei, îşi ridică mîinile şi, deliberat, le aşeză chiar lîngă ale ei. În veme ce trăgea platoul sclipitor

spre el, degetele lui le mîngîiară pe ale ei. Ea îşi retrase mîinile de parcă ar fi ars-o cineva. Dacă el nu şi-ar fi încordat puţin muşchii, în acel moment ar fi avut poala plină de bani. Chicoti încetişor. Ea privea peste capul lui, ca şi cum ar fi fost fascinată de vitraliul din spatele stranei, după care apucă iarăşi platoul şi plecă mai departe.

După ce întreaga acţiune luă sfîrşit, Susan rămase alături de mătuşa ei, în faţa amvonului. Îşi aplecase capul, în vreme ce pastorul spunea o rugăciune de mulţumire, deasupra colectei. Şi, deşi făcuse treaba asta de nenumărate ori, fără ca măcar o singură dată să fie conştientă de rolul pe care-l juca, acum se simţea cumva stînjenită. Ştia că toate astea se întîmplau pentru că era şi Matt acolo, privind la fiecare mişcare pe care o făcea. Dellie fu nevoită să-i şoptească numele de două ori, înainte ca Susan să-şi dea seama că rugăciunea se terminase. Cu faţa roşie ca racul, se întoarse şi-şi urmă mătuşa la locul lor.

Tot restul slujbei, Susan fu acut conştientă de prezenţa lui Matt. De fiecare dată cînd îi se întîlneau privirile, simţea acel magnetism sexual care-l făcea atît de periculos. Răspunsurile ei la momentele slujbei deveniseră cumva automate. Aşa a fost la ridicarea pentru „Gloria Patri". Apoi

cînd s-a aşezat pentru a lăsa corul să cînte. Nu a reuşit deloc să se concentreze la predică, pentru că apropierea de Matt era înnebunitoare. Era presat efectiv de ea, în strana aceea aglomerată. Practic, stăteau şold lîngă şold, picior lîngă picior şi umăr lîngă umăr. De fiecare dată cînd el se apuca să se mişte provocator, ea se dispreţuia pentru că inima i-o lua la goană şi începea să tremure din cap pînă-n picioare. La un moment dat, el îşi petrecuse braţul pe spătarul stranei, în spatele ei. Şi ea aproape că-şi ieşise din piele atunci cînd mîna lui îi mîngîiase umărul.

În timpul ultimului imn, fu obligată să împartă cartea de rugăciuni cu el. Emoţii nebuneşti se stîrniseră în inima pe care şi-o baricadase cu atîta grijă. Refuză să recunoască toate acele sentimente şi se strădui să se concentreze asupra vocilor cunoscute. Recunoscu imediat vocea de bas a domnului Taylor, care se mai împuţinase şi tremura uşor din cauza vîrstei. Vocea lui se amesteca, într-un mod foarte plăcut, cu vocea de soprană a lui Reesa Dunbar. La dreapta ei, Dellie cînta încetişor, deşi vocea ei exprima tot ceea ce simţea, la fiecare notă în parte. Şi apoi Susan simţi cum se înmoaie încet, dar sigur pe dinăuntru, ascultînd vocea caldă a lui Matt. Glasul lui

era la fel ca şi întreaga lui personalitate, puţin fals, dar plin de entuziasm. Îşi ridică privirea din carte. El o privea foarte încîntat. Şi atunci, uită cuvintele pe care le ştia încă din copilărie.

Într-un final, serviciul divin se termină. Atunci simţi un moment de panică. Matt se arătase a fi un om care nu accepta un refuz din partea nimănui. Probabil c-o s-o invite iarăşi. Din nou simţi cum voinţa i se fărîmiţa precum o prăjitură veche.

Ieşi din strană chiar imediat după Dellie. El îşi aşezase deja o mînă pe spatele ei ca s-o conducă, şi, ca atare, se înroşise toată de plăcerea pe care o simţea în urma acelui contact.

– A fost o slujbă foarte frumoasă, îi şopti el. Îţi mulţumesc că m-ai invitat.

– Mă bucur că ţi-a plăcut, îi răspunse, fără să-şi întoarcă capul şi fără să-şi permită să se gîndească cît de plăcut i se păruse să-l aibă alături de ea.

Congregaţia, atît de tăcută şi de respectuoasă în timpul slujbei, devenise acum o simplă gloată de oameni care vorbeau şi rîdeau. O femeie o prinse pe Susan de un braţ, captîndu-i toată atenţia, cerîndu-i detaliile şedinţei de comitet la care ea lipsise.

Cînd Susan reuşi să se elibereze, observă că Dellie îl prezentase pe Matt lui Reesa. Capetele celor doi erau apropiate şi ei rîdeau împreună de parcă ar fi fost vechi prieteni. Observă imediat ce cuplu atrăgător făceau. Dar nu-i plăcu deloc ideea de a-i compara cu un cuplu. Înlăturînd acele gînduri supărătoare, plecă în căutarea fiicei ei.

Capitolul 4

Era îmbrăcat tot în negru. Blugi negri şi o haină strălucitoare, ce părea făcută din mătase de paraşută. La reverul lat, avea prins un trandafir roşu. Arăta foarte bine.

Susan cercetă, disperată, parcarea din faţa Şcolii elementare. Nikki tocmai dispăruse în şcoală, împreună cu ultimul val de copii. Autobuzul gol trecu cu zgomot pe lîngă ea. Nu mai era nici un suflet prin preajmă, cu excepţia ei, în camionetă, şi a lui, bineînţeles.

Un val de surescitare îi invadă sufletul. Partea aceea din interiorul ei, însărcinată cu autopro-

tecţia, îi spuse deodată: Porneşte naibii motorul şi dă-i drumul de aici mai repede.

Şi el o văzuse. Ochii lui lucioşi şi zîmbetul de milioane, care-i lumina ca un far faţa frumoasă, o ţineau parcă înţepenită pe loc.

Ştia că ar fi trebuit să plece de acolo, numai că nu putea. Hotărîrea ei, de a-l uita pe italianul cel nebun şi rău, slăbea cu fiecare pas pe care Matt Martinelli îl făcea în direcţia ei.

Felul în care pantalonii puteau să stea pe omul acela era un păcat şi o adevărată crimă, în acelaşi timp, şi fu nevoită să-şi înghită un geamăt. Doar privindu-l cum mergea şi i se redeşteptară toate fanteziile din timpul nopţii, iar roşeaţa i se ridicase iar în obraji.

Pleacă! îi ordonă partea raţională din ea. Eşti nebună? îi răspunse acea parte care era total feminină.

Cînd el se opri chiar alături de maşină, se simţea uşor ameţită. Toate astea nu i se puteau întîmpla tocmai ei, îşi zise, lăsînd geamul în jos.

– Bună, îl salută. Ce cauţi aici? Oare şi lui vocea ei îi sunase lipsită de vlagă?

– Bună dimineaţa, îngeraşule. Îşi scoase geanta grea de pe umăr şi o lăsă, cu delicateţe, pe asfalt. Astăzi lucrez aici. Îi înregistrez pe profesori şi pe elevi.

– Aha, da. Am uitat.

Apoi Matt îşi scoase trandafirul de la rever, după care se aplecă şi se sprijini de portiera cu geamul lăsat.

Privirea ei fu imediat atrasă de petalele roşii ale florii, în timp ce el îi învîrtea codiţa între degete. Apoi Susan îşi ridică încet capul şi privi direct în ochii aceia ca de ţigan. Se minună de fascinaţia pe care o exercitau asupra ei. Paralizată de apropierea lui, îşi simţea răsuflarea din ce în ce mai grea. Îşi coborî privirea spre gura lui. Oare cum s-ar simţi dacă ar fi sărutată de gura aceea incredibil de senzuală?

El se apucă să-i mîngîie cu floarea de trandafir linia sensibilă a maxilarului. Oasele ei păreau să se topească. Incapabilă să reziste, îşi ridică iarăşi privirea şi fu imediat prinsă în capcana intensităţii ochilor lui. Şi simţi imediat şi presiunea uşoară şi extraordinar de erotică a petalelor ce acum se plimbau pe buzele-i depărtate. Cuvintele de protest, care începuseră să se formeze în gît, fură imediat înlocuite de bătăile accelerate ale inimii.

Deasupra şcolii se aşternuse tăcerea. Matt simţea ca şi cum ar fi fost transportaţi într-o lume magică, în care erau numai ei doi. Parfumul trandafirului pălise pe lîngă parfumul ei de miere şi flori sălbatice. Expresia visătoare, întipărită pe faţa

ei, îi stimula şi mai mult apetitul sexual. Dacă se apleca încă puţin, îi putea gusta buzele. De altfel, nici că se mai gîndise la altceva în ultimele cinci zile. Îi aprinsese imaginaţia, cum n-o mai făcuse vreo altă femeie. Şi tot în imaginaţie o luase cu el în pat, în fiecare seară.

În timp ce el îşi cobora capul, Susan şi-l ridică instinctiv, dorind să fie atinsă, dorindu-şi, mai presus de orice, să experimenteze senzaţiile pe care el i le-ar fi putut dărui. Cu o mînă, îi atinse obrazul. Părea fierbinte şi puţin aspru sub palma ei. Confuzia se amestecase cu dorinţa. Îşi închise ochii, împotriva soarelui strălucitor de dimineaţă.

În plăcerea întunericului, veni imediat şi mîngîierea buzelor lui asupra buzelor ei. Ca un satin rece. Ca un foc lăuntric. Dorinţa i se învîrtejise în jurul fiecărui nerv în parte. Întregul ei trup deveni un fel de conducător pentru fiecare senzaţie.

Matt îi sărută buzele uşor, o dată şi apoi încă o dată. Răspunsul ei veni imediat, într-un mod foarte natural. Contactul acela intim se adînci, făcînd-o să se simtă binecuvîntat de vie, afectînd-o atît de profund, încît era chiar puţin înspăimîntător.

Îşi lăsă apoi mîna să cadă pe umărul lui, mîngîind materialul mătăsos al hainei. Senzaţia degetelor lui frumoase ce-şi găsiseră calea prin părul

ei era tulburătoare. Ar fi putut jura că un cor ce cînta *Aleluia* i se furişase în trupul sensibilizat. Era atît de fericită, cu toate acele senzaţii delicioase, încît ar fi vrut să-şi strige în gura mare bucuria.

El nu se asemăna cu nici un alt bărbat cunoscut. Şi, cu o parte a minţii, îşi dădu seama că, între ei, acum se lega ceva la care nu se aşteptase. Nu înţelegea ce anume, dar nici nu-şi dorea aşa ceva. Nu ştia decît că era acolo, stînd precum o sămînţă în pămîntul cald şi primitor, care aştepta să fie trezită la viaţă. Se cutremură cînd îşi dădu seama cît de adevărat putea fi totul.

Ultimul clopoţel sparse farmecul acelui moment de intimitate. Realitatea o lovi pe Susan ca un pumn învelit în catifea, făcînd-o să tresară. Şocul valurilor emoţionale o făceau să tremure. Privind drept înainte, se chinuia să-şi recapete suflul. Dacă ar fi fost genul de muiere care să plîngă cu uşurinţă, atunci şi-ar fi aşezat capul pe volan şi-ar fi bocit pînă cînd s-ar fi dus tot fardul. Nu mai ştia dacă să înceapă să rîdă isteric sau pur şi simplu să pornească maşina şi să treacă cu roţile peste degetele lui de la picioare.

– Susan!

Răsuflarea lui trecu ca o adiere caldă peste faţa ei. Îşi mai trecu o dată degetele prin părul ei, după care îi dădu o şuviţă pe după ureche. Apoi

Susan îi simţi mîna cum se aşeza uşoară pe ceafa ei.

– Nu, îi zise. Nu face asta. Oţelindu-se singură, reuşi să-şi întoarcă o privire rece spre el.

El îşi retrase mîna uşurel după care se apucă să studieze chipul într-o tăcere răbdătoare.

– Să nu fac ce? o întrebă, cu blîndeţe. Să nu te ating? Să nu te sărut? Să nu te doresc?

– Toate laolaltă. Încercă să scape de tandreţea pe care o simţea în zîmbetul lui. De regulă, nu mă îmbrăţişez cu străinii prin parcările şcolilor.

– N-am mai fost nişte străini, încă din momentul în care ne-am întîlnit, Susan. Te cunosc. Te-am visat. Şi mi s-a părut foarte potrivit ca primul sărut să se petreacă tot aici. Puse trandafirul la butoniera hainei cu care era ea îmbrăcată.

Pentru un moment de incertitudine, Susan îşi lăsă privirea să cadă pe floarea sîngerie, aşezată pe materialul fin al hainei de culoarea fildeşului. Stomacul i se strînsese iarăşi. Periculos. Omul acesta e periculos. I-ar fi fost aşa de uşor să cedeze în faţa a ceea ce se întîmpla între ei doi. Magia lui reuşea să-i dezgheţe inima împietrită atîta vreme. Iar ea nu mai voia să simtă ceea ce o făcea el să simtă. Cu toată forţa voinţei care-i mai rămăsese, încercă să nege sentimentele pe care

el i le stîrnise.

Aşezîndu-şi mîinile pe volan, se apucă cu forţă de el, ca şi cum s-ar fi agăţat, în acest fel de realitatea de zi cu zi.

– Ţi-am mai spus că nu vreau să mă implic în nici un fel de relaţie. Tu nu eşti decît un străin şi aşa vreau să rămîi şi pe mai departe.

– Este prea tîrziu, îi răspunse el, pe un ton blînd.

În minte auzi o voce care-i spunea acelaşi lucru.

– Nu. Încă nu e prea tîrziu. Mişcă-te. Trebuie să mă întorc la lucru.

O jumătate de zîmbet licări în colţul buzelor lui Matt.

– Foarte bine. Îşi luă geanta grea şi păşi în spate. Eşti o femeie al naibii de greu de curtat, îngeraşule. Dar eu nu renunţ atît de uşor. Indiferent de locul în care o să mergi, eu voi fi umbra ta permanentă.

În sufletul ei îşi făcu loc tristeţea.

– Nu te mai obosi. Marea dragoste există doar în poveştile cu zîne. Iar eu nu mai cred în asemenea poveşti.

Matt o privi cum se îndepărta. Ar fi putut jura că parfumul ei încă adăsta... adăsta împreună cu

dantela aceea de tristeţe pe care o lăsase cu ultimele cuvinte.

Într-o dimineaţă, Susan îşi lua la revedere de la clientul ei, proprietar al magazinului de articole electrice, în vreme ce păşea afară din clădire. Următoarea ei întîlnire era chiar de cealaltă parte a drumului. Merse pînă la colţ şi aşteptă ca lumina semaforului să se schimbe.

Cam la jumătate de stradă mai încolo, putea vedea magazinul lui Matt. Şi deşi curiozitatea ei atinsese culmi inimaginabile, pînă atunci reuşi să şi-o înfrîngă şi, ca atare, nu pusese piciorul acolo. Oare acum era înăuntru? se întrebă. Probabil că nu. Părea să-şi petreacă mai tot timpul făcînd înregistrări la şcoală. Şi încolţind-o pe ea.

Conform cuvintelor pe care i le spusese, ultimele zile şi le petrecuse urmărind-o peste tot, precum o umbră. Nu ştia niciodată pe unde i-ar putea ieşi iarăşi în faţă. Îi lăsase scrisorele de amor pe sub ştergătoarele de parbriz. Îi şoptise o serie de necuviinţe în timp ce-şi aştepta rîndul la ghişeul de la bancă. Venise la orele ei de aerobică, îmbrăcat sumar şi distrînd doamnele cu glu-

mele, zîmbetele şi trupul musculos. Îl văzuse în fiecare zi cînd se dusese s-o ia pe Nikki de la şcoală. Şi o sunase în fiecare seară doar ca să-i ureze vise plăcute. Tipul devenise, cu fiecare oră ce trecea, din ce în ce mai insistent, iar ea devenise de-a dreptul isterică.

Luminile semaforului se schimbară. Pierdută în gînduri, Susan se apucă să traverseze strada. Pe la jumătatea drumului, un claxon aproape că o scoase din pantofii bej, cu toc jos. Uimită, rămase nemişcată şi aruncă o privire urîtă spre şoferul nemilos.

Matt îi aruncă zîmbetul lui cel mai frumos, prin parbrizul *Jaguar*-ului. După care îşi ridică ochelarii de soare şi-i făcu cu ochiul.

După cîteva secunde, Susan îşi dădu seama că-şi ţuguiase buzele ca pentru un sărut şi că privea fix, de parcă ar fi fost hipnotizată. O idee de-a dreptul trăsnită îşi făcu loc prin mintea ei amorţită. Desigur că Matt n-avea de gînd s-o răpească chiar de pe strada principală a oraşului, nu? Şi, fapt destul de ciudat, acest lucru i se păru foarte atrăgător. Şi asta era îngrozitor.

Semnalul de trafic se schimbă din nou. Un alt şofer se propti cu nădejde în claxon. Matt îşi sărută degetele într-un salut de rămas-bun.

Jenată, Susan alergă pînă pe trotuar. *Jaguar*-ul

se îndepărtă în viteză.

Heath o aştepta în uşa magazinului său. Zîmbetul de pe faţă mărturisea că asistase la acel incident.

Deschise uşa pentru ea.

– Susie şi-a găsit un prieten, fredonă el, încetişor.

– Taci din gură, Heath. Şi de vreme ce demnitatea i se terfelise de tot, adăugă: Te-am bătut o dată la grădiniţă şi să ştii că încă pot s-o fac.

– Asta-i ceea ce crezi tu, zise el în timp ce-o urma în magazin. Te-am lăsat să mă baţi pentru că mi se aprinseseră călcîiele după tine. Numai bunul Dumnezeu ştie de ce. Erai la fel de nesuferită şi atunci, pe cît eşti şi acum.

– Susan, iubito! Myrtle Cooper, chelneriţa, bucătăreasa şi matroana micuţului bistro, din spatele lui *Walker's Drogstore,* trînti, în faţa unui client, o farfurie cu cîrnaţi şi cartofi prăjiţi, după care îşi mută trupul enorm pe după masă, ca s-o îmbrăţişeze pe Susan. Arăţi la fel de frumuşică ca şi un gîndăcel de iunie. Nu-i aşa? îl întrebă pe un client, pocnindu-l cu palma peste umăr.

Omul îşi arătă aprobarea cu un zîmbet îndreptat spre Susan.

– Mulţumesc, Myrtle, îi răspunse Susan. Ce mai face nepotul tău?

– Este un mic escroc. Tocmai a reuşit să distrugă un aparat Polaroid, şmecherul mic. Să nu uiţi să arunci o privire şi pe buletinul informativ, înainte să pleci. Şi acum aranjează-te la masa ta obişnuită. Domnul Walker o să cam întîrzie astăzi. Spunea că tînărul tău poate să-ţi ţie de urît, pînă cînd se eliberează el.

Suspiciunea arcui şi mai mult sprîncenele lui Susan. Ultima oară îl văzuse pe Matt în mijlocul străzii, cam cu două ore în urmă. Nu era posibil să ia masa de prînz tocmai aici, nu?

– Ce tînăr?

– Termină cu prostiile! Auzi, ce tînăr! Myrtle rîse zgomotos şi scutură din cap. Ăla care a stat alături de tine, duminică, la biserică. Scumpo, am fost aşa de ocupată să-l privesc pe el cum te privea pe tine şi apoi pe tine cum te uitai la el, încît n-am auzit nici măcar un cuvînt din ce-a spus pastorul.

– Nu sîntem decît... Susan tăcu pentru că nu ştia cum să explice relaţia dintre ei, pe care nici ea n-o putea înţelege pe de-a-ntregul. Sîntem doar prieteni.

Un zîmbet larg se întinse pe faţa mare a lui Myrtle.

– Aha! Mă rog, atunci prietenul tău te aşteaptă.

– Hei, Myrtle, unde-mi sînt cartofii prăjiţi? ţipă un client.

– Ţine-ţi bine chiloţii, Jake, îi răspunse ea pe acelaşi ton, în timp ce se îndrepta spre grătarul din spatele tejghelii. Dacă crezi că-i poţi găti mai repede, mişcă-ţi fundul încoa' şi fă-i, cîrcotaş bătrîn ce eşti. N-am decît două mîini.

Susan îşi prinse bine servieta cu o mînă, în vreme ce-şi ştergea palma celeilalte de fusta din mătase a rochiei *Liz Clairborne*. Amintirea sărutului din parcarea şcolii încă o mai necăjea. Doar retrăind acel sărut şi degetele de la picioare o furnicau.

Pur şi simplu nu era cinstit, cugetă, în timp ce-şi făcea loc prin mulţime. Nu mai voia să-i răspundă la zîmbete, nu mai voia să aştepte acele mici întîlniri pe care le regiza cu un real talent. Nu mai voia să simtă golul acela din stomac atunci cînd îl vedea.

Matt stătea la una din acele mese din crom şi prefabricate, cu spatele la ea.

Se opri în spatele lui şi, pentru un moment, rămase să privească la părul negru şi mătăsos

care se revărsa peste gulerul tricoului roşu, după care izbucni:

– Ce cauţi aici?

Vocea joasă a lui Susan păru să plutească în jurul lui. Îşi aşeză cana ieftină, plină cu cafea, pe masă, zîmbind la cuvintele aspre cu care, de altfel, se cam obişnuise. Într-o bună zi, spera să audă cu totul altceva ieşind dintre buzele ei frumoase, atunci cînd îl zărea. Însă acum doar se întoarse în scaun ca s-o poată privi.

– Te aşteptam, îi răspunse. Vrei să iei prînzul cu mine?

Citind sloganul înscris pe tricoul lui, Susan avu cîteva momente de ezitare. Astăzi, tricoul lui proclama sus şi tare: *SÎNT ITALIAN, SĂRUTĂ-MĂ!* Pe de-o parte, chiar aşa ar fi vrut să şi facă, însă, pe de altă parte, ar fi preferat s-o rupă la fugă. Ar fi fost mult mai bine pentru ea să dea bir cu fugiţii. Dar nu era decît un prînz. Şi chiar trebuia să stea şi să-şi aştepte clientul.

Recunoscînd nehotărîrea înscrisă pe faţa ei, Matt îşi putu imagina, cu uşurinţă, ce bătălie se purta în mintea ei.

– Nu-i decît un amărît de prînz, îngeraşule, îi zise cu o voce blîndă şi convingătoare. După clipirea ochilor, îşi dădu seama că nimerise exact la ţintă. Şi simţul umorului care-l stăpînea, plus

preocuparea din ochii ei – erau oare astăzi mult mai albaştri decît fuseseră cu o zi în urmă? – îl îmboldiră s-o tachineze. Îmi dau seama că tu mă vezi ca un lup dintr-un oraş mare, venit să distrugă ferma din sat şi să te mănînce. Dar nu trebuie să-ţi faci probleme, chiar şi lupii din oraşele mari preferă să-şi înhaţe prada mai în intimitate.

Susan îşi dădu seama că, dacă-l refuza, ar părea că îi era prea frică de el. Aşa că îşi puse servieta pe unul dintre scaunele libere şi se aşeză la masă, în faţa lui.

– Scuteşte-mă de remarcile dumitale, domnule Martinelli. Nu mă sperii.

– Mă bucur că nu ţi-e teamă de mine. Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac, ar fi să te simţi ameninţată în vreun fel din partea mea.

Întîlnindu-i privirea, Susan se aşeză mai bine şi-şi îndreptă umerii, purtîndu-şi demnitatea precum o coroană.

– Nimeni nu mă mai poate face să mă mai simt de acum încolo ameninţată. Şi nu-mi mai spune „îngeraşule".

El simţi ceva ciudat în felul în care ea accentuase cuvintele de „acum încolo". Pentru un moment, o uşă întunecată din memoria lui, pe care, de regulă, o ţinea bine ferecată, se deschisese larg. Din întunecime, veni la lumină una dintre

amintirile urîte. Copilul care fusese şi care alergase disperat spre tatăl beat, al cărui pumn ridicat ţintea în direcţia mamei lui. Matt tresări cînd îşi aminti de durerea orbitoare pe care o simţise după ce încasase lovitura în plin.

Susan privea, uimită, cum o întreagă gamă de emoţii puternice alteraseră strălucirea din ochii lui Matt. Lumina aceea jucăuşă, de mai înainte, licărise, după care se stinsese precum flacăra unui lumînări în bătaia vîntului. După care văzuse, timp de o secundă, o mînie oarbă care şi ea dispăruse, la fel de repede, fiind înlocuită de ceva de neînţeles. Confuzia, amestecată cu îngrijorarea, o făcu să-şi aşeze mîna pe pumnul lui încleştat.

– Matt, ce s-a întîmplat?

El încercă să alunge amintirea, la locul ei, în trecutul întunecat.

– Cine te-a ameninţat în trecut? o întrebă cu o voce cavernoasă.

– Cum? Începu să-şi retragă mîna, dar el i-o prinse de încheietură.

– Cine te-a rănit? Fostul tău soţ? Tatăl tău? Cine?

– Nimeni, zise ea, uimită. Brian n-a fost decît un ticălos de doi bani, care n-a îndrăznit niciodată să mă lovească, dacă asta-i ceea ce voiai să afli. Şi tatăl meu a murit înainte de a mă naşte eu. Ce,

Doamne iartă-mă, am spus, de ai început să te gîndeşti la astfel de lucruri?

Matt slăbi strînsoarea, trecîndu-şi degetul mare pe pielea delicată de sub încheietura mîinii ei.

– Îmi pare rău. Gîndul că cineva te-a amenințat, că te-a făcut să suferi... am exagerat poate puţin. Te rog, iartă-mă.

– Sigur că da. Dar Matt, eu... Susan renunţă la întrebarea care-i stătea pe vîrful limbii. Grija lui pentru ea, indiferent cît de greşit înţeleasă, îi atinsese o coardă sensibilă. Singura persoană pe care o interesase starea ei, în afara de ea însăşi, fusese Dellie. Şi cu toate astea, simţea că o bucăţică din acel joc de răbdare lipsea. Ar fi vrut să poată continua cu investigaţiile acestei probleme, dar nu era cazul să-şi bage nasul acolo unde nu-i fierbe oala. Acum, crezi că putem comanda?

El încuviinţă din cap şi îi eliberă încheietura mîinii.

Apoi Susan refuză meniul pe care el îl întinsese, politicos.

– Îl cunosc pe dinafară. Mîncarea nu s-a schimbat în localul ăsta de prin anii '60.

Asta îl făcu pe Matt să zîmbească.

– Şi atunci, ce anume s-a schimbat?

Răspunsul ei fu amînat de apariţia lui Myrtle. Amîndoi comandară salată orientală.

– Dellie, spuse Susan, şi încă o grămadă de doamne, cu mare grijă pentru dietă, au cerut să fie introduse în meniu şi salatele de toate felurile. Bătrînul Bill...

– Cel care poartă acest nume ca să poată fi deosebit de fiul său, Tînărul Bill, farmacistul.

Ochii lui Susan se luminară de umor.

– Ceea ce înseamnă că l-ai întîlnit.

– Oh, da. El mi-a spus totul despre pescuitul din barcă, sportul bărbaţilor adevăraţi, după părerea lui. Chiar mi-a arătat o fotografie a bărcii lui de pescuit. Ea începu să rîdă şi lui Matt îi plăcu sunetul acela uşor răguşit. Şi-ar fi dorit să-l audă ceva mai des. Îmi pare rău că te-am întrerupt. Te rog, continuă.

Susan îşi sprijini braţele de masă şi se aplecă puţin spre el.

– Ei bine, a mai fost o problemă pe lîngă salate. Dellie era o personalitate de marcă în mişcarea pentru drepturile omului. Ea credea că localul trebuia să fie deschis oricui, indiferent de rasă sau de religie. Aşa că a făcut o petiţie în legătură cu drepturile omului şi cu salatele. Bătrînul Bill nu avea nici o obiecţie împotriva oricui care dorea să vină să mănînce în localul lui. Doar cu salatele... „oamenii sînt oameni", a zis el, cu puternicul lui accent sudist. „Numai că nu vreau deloc să bag

în meniu cine ştie ce salate scîrboase şi nehrănitoare." Aşa că Dellie şi prietenele ei s-au apucat şi au făcut pichete de grevă timp de trei zile, în faţa farmaciei şi a bistroului. În cea de-a treia zi, Ruth Walker s-a băgat şi ea în liniile de grevă, iar Bătrînul Bill a fost nevoit să cedeze. A spus că era al dracului de jenant să fie înconjurat de pichete de femei, din care să facă parte chiar şi propria lui nevastă.

Ochii veseli ai lui Matt luciră.

– Drepturi civile şi salate! Dellie e cu adevărat cineva, nu?

Myrtle se apropie de masa lor, avînd o tavă cu farfurii şi un zîmbet de zile mari afişat pe faţă.

– Voi doi păreţi să vă împăcaţi destul de bine. Aşează salata orientală în faţa lor, după care îi dădu lui Susan o Cola dietetică şi puse în faţa lui Matt o porţie generoasă de plăcintă cu mere.

El îi aruncă plăcintei aromitoare o privire pofticioasă.

– Îmi pare rău, dar n-am comandat plăcintă.

Cu faţa inexpresivă, Myrtle îi umplu cana cu cafea.

– O s-o mănînci şi o să-ţi placă. Un bărbat nu poate supravieţui doar cu o mîncare bună pentru iepuri. Are nevoie de ceva substanţial şi de ceva dulce, din cînd în cînd. Îi aruncă lui Susan o pri-

vire ascuţită, primind, în schimb, o privire încruntată.

Matt zîmbi în semn de apreciere, în vreme ce chelneriţa se îndreptă în altă parte, mărşăluind maiestuoasă.

– Încă nu ştiu ce mă fascinează mai mult, zise Matt în vreme ce privea în jur. Amestecul ciudat de clientelă, Myrtle sau însuşi locul ăsta.

Susan se apucase să învîrtă salata cu furculiţa.

– Ce vrei să spui?

– Millers Creek îmi aminteşte de o pictură de Norman Rockwell, îi răspunse, căutînd o cale prin care să-şi împărtăşească impresiile şi sentimentele care-l animau în acel moment. Cînd intri în farmacie, ai senzaţia că păşeşti înapoi prin timp, pînă în anii '50. Iar bistroul... Se opri, văzînd-o pe Myrtle în faţa grătarului, învîrtind doi hamburgeri şi încercînd să evite coliziunea cu alte două chelneriţe. Un zîmbet plin de afecţiune îi atinse buzele. Dacă Myrtle ar avea vreo douăzeci de kilograme în plus, zise el, dacă ar fi cheală şi tatuată şi dacă ar morfoli un trabuc, atunci ar putea fi luată drept o soră geamănă a grecului pentru care am lucrat pe cînd eram puşti. De asta îmi aminteşte locul ăsta, de barul lui Nikos! Rîse. Nu m-am mai gîndit la spelunca aia de ani de zile. Privirea lui se întoarse spre Susan şi rîsul îi îngheţă. Dacă ar fi fost

capabilă să sufle foc pe nări, acum ar fi rămas din el doar o halcă de carne arsă. Am spus ceva ce nu trebuie?

Ea îşi ridică, bătăioasă, bărbia.

– Îţi baţi joc de oraşul meu? Nimeni nu te-a obligat să vii aici. Şi localul ăsta nu este deloc o speluncă, domnule Martinelli. Poate că e cam demodat, dar nu l-am da pentru nici unul dintre restaurantele voastre elegante din Chicago. Bistroul lui Walker este o tradiţie, cum tradiţionale sînt şi sentimentele pe care le avem pentru familie sau pentru comunitate. Ceva ce tu probabil nu poţi înţelege.

Pe jumătate se ridicase din scaun şi apoi încremeni cînd îl văzu pe Matt aplaudînd.

– Oare de ce am sentimentul, îi zise, că ar trebui să mă ridic şi să cînt *Dumnezeu să binecuvînteze America?* Nu mai fi aşa de sensibilă. Nu încercam să jignesc pe nimeni şi nimic. Îmi place foarte mult locul ăsta. N-a fost în intenţia mea să-l compar cu o speluncă.

– Şi atunci, ce-ai avut de gînd?

– Barul lui Nikos era o speluncă împuţită. Zîmbi aducerii aminte. Dar ca şi locul ăsta, avea un farmec cu totul aparte. Era confortabil – în felul său – şi cunoscut, genul de loc unde toată lumea cunoştea pe toată lumea. Nikos era proprietarul

barului. Era un fost marinar dat naibii, care înjura cu fiecare gură de aer pe care-o lua, şi se stropşea atît la angajaţi, cît şi la clienţi. Dar toţi de acolo ştiau că şi-ar fi dat şi ultimul bănuţ din casă, dacă vreunul ar fi avut nevoie de ajutor. Mă concedia cam de două ori pe săptămînă, după care mă ameninţa că mă omoară dacă îndrăzneam doar să mă apropii de uşă ca să plec. Matt o privea pe Susan cu intensitate. Mulţumită acelui grec cu gura mare, adaugă, cu o voce strangulată, sora mea şi cu mine n-am murit de foame.

Tabloul pe care el îl zugrăvise, de prietenie şi realitate crudă, aproape că sfîşie inima lui Susan. Se simţea ca o mamă vitregă, aşa că încercă să-i zîmbească.

– Cred că acum eu sînt cea care ar trebui să se scuze pentru reacţia prea violentă de adineauri.

El îi zîmbi răutăcios.

– Îngeraşule, ştii ce cred eu? Cred că deliberat interpretezi greşit tot ce-ţi spun. Tu, de fapt, cauţi un motiv pentru care să nu mă placi, pentru că te deranjez la fel de mult pe cît mă deranjezi şi tu pe mine.

Privirea ei uimită o întîlni pe a lui. Acuzaţia aceea era prea aproape de adevăr, dar, ca un bun soldat, încercă s-o nege din toate puterile.

– Nu-i adevărat.

– Ba da, este foarte adevărat. Te-am scuturat puţin de rutina zilnică şi nu-ţi place deloc treaba asta. Eşti o femeie ambiţioasă. Cu felul tău de a lucra, într-un oraş mare ai fi făcut carieră, nu glumă! Dar tu ai preferat să te întorci aici. Ţi-ai făcut o mică nişă de linişte în oraşul copilăriei tale. Şi vrei ca totul să rămînă neschimbat.

– Habar nu ai despre ce vorbeşti.

– Ştiu o grămadă de lucruri despre tine. Aşa cum ai spus şi tu ceva mai devreme, ăsta-i un oraş tare mic. Oamenii au tendinţa de a vorbi deschis despre cei pe care-i plac şi-i respectă. Din cîte am auzit eu, mi-aş putea fixa ceasul după programul tău şi aş putea spune în ce zi ne aflăm, fără să am nevoie de calendar. Ţi-ai făcut un fel de rutină de zi cu zi şi ferească Dumnezeu pe acela care încearcă să aducă vreun fel de schimbări. Îngeraşule, schimbările sînt inevitabile. Millers Creek se va schimba şi el cu industria pe care sperăm s-o dezvoltăm aici. Nikki o să crească şi ea şi-o să plece pe drumul ei în viaţă. Viaţa nu e statică.

Furia pe care o văzu pe faţa ei, atunci cînd se ridică de pe scaun, îi spuse lui Matt că nimerise drept la ţintă.

– Tu nu ştii absolut nimic despre mine, domnule Martinelli. Aşa că nu mai îndrăzni vreodată să încerci să mă analizezi.

El se lăsă pe spate ca să cerceteze, în voie, faţa ei roşie.

– De cine fugi tu, de fapt? De mine sau de tine însăţi? Eu unul cred că ai fost singură prea multă vreme şi din cauza asta fugi, speriată. Înţeleg foarte bine ce simţi. Şi eu am trecut prin aşa ceva.

– Lasă-mă-n pace. Nu mă mai urmări. Nu mă mai suna. Nu mai... pur şi simplu pleacă şi lasă-mă în pace.

– Nu pot să fac aşa ceva, îngeraşule. Ai nevoie de mine.

Ea însă scuturâ, vehement, din cap.

– N-am nevoie nici de tine, nici de oricare alt bărbat.

– Ba, bineînţeles că ai nevoie. Dacă nu pentru altceva, ai nevoie de mine ca să-ţi păstrezi viaţa cît de cît întreagă, fără să fie răpusă ori de prea multă muncă, ori de plictiseală.

Susan încremeni. Obrajii parcă-i luaseră foc.

– Îmi place munca. Îmi place şi plictiseala. În schimb, nu te plac deloc pe tine. Se întoarse şi plecă în goană de lîngă el.

Matt rămase să privească în urma ei. Deocam-

dată, era în regulă dacă ea încerca să fugă. Se izolase singură atît de bine, îşi dădu el seama, încît avea nevoie de ceva timp ca să revină în lumea reală. Nu plănuise s-o scuture atît de zdravăn, dar, o dată pornit, fusese incapabil să se mai oprească.

Începu să scuture din cap pe cînd se întreba cînd avea să revină, aducîndu-şi aminte că ea plecase de la întîlnirea pe care o avea fixată cu Bătrînul Bill. Îi scăpă un mic chicotit. Ar fi pus la bătaie întregul său magazin că niciodată nu plecase de la vreo întîlnire cu vreun client, în întreaga ei carieră. Cînd o să se calmeze suficient, o să-şi dea seama de cele întîmplate şi o să se înfurie şi mai rău.

– Cred că prînzul ăsta a mers excelent, nu? îl întrebă pe un pierde-vreme, ce îi urmărise tot timpul de la o masă învecinată.

Ceva mai tîrziu, în aceeaşi după-amiază, Matt intră în băcănie, trimiţînd, în gînd, calde mulţumiri surselor lui de mare încredere: Dellie, Nikki şi Reesa Dunbar. O descoperi pe Susan la raionul

cu fructe şi legume proaspete, examinînd, cu un ochi atent, produsele, în felul în care şi-ar fi dorit să-l examineze şi pe el. Se apropie de ea pe nesimţite.

Pentru prima dată o văzu îmbrăcată în blugi. Îi plăcea cum materialul moale i se modela pe picioarele lungi şi subţiri şi cum îi scotea în evidenţă fundul micuţ şi frumos bombat. Arăta cu mult mai delicioasă decît piersicile, în tricoul de aceeaşi culoare cu acestea. Părul îi era strîns într-o codiţă la spate, cu o agrafă mare de argint, expunînd la vedere gîtul lung şi delicat. Îşi zise că dacă nu voia să-i fie sărutat gîtul, atunci trebuia să-l ţină ascuns vederii.

După care atacă cu toată forţa.

Lui Susan îi scăpă un geamăt atunci cînd simţi nişte buze moi pe gît. Trupul îi tresări la atingere. Roşia pe care o ţinea în clipa aceea în mînă fu foarte aproape de catastrofă. O mînă masculină se întinse cu agilitate şi o prinse. Ea se întoarse în acel moment ca să-şi poată vedea atacatorul. Energia psihică a zîmbetului lui Matt trimise fiori prin tot trupul ei.

– Nu-mi mai mîngîia roşia atît, izbucni ea. Romeo italian ce-mi eşti!

El mai rostogoli, încă o dată, roşia între palme,

după care o aşează în căruciorul de cumpărături. Privind la alimentele alese de ea, luă două portocale din coş.

– Asta nu-i replica ta favorită. Îşi acoperi fiecare ochi cu cîte o portocală, imitînd un broscoi iritat. Portocală dragă, n-ai de gînd să mă întrebi ce caut aici?

– Ştiu foarte bine ce faci aici. Îmi mîngîi portocalele şi faci poante idioate la care nici măcar Nikki n-ar zîmbi. Pune-le la loc. Parcă ţi-am mai spus să nu mă mai urmăreşti peste tot. Încă sînt supărată pe tine. Am ratat întîlnirea cu Bătrînul Billie din cauza ta.

Matt zîmbi şi lăsă fructele în jos.

– Atunci dacă nu pot să mîngîi portocalele, pot să...

– Să nu mai aud nici măcar un singur cuvînt, domnule Martinelli.

– Aha! Ori de cîte ori îţi ofensez sensibilitatea, îmi spui „domnule Martinelli". Spune-mi Matt.

– Aş prefera să chem un poliţist să mă scape de tine.

– Haide. Spune-mi numele.

Susan oftă.

– Tu chiar nu lucrezi niciodată?

– Numai atunci cînd nu-ţi fac curte ţie, înge-

raşule. Spune-mi numele sau... Privi spre portocalele pe care le ţinea în mîini. O să mă las în genunchi şi o să te urmez prin tot magazinul, strîngînd în mîini preţioasele tale portocale de trei cenţi şi jumătate.

Ea îşi imagină imediat cum ar fi fost dacă chiar ar fi făcut ceea ce spusese. Un chicotit i se ridică din gît.

– În regulă, Matt. Încetează să-mi mai faci curte şi du-te să ai grijă de magazinul tău.

– Magazinul meu n-are nevoie de prezenţa mea acolo. Tu, în schimb, da. Şi, în afară de asta, întotdeauna am fost un susţinător al şcolilor care propovăduiesc protejarea afacerilor prin procură.

– Nu zău? Îi luă portocalele şi le aşeză în coş. Şi ce-o să faci atunci cînd o să ieşi din afaceri, tot prin procură?

El scoase o pungă de plastic dintr-un sertar special, pus la dispoziţia clienţilor, şi i-o înmînă.

– Mi-aş dedica tot timpul ca să te curtez pe tine, bănuiesc. Ai de gînd să rămîi supărată pe mine pentru tot restul vieţii?

– Da. Mă rog, nu ştiu. Susan se întoarse, mai luă nişte piersici dintr-un alt raft, apoi le puse în pungă şi punga o aşeză în cărucior. Se gîndise la el toată acea după-amiază şi n-o făcuse deloc cu

supărare. Bărbatul o dezarmase aproape complet, cu perseverenţa lui şi cu ochii aceia ca de ţigan. Poate că vom reuşi, în cele din urmă, să fim prieteni, zise ea.

Atunci cînd îşi ridică privirea spre el, plină de speranţă, aerul îi rămase blocat în plămîni pentru o lungă clipă. Nu-şi putea aminti s-o mai fi privit altcineva în felul înfometat, posesiv, în care o făcea el, de parcă ar fi gustat prăjituri nemaipomenite şi ea ar fi fost cea mai gustoasă bucăţică de pe farfurie. Şi cerul s-o ajute, era un sentiment minunat.

– Cred că e prea tîrziu pentru aşa ceva, îngeraşule.

– Nu pot să sufăr rutina asta blestemată, cu flori şi inimi şi bileţele roz, şopti mai mult pentru ea, decît pentru el. Nu am încredere în ea. Nu este cu nimic mai substanţială decît castelele de nisip şi poveştile cu zîne. Eu trăiesc în lumea reală.

El o privea cu curiozitate.

– Nu-i citeşti poveşti lui Nikki?

– Nu. Nu vreau s-o hrănesc cu asemenea prostii.

El scutură din cap cumva dezamăgit.

– Realistă pînă la capăt.

– Tocmai din cauza asta vreau să mă laşi în pace. Eu sînt o realistă şi tu nu eşti. Nu avem nimic în comun. N-ar merge nimic bine între noi.

Împinse căruciorul mai departe, pe holul îngust dintre rafturi, oprindu-se să mai adauge în coş cîteva salate.

Matt se întinse pe lîngă ea şi luă din raft cîteva frunze de ţelină.

– Poate că tocmai de asta, totul ar putea să meargă foarte bine. Îi aşeză frunzele pe după ureche, de parcă i-ar fi pus o orhidee foarte rară.

Apoi, cu vîrfurile degetelor, îi trasă conturul lobului. Susan fu nevoită să lupte cu dorinţa crescîndă care se născuse o dată cu atingerea lui. O parte din ea dorea să creadă că el avea dreptate. Dar, din păcate, nu avea. O legătură între ei n-ar fi ţinut.

Dîndu-i mîna la o parte, îşi scoase frunzele aromate.

– Nu fi ridicol. Ne-am înnebuni unul pe celălalt în mai puţin de o săptămînă.

– Recunoaşte, îngeraşule, că, între noi, treaba s-a încins al naibii de mult şi n-avem ce face nici unul şi nici celălalt. Vrei să mergi la cină, la clubul din oraş, apoi să dansăm? Sîmbătă seara?

– Am deja o întîlnire. Eu şi cu Scott Cantrell

mereu mergem împreună la chestii de genul ăsta.

Matt o privi cu o oarecare îndoială.

– Este avocat în oraş, nu? Auzise despre tip, în nişte termeni deosebit de măgulitori, de la Reesa Dunbar.

Ea încuviinţă din cap.

– Şi încă unul cu mare succes.

– Şi el este un tip foarte practic, nu? Intensitatea din ochii lui o sperie.

– Bineînţeles.

– Şi eşti foarte atrasă de el, nu?

Susan începu să rîdă, încîntată. Pentru un moment, crezuse că Matt putea vedea în cele mai întunecate adîncuri ale sufletului ei.

– Am crescut împreună, îi răspunse, incapabilă să mintă sub privirea lui cercetătoare.

Încurajat de descrierea pe care i-o făcuse, el îi zîmbi, mulţumit.

– Păi, e foarte bine. Un plan de organizare a acelei seri, care să convină tuturor celor interesaţi, i se şi formulă în minte. Atunci, la revedere, îngeraşule.

Curtînd-o pe Susan

Susan se balansa în leagănul mare, instalat pe verandă. Încercarea ei de a absorbi ceva liniște, din noaptea calmă, întîmpinase o barieră imposibil de doborît. Tipul cu *Jaguar*-ul se părea că se mutase cu totul în mintea ei.

Şi parcă niciodată nu se simţise atît de ciudat. În pofida rezistenţei îndîrjite pe care o afişa, o parte din ea începuse să accepte curtea neobişnuită pe care i-o făcea Matt; şi de-abia aştepta să se ciocnească de el, în cele mai neaşteptate locuri. Adevărul era că nu mai avea scăpare. Îi plăcea foarte mult acest om îngrozitor. Atunci cînd era împreună cu el, se simţea plină de viaţă şi dorită. El o înfuria, apoi o făcea să rîdă. După care o zăpăcea de tot, fără milă.

Închise ochii, legănîndu-se, absentă, cu un picior şi gîndindu-se la lucrurile pe care i le spusese Matt, cu o zi în urmă, în timpul prînzului. „Schimbarea este inevitabilă". Logic, ştia că avea dreptate. Dar nu era tocmai sigură că era gata de schimbarea propusă de un om pe jumătate ţigan, pe jumătate pirat italian, îmbrăcat în roşu şi cu pantofi de sport.

– Crezi că e destul loc pentru doi?

Pentru o secundă, rămase complet nemişcată. Unde auzise ea de împlinirea instantanee a do-

rinţelor? se întrebă. Reuşise să-l aducă aici, doar prin puterea gîndurilor? Dacă ar fi destul de înţeleaptă, atunci şi-ar dori ca el să dispară înapoi, în locul din care venise. Numai că înţelepciunea nu era deloc punctul ei forte în acea seară. Pentru prima dată, după mulţi ani, reacţionă dintr-un impuls de moment. Zîmbind în întuneric, spuse:

– S-ar putea. Bună, Matt.

Capitolul 5

Matt rămase în umbră, la capătul îndepărtat al verandei, pentru un moment, lăsînd sentimentul cald de apartenenţă la un cămin să-i umple sufletul. Acest sentiment devenea tot mai puternic de fiecare dată cînd se afla lîngă Susan. Arăta atît de frumoasă, aşa cum stătea în leagăn, cu un picior lung atîrnînd pînă la pămînt. Cum de putuse să-i considere faţa destul de drăguţă prima dată cînd se întîlniseră? Dragostea era motivul. Dragostea îi înfrumuseţează pe oameni. Acceptînd, cu calm, faptul că începuse să se îndrăgos-

tească de Susan Wright, făcu primul pas în direcţia ei.

Susan îi auzi paşii uşori care se apropiau. Leagănul se clătină uşor cînd se aşeză şi el. Iar inima îşi grăbi bătăile cînd îl simţi atît de aproape de ea.

– Nu vrei să ştii ce caut aici? o întrebă.

– Ştiu ce faci aici, îi răspunse ea, încetişor.

– Ce doamnă deşteaptă! Deci nu te superi dacă fac asta. Îi prinse o mînă şi-şi împleti degetele cu ale ei.

– Absolut deloc, murmură ea, cuprinsă de emoţia, de acum cunoscută stîrnită de contactul cu el. Savură, în linişte, felul în care mîna i se potrivea perfect cu a lui. El avea degete lungi şi frumos formate, şi le putea simţi puterea chiar şi după blîndeţea cu care o strîngeau. Pielea umană, se minună ea, are atîtea feluri minunate de puncte sensibile.

– Azi, am intrat în clubul de grădinărit al lui Dellie, îi mărturisi el.

Privirea ei îi cercetă repede faţa.

– Glumeşti?

– Nu. De azi-dimineaţă sînt membru oficial al Clubului de grădinărit *Azaleea.*

Susan simţi mîndria din vocea lui şi îi văzu ochii strălucindu-i în noapte, precum nişte onixuri şlefuite.

– Ei bine, atunci felicitări. Cred că-ţi dai seama că vei fi singura persoană sub şaizeci de ani de la club, nu?

– Nu mă deranjează. Toată lumea a fost prietenoasă. A fost ca şi cum eram într-o încăpere plină de bunici, unchi şi mătuşi. Cel puţin, aşa cred eu. Experienţa mea, în legătură cu familiile mari, este nulă.

Ea începu să chicotească.

– S-ar putea să descoperi că această experienţă este mai copleşitoare decît te-ai fi aşteptat. Grupul acela n-a mai acceptat pe nimeni încă din 1978. Iar dacă acceptă pe cineva, atunci o fac pe viaţă.

– Serios? Părea foarte mulţumit.

– Matt, îi zise ea, dacă ai făcut asta doar ca să ajungi mai uşor la mine...

– Nu am făcut asta pentru tine. Îi strînse mîna şi îi zîmbi victorios. Am făcut-o pentru mine. Pe cînd eram doar un copil, singurele plante din cartierul meu erau firele de iarbă ce reuşeau să se strecoare printre crăpăturile asfaltului. Niciodată n-am avut o casă cu grădină. Este un lucru bun, aşa cred eu, să ştii cum să faci plantele şi florile să crească. Acum, curtea mea din spate s-a transformat într-o adevărată junglă. Aş vrea s-o curăţ şi s-o gospodăresc cum trebuie.

Pentru cineva care nu credea în surprize, Susan era mereu uluită de omul acesta imprevizibil. Îi plăceau copiii şi animalele. Era atît de bun cu oamenii în vîrstă. Voia să crească flori. Indiferent de cît de îngrozitor se purta cîteodată, nu putea nega că poseda cîteva calităţi cu totul deosebite.

– Cred că-i minunat. Dellie o să te înveţe cum să faci o grădină frumoasă.

Căldura din zîmbetul ei îi umplu sufletul cu o seninătate încărcată de dorinţă.

– I-am promis mătuşii tale c-o s-o învăţ să gătească ca italienii. Un timp s-ar putea să fiu foarte ocupat. Sper că nu te superi.

– Nu mă supăr şi, chiar dacă m-aş supăra, asta este doar treaba ta şi a lui Dellie.

Privirile li se întîlniră şi se susţinură. Aerul nopţii păru, deodată, încărcat cu electricitate. Matt ar fi vrut să-i sărute pleoapele, după care să coboare, încet, spre buzele pe care acum flutura un zîmbet amuzat. Îşi coborî privirea, amintindu-şi de senzaţiile pe care le avusese atunci cînd îi simţise buzele moi, lipite de buzele lui. Şovăitor, puse stavilă unor astfel de gînduri.

– În timpul cercetărilor pe care le-am făcut, am dat, de cîteva ori, de numele Robert Simpson, îi zise.

Pentru un moment, Susan îl privi, nedumerită.

Ar fi putut jura că avusese de gînd s-o sărute din nou. Poate că totuşi împlinirea instantanee a dorinţelor nu exista.

– A fost cumva vreo rudă de-a ta?

Ea încuviinţă.

– El a fondat familia Simpson din localitate. Robert a fost proprietarul primei bănci din oraşul ăsta şi un adevărat geniu financiar, din cîte mi s-a spus. El a fost cel care a convins compania căilor ferate să facă linie şi prin Millers Creek, ceea ce a adus după sine şi fabricile de textile. Şi, bineînţeles, avea fiecare deget aşezat pe fiecare plăcintă. El a construit casa asta. Am avut noroc s-o păstrăm în familie.

– Este o casă impresionantă. Clădită ca să dureze. Cîte camere are?

Plăcerea pe care o avea, simţindu-l alături de ea, o făcea să-i vină foarte greu să-şi păstreze mintea întreagă pentru acea conversaţie.

– Chiar vrei să vorbim despre casa mea? îl întrebă.

El îi eliberă mîna, după care îşi trecu un braţ pe după umerii ei, trăgînd-o mai aproape de el.

– Mă interesează totul despre tine. Şi am nevoie să fiu distras de la alte gînduri.

Susan aşteptă pînă cînd pulsul i se mai rări puţin, după care-l întrebă:

– De ce?

El îi dărui unul dintre cele mai sexy zîmbete ale lui.

– Pentru a nu mă mai gîndi cum ar fi dacă aş face dragoste cu tine.

Inima lui Susan făcu un salt, ameninţînd să-i iasă din piept.

– Eşti un om care se exprimă direct, fără ocolişuri, îi zise cu o voce tremurătoare. În interiorul ei se crease o mare presiune, acum că aflase că şi ea avea asupra lui acelaşi efect pe care el îl exercita asupra ei. Dar cum era posibil să trăncănească liniştită, cînd acum ştia că el se gîndea la cum ar fi ca ei doi să facă dragoste? Şase camere, îi răspunse, dar, sub privirea lui directă, avea senzaţia că mintea i se topea încetul cu încetul. La, la, se bîlbîi, la primul etaj. Gura i se uscase de dorinţă. La etajul al doilea, cinci... Vocea îi dispăru în timp ce el părea s-o sărute cu ochii.

Cu mîna liberă, Matt îndepărtă cîteva şuviţe de păr ce-i căzuseră pe frunte.

– Cinci ce? întrebă el, mîngîindu-i obrazul cu vîrfurile degetelor.

– Dormitoare. Cuvîntul acesta îi înflăcără şi mai mult imaginaţia. Renunţînd să se mai prefacă c-o interesa acea conversaţie, îşi lăsă capul pe spate, sprijinit de braţul lui, permiţîndu-şi plăcerea de-a

privi în ochii aceia negri. Şi, ca şi cum ar fi fost animată de o voinţă de nestăvilit, mîna i se ridică spre obrazul lui.

Matt îşi frecă obrazul de palma ei. Îi auzi geamătul uşor şi îşi dădu seama că nici inima ei nu bătea mai regulat decît a lui. Şi, chiar şi în lumina slabă a lunii, putu vedea că ochii ei gri-albăstrui erau aburiţi de dorinţă. Vrăjit de această constatare, îşi aplecă capul şi începu să-i mîngîie buza de jos, încetişor, cu vîrful limbii, pînă cînd gura i se deschise cu totul. Apoi gura ei se contractă sub presiunea buzelor sale, într-un sărut care-i zdruncină pe amîndoi din cauza intensităţii.

Instinctiv, Susan îşi ridică trupul spre el, prinzîndu-l cu un braţ pe după gît. Ardea toată de dorinţă. Iar el îi ameţise cu totul simţurile.

Matt simţi cum voinţa începe să i se dezintegreze. Încă o secundă şi era în stare să facă dragoste cu acea femeie, chiar în locul în care se aflau. Se desprinse din îmbrăţişare, murmurînd, neauzit, un complicat blestem pe italieneşte.

Susan îşi îndreptă şi ea ţinuta. Am ajuns să mă pup pe veranda casei, în întuneric, ca o adolescentă, cugetă ea, rîzînd din cauza bucuriei prosteşti pe care o simţea în acele momente. Îşi aşeză mîinile în poală. Muşcîndu-şi buzele înroşite, încercă să-şi recapete echilibrul emoţional.

– Distras, îl auzi murmurînd răguşit. Deci, ai crescut în casa asta.

– Da. Dellie m-a crescut. Se relaxă iarăşi şi-şi permise să-şi sprijine capul de umărul lui. Tata a murit înainte de a mă naşte eu, iar mama a murit pe cînd aveam vreo patru ani. Nu-mi prea aduc aminte de ea. Dellie m-a învăţat bunele maniere, cum să joc pocher şi să trişez; m-a învăţat şi secretul vinului de afine.

Rîsul lui răsună în noapte. Zîmbind ca răspuns, Susan îşi ridică privirea. Doar uitîndu-se la el, simţea cum se încinge iarăşi. De cîte ori era cu el, toate simţurile îi intrau în alertă, într-un fel de-a dreptul magic. Şi, pentru prima dată, îşi dori cu adevărat să creadă în romantism, în poveşti cu zîne şi toate lucrurile cu sfîrşit fericit.

– Şi cum a fost copilăria şi adolescenţa ta, în Millers Creek? o întrebă.

– Plăcute. Nu nemaipomenit, dar plăcute. Reesa Dunbar, Scott Cantrell şi cu mine am fost cei mai buni prieteni, încă de pe cînd stăteam în cărucioare. Ne-am căţărat împreună în copaci, ne-am julit genunchii patinînd pe trotuare, am intrat în belele, împreună, şi am luat, împreună, lecţiile obişnuite de pian, dans şi artă. Scott a fost cel care m-a făcut să mănînc viermele despre care

ţi-a povestit Nikki. Toată lumea ne cunoştea, avea grijă de noi şi nimeni nu ezita să povestească familiilor prostiile pe care le făceam. Sau, de multe ori, primeam şi cîte un sfert de dolar, ca să mergem la meciuri şi s-avem şi de-o limonadă. Niciodată nu ne-am depărtat unul de altul. Şi acum, sîntem la fel.

Rîsul, care i se plămădise în piept, se evaporă deodată. Iar o privea cu ochii aceia flămînzi. Un val de excitare îi coborî de-a lungul şirei spinării.

Matt nu fu capabil să reziste să n-o mai sărute încă o dată, repede şi cu duritate. Zîmbind lîngă buzele ei întredeschise, îi şopti:

– Pare un fel frumos de a creşte, îngeraşule.

Bunule Dumnezeu, îşi zise, fluturînd, mental, un evantai deasupa feţei încinse. Să-l sărute pe Matt devenise, deodată, pasiunea vieţii ei. Distrasă! Acum avea nevoie şi ea de aşa ceva. Îşi drese glasul.

– Şi ce-ai făcut tu în Chicago? Şi acolo aveai un magazin de casete video?

Matt se retrase încetişor. Ştia că ea îl va întreba de asta. Şi, ca atare, se pregătise.

– Nu. Am vîndut computere.

Susan dădu din cap. Vînzător, se gîndi. Atunci totul avea o logică. Ţinînd cont de personalitatea

lui şi de zîmbetul orbitor, nici nu se îndoia că ar fi putut vinde eschimoşilor cuburi de gheaţă şi încălzitoare, la tropice.

– Cred că erai foarte bun în meseria ta. Şi, atunci, de ce ţi-ai schimbat cariera? Te-ai plictisit de computere?

– Încă îmi mai place să mă joc cu ele. Numai că nu am mai avut chef să le vînd. Venise timpul pentru o schimbare.

– Şi nu-ţi lipseşte oraşul?

– Nu.

Nedumerită din cauza atitudinii lui, Susan se încruntă.

– Cum să nu-ţi lipsească măcar puţin? Acolo ai crescut şi acolo ţi-ai petrecut mare parte din viaţa de adult. Sînt sigură că trebuie să-ţi fie dor de ceva.

– De Muzeul de Istorie a Naturii *Field* şi de un fel de gaură de şobolani, în care se servea cea mai bună pizza din lume.

– Şi asta-i tot?

– În al treilea rînd vine, cu grabă, Planetariul *Adler,* glumi el, după care veselia păru să-i dispară. Imediat ce Cara a terminat colegiul, s-a mutat în California. După ce ea a plecat de acasă, nu am mai prea avut noţiunea de cămin. Rămase

tăcut, pentru un moment, după care continuă ca şi cum ar fi fost pierdut în amintiri îndepărtate. Muzeul a fost cadoul de ziua mea, de cînd mă ţin minte. Mama îşi lua o zi liberă de la serviciu, şi exploram locul acela de sus pînă jos. După moartea mamei, eu am păstrat tradiţia, ducînd-o acolo pe Cara, la fiecare zi de naştere. Ăsta o să fie primul an în care o să lipsesc.

Judecîndu-l după înfăţişare şi după stilul de viaţă afişat, Susan îşi închipuise că el era o persoană care trăia doar clipa de faţă. Mărturisirile lui îi dovediseră că se înşelase. Familia şi tradiţiile erau importante pentru el. Îi atinse obrazul.

– Bătrînul Salem este la o distanţă de numai o oră de aici. Acolo există Muzeul Artelor Decorative Pretimpurii Sudiste. Este unul dintre locurile mele favorite. Mi-ar face plăcere să mă însoţeşti acolo.

Acoperindu-i mîna cu mîna lui, Matt i-o coborî pînă în dreptul gurii şi îi sărută palma. Spera ca locul ei favorit să fie unul dintre primele lucruri pe care avea de gînd să le împartă cu el.

– Mulţumesc. Mi-ar plăcea foarte mult.

Strălucirea din ochii ei dispăru. Privi în altă parte, apoi se întoarse cu faţa spre el, foarte serioasă.

– M-am gîndit mult la cele ce mi-ai spus în

timpul prînzului. Aşa este, am venit înapoi, aici, pentru că mă simţeam mai în siguranţă. Aveam nevoie de siguranţa unui loc cunoscut, de ceva pe care puteam conta să rămînă stabil şi neschimbat. Tu poate crezi că sînt o laşă pentru că am venit înapoi acasă, dar...

– Înţeleg foarte bine de ce te-ai întors, îngeraşule. Îşi trecu dosul unei mîini de-a lungul obrazului ei. Nu-i nici o ruşine să te întorci acasă, la oamenii care te iubesc. Ţi-am spus toate astea, fiindcă simţeam că aveai de gînd să mă alungi, fără ca măcar să-mi acorzi cea mai mică şansă să mă cunoşti aşa cum sînt. N-am vrut decît o mică şansă ca să devin o parte din lumea ta. Cîteva momente, privi la ochii aceia de culoarea oceanului argintat de lună. Ştiu că zbori pe propriile-ţi aripi. Şi aşa trebuie să fie. Dar vreau şi eu să plutesc alături de tine. Asta dacă o să mă laşi.

Aproape sufocată de emoţie, Susan îi atinse buzele cu buzele ei. Ştia că nu putea face nici un fel de promisiuni. Dar va încerca să-l lase şi pe el în viaţa ei, foarte puţin.

Curtînd-o pe Susan

În după-amiaza zilei de sîmbătă, Susan lenevea în cada mare, cu capul sprijinit de margine şi cu ochii închişi. Apa fierbinte şi spuma, frumos parfumată, păreau teribil de luxoase. Rîse tare cînd îşi aminti de scrisorica pe care o primise cu poşta din acea dimineaţă. În ea Matt îi scrisese: „Trandafirii sînt roşii, violetele albastre, iar mie mi s-au aprins călcîiele după tine".

Nu era deloc ceva original. Matt nu era poet. Dar era aşa de dulce şi de obraznic şi de nebun şi...

Distractiv.

Cît timp trecuse de cînd nu-şi mai permisese să se distreze cu un bărbat? O mie de ani şi o inimă frîntă. Susan oftă şi-şi ridică piciorul ca să închidă robinetul de apă caldă. Însă acesta refuza să se rotească. Se ridică, îl închise, după care îşi reluă poziţia comodă.

Oare pe unde fusese Matt toată ziua? se întrebă. Nu dăduse peste el pe nicăieri... Şi, cumva, absenţa lui îi suscitase iarăşi toate suspiciunile. Şi nici nu se putea stăpîni să nu se simtă dezamăgită.

Adevărul era că nu era deloc genul ei, cugetă, suflînd baloane de spumă din palmă. Ea era obişnuită cu bărbaţii conservatori, în costume severe

de afaceri. Genul care era mai atent cu impozitele şi taxele decît cu romantismul şi dragostea. Şi apoi, dacă totuşi Matt era genul ei, un pachet legat cu fundă albastră, făcut din scrisorelele şi notiţele lui, nu ar fi zăcut acum ascuns în fundul sertarului cu lenjerie.

– Bună seara, mamă. Nikki stătea proţăpită în uşa de la baie, cu o mînă neglijent proptită pe mînerul clanţei şi cu cealaltă înfiptă în şoldul scos în afară.

Susan îşi stăpîni hohotul de rîs. Fiica sa se îmbrăcase cu una dintre rochiile ei, din satin de culoarea fildeşului şi dantelă spumoasă. O pălărie de prin 1940, cu boruri foarte late, făcută din mătase verde, stătea proţăpită pe capul blond al lui Nikki, pana neagră şi lungă atîrnîndu-i pe umăr. Pantofii negri, cu tocuri destul de joase şi cu nişte funde enorme, aproape că-i înghiţiseră cu totul picioruşele.

– Bună seara, doamna mea. Mergeţi pe undeva?

– La clubul de dans. Nikki tropăi pînă în dreptul măsuţei de toaletă, ridică pămătuful de pudră şi îşi mîngîie obrajii cu el, după care admiră efectul în oglindă. Apoi privirea îi căzu asupra corsajului de dantelă care-i acoperea pieptul plat.

– Billie Jo a început să aibă sîni. Şi acum are şi sutien. Mama ei i l-a cumpărat. Nikki îşi mînji puţin buzele cu ruj. Billie Jo a refuzat să se ducă la magazin să-şi cumpere singură. Îi era teamă să n-o vadă cineva. Nikki oftă. Crezi că mie o să-mi crească vreodată sînii?

Susan dădu drumul iarăşi la apa caldă.

– Sigur că da. Şi dacă vrei un sutien, poţi să porţi unul.

– Eu mă refeream la sîni. Crezi că mie o să-mi crească?

Susan îi zîmbi, încurajatoare.

– O să-ţi crească, îţi promit. Doar să ai răbdare. O să se întîmple şi asta.

– Ştiu. Copilul se întinse să ia un şirag lung de perle, care stătea aşezat pe măsuţa de toaletă. Dar nu-mi place să fiu lăsată pe dinafară. Îşi scoase pălăria, îşi trecu şiragul de perle în jurul gîtului, îşi puse la loc pălăria şi poză, seducătoare. Billie Jo spune că Matt e un tip şi jumătate.

– Cît de precoce din partea ei! murmură Susan.

Nikki o privi pe maică-sa cu colţul unui ochi.

– Eu cred că este charismatic. Am căutat mult timp cuvîntul ăsta. Înseamnă...

– Nicole, ştiu foarte bine ce-nseamnă asta.

– Matt e atît de interesant... A fost şi în Japonia. Închipuie-ţi asta, tot drumul pînă-n Japonia, Şi în Australia a fost. Urşii koala trăiesc în Australia. N-ar fi ceva să avem un ursuleţ koala ca animal de casă?

– Îhî.

– Matt ştie mai multe despre computere decît profesorul nostru de la laborator. Şi directorul a spus că-l lasă să ne predea cum să ne folosim de echipamentul video. Nu-i aşa că e absolut minunat?

– Minunat, repetă, absentă, Susan, întrebîndu-se ce scopuri avuseseră acele călătorii în locurile alea exotice. Afaceri sau plăcere? Se apucă să frece săpunul de burete. Pînă atunci, nu încercase să sape prea adînc ca să afle viaţa lui de dinainte de Millers Creek, dar curiozitatea o măcina, zi de zi, tot mai mult. Şi cam avea şi sentimentul că familia ei ştia mult mai multe despre asta, decît lăsau să se întrevadă.

– Nu ţi-ai fi dorit ca, în seara asta, să mergi la dans, împreună cu Matt? o întrebă Nikki.

Dorindu-şi exact acel lucru, Susan îi răspunse cu mai multă asprime decît ar fi fost necesar:

– Ei bine, nu mă duc cu el. Schimbă subiectul, puştoaico! Oare cu cine mergea Matt la dans? se

întrebă, îngrijorată, în timp ce-şi spăla un picior.

– De ce nu te dai şi cu altă ojă, în afară de roz? o întrebă fiica ei. Doamna Brown are o mulţime de alte culori. Pînă şi argintiu. De ce nu te arginteşti?

– De ce nu te arginteşti tu afară de aici şi nu te duci la culcare?

– Nu-i decît ora cinci!

Nikki îşi ridică nasul în sus şi tropăi, cu demnitate, ieşind afară din baie.

Susan oftă. Îşi ridică iarăşi piciorul şi privi la oja de pe unghiile degetelor. Roz! Era singura culoare pe care o accepta pentru unghii. Oare şi viaţa ei devenise o rutină, ca şi culoarea lacului de unghii? Nikki aşa părea să creadă. Matt părea convins de asta.

Ridicîndu-se, ieşi din cadă şi se întinse după un prosop supradimensionat. Totul fusese perfect, pînă să vină el în oraş.

Poate că o invitase în seara aceea pe Reesa. O undă de gelozie i se furişă în suflet. Ştia că nu avea dreptul să se învineţească la faţă dacă el însoţea undeva pe altcineva. În fond, Matt o invitase pe ea prima, iar ea îl refuzase. Uf, la naiba!

Îl cunoştea de mai puţin de două săptămîni. Cum de putuse omul ăsta minunat şi complet

nebun să-i răstoarne viaţa în aşa hal? Nu era drept. Nu voia ca el să-i arate cît de plictisitoare devenise viaţa ei, sau s-o facă să dorească ceva ce nu avea.

Dar aşa făcuse. Şi ştia foarte bine că toate aceste sentimente nu aveau să dispară.

– Un punct pentru tine, domnule Martinelli, spuse cu voce tare, dar nu se putu opri să nu zîmbească cînd se hotărî ca, în seara aceea, să-l invite, măcar o dată, la dans.

Susan cobora scările, cu o mînă delicat sprijinită de balustrada de mahon. Privi la unghiile proaspăt lăcuite în purpuriu şi zîmbi. Mai jos, o audienţă plină de admiraţie, compusă din două persoane, o aştepta. Nikki bătu din palme şi fluieră zgomotos. În ochii lui Dellie se citea foarte bine admiraţia.

– O să fii cea mai frumoasă doamnă de la dans, mamă. Mai drăguţă decît miss America. Mai drăguţă decît.... Nikki se opri ca să se gîndească. Mai drăguţă decît Debbie Gibson!

Susan zîmbi.

– Mulţumesc, scumpo.

– Oh, Doamne, zise Dellie, cu o mînă întinsă ca să-şi întîmpine nepoata. Arăţi atît de elegantă.

Susan prinse mîna întinsă şi o strînse uşor.

– Rochia este superbă. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat s-o port.

– Cu multă plăcere, scumpa mea fetiţă. Numai Dumnezeu ştie de ce am păstrat-o toţi anii ăştia. Pur şi simplu nu mă înduram să mă despart de ea, aşa cred. Noi, Simpson-ii, sîntem cumplit de strîngători. Mama păstra cele mai ciudate lucruri. Bunicul tău şi cu mine obişnuiam s-o necăjim fără milă. Faţa lui Dellie căpătă o expresie gînditoare. Stau şi mă întreb dacă rochia ta de la botez mai este încă aici, dragă.

– Mai spune-mi o dată cum a fost cînd ai purtat rochia, o rugă Nikki, în vreme ce se îndreptau spre salon, ca să aştepte să vină cavalerul lui Susan.

– Era prin 1924, începu Dellie. Sau poate prin 1923? În fine, eu şi cu mama am plecat la New York să ne cumpărăm nişte rochii pentru balul verişoarei Amelie. Cred că am probat atunci sute de rochii şi ştiu că ne-am distrat grozav. Mama şi-a cumpărat o rochie de ceai în cea mai fru-

moasă nuanţă de roz pe care o văzusem pînă atunci... Şi, cînd am văzut-o pe cea pe care acum o poartă mama ta, m-am şi îndrăgostit de ea! Balul lui Amelie s-a ţinut în Raleigh. Era evenimentul sezonului. Pînă şi guvernatorul a fost prezent. Şi eu am dansat cu el. Un bărbat atît de fermecător! Mă simţeam atît de frumoasă!

Susan se plimba prin cameră de-abia ascultînd la ce spunea mătuşa ei. Prinzîndu-şi imaginea într-o oglindă înrămată în argint, se opri să privească. Şi, deşi îşi studiase imaginea şi sus, în camera ei, tot se recunoştea cu greutate. Era uşor să înţeleagă de ce Dellie se îndrăgostise de o asemenea rochie. Fusese creată special ca să facă o femeie să se simtă minunat de feminină şi de frumoasă. Model al anilor '20, era făcută din mătase uşoară, de culoarea piersicii, cu mici strasuri de argint ce atîrnau de peste tot. Decolteul, decorat pe margini cu strasuri argintii, era foarte adînc, lăsînd să se întrevadă o bună parte din piept. Un fel de lănţişoare arginii atîrnau din talia joasă, decorînd, în mod rafinat, fusta, pînă la nivelul genunchiului.

Uimită de acea imagine, se întrebă de ce purta o asemenea rochie ameţitoare pentru Scott. Indiferent de ce purta, el îi spunea invariabil: „Susie,

arăţi foarte bine". Rîse tăcută, doar pentru ea. La fel de bine aş putea să merg îmbrăcată într-o salopetă şi cu o haină de piele pe deasupra, îşi zise.

Mai aruncîndu-şi o ultimă privire în oglindă, se depărtă. Nu era vorba de vanitate, cugetă, dar tare i-ar fi plăcut să fie însoţită de un bărbat care s-o privească cu o admiraţie sinceră.

Bătaia din uşă îi întrerupse gîndurile.

– A venit Scott, le spuse lui Nikki şi Dellie. Veniţi să-l salutaţi şi voi.

Fiica şi mătuşa schimbară o privire conspirativă.

– Du-te tu mai întîi, îi răspunseră la unison. Înroşindu-se delicat, Dellie adaugă: Nu vrem să stricăm acest moment al gloriei tale. Du-te. Venim şi noi, imediat.

Nikki şi mătuşa de-abia dacă au fost în stare să-şi stăpînească agitaţia toată ziua, cugetă Susan, aranjîndu-şi rochia şi întrebîndu-se ce reacţie va avea Scott atunci cînd o va vedea.

Acum că venise, cele două dădeau înapoi. Scuturînd din cap, mirată de comportarea lor ciudată, se îndepărtă pe hol şi deschise uşa.

Admiraţia, pe care şi-o dorise atît de mult, cu numai cîteva momente în urmă, strălucea din plin

în ochii lui Matt. Inima îi bătea aşa de tare în piept, încît se întrebă dacă nu cumva o auzea şi el. Incapabilă să dea glas întrebării care-i circula prin cap, îşi permise, în schimb, să-l privească cu mult interes.

Era îmbrăcat într-un costum negru de seară, impecabil croit, cu o cămaşă albă de mătase şi cu o cravată neagră, toate purtate cu o naturaleţe care l-ar fi înverzit de invidie pînă şi pe Bogart. Tipul este splendid, îşi zise ea, încercînd să stăpînească bătăile ca de tobă ale inimii. Splendid din cap şi pînă în picioare – în seara aceea purta pantofi potriviţi momentului şi nu ceva sport, slavă cerului. Un val de plăcere o acoperi ca o pătură groasă, înfierbîntînd-o. Un zîmbet începu să-i tremure pe buze.

Matt se simţea ameţit, de parcă ar fi fost lovit de tren. Mii de strasuri argintii acopereau trupul splendid al lui Susan şi străluceau în lumina ce se revarsa de pe verandă, dînd impresia că ea era cea care lumina în jur. Pur şi simplu îl lăsase fără suflu, mai ales atunci cînd observă cît de bine îi punea rochia în evidenţă picioarele lungi şi graţioase. În mod deliberat îşi ridică privirea, îşi drese glasul şi sparse tăcerea:

– Nu cred că există destule cuvinte potrivite

pentru a descrie cît de frumoasă eşti în această clipă.

Susan îşi regăsi şi ea, în cele din urmă, vocea şi zise:

– Ce-ai făcut cu Scott?

El rîse. Venise momentul adevărului. Cel puţin al unui anume soi de adevăr.

– Nimic. Este nevătămat, pot să te asigur de asta. Vom... of, vom avea o întîlnire dublă în seara asta, înţelegi?

– Avem?

– Păi, da. Îi vom întîlni pe Scott şi pe Reesa la club.

– Nu zău?

Matt simţea cum cravata se strîngea tot mai tare în jurul gîtului.

– Categoric. O să-i întîlnim acolo. Eu m-am oferit voluntar să te conduc cu maşina pînă acolo, pentru că locuinţa ta este în drumul meu. Iar *Jaguar*-ul meu este un XKE. Doar cu două locuri. Era prea cusut cu aţă albă. Iar el ştia că şi ea îşi dădea seama de asta. Era aşa de transparent totul, încît nimic pe lumea asta nu-l mai putea ajuta. Se rugă fierbinte ca ea să nu-i trîntească uşa în nas.

Ea însă doar îi zîmbi.

– Cît de amabil din partea ta!

El ar fi sărutat-o din cauza uşurării pe care o simţea.

– Bună, Matt! ţipă Nikki, veselă.

El aruncă o privire peste umărul lui Susan şi făcu semn cu mîna.

– Bună, Nik. Bună, domnişoară Dellie. Cum vă mai simţiţi în seara asta? Nu ne-am văzut cam de mult vreme, eh?

Capul lui Nikki se scutură cu putere.

– Categoric. Nu te-am mai văzut de-o eternitate. Şi nici n-am mai vorbit deloc. Nu-i aşa, Dellie?

Ochii lui Susan se îngustară privindu-şi familia. Dellie şi Nikki aveau nişte zîmbete largi înscrise pe faţă. Nu erau deloc surprinse să-l vadă pe Matt. Apoi se gîndi la insistenţele lor exagerate ca să poarte anume rochia aceea şi la surescitarea mult prea evidentă pentru întîlnirea pe care o avea în seara aceea; le puse împreună cu expresiile mult prea inocente şi care miroseau de la o poştă a conspiraţie. O conspiraţie care-i includea şi pe cei mai buni doi prieteni ai ei. Dragele ei! Dragele ei care făceau un joc dublu!

– Ştiaţi despre asta, nu?

Mătuşa ei clipi, nedumerită.

– Serata dansantă? Bineînţeles, draga mea. Este un eveniment anual. Muzică frumoasă şi lanternele alea japoneze de pe terasă. Atît de romantic! Pe cînd eram şi eu mai tînără, obişnuiam să dansăm pînă-n zori şi...

– Nu contează, răspunse Susan, scuturînd din cap. Cele două consipratoare îi zîmbiră, încîntate. Se hotărîse să privească această turnură a evenimentelor ca pe un dar, unul pe care îl va accepta cu simplitate şi de care se va bucura.

Le zîmbi fiicei şi mătuşii sale.

– Noapte bună, scumpelor. Luîndu-şi haina asortată rochiei şi poşeta de seară, de pe o măsuţă din apropiere, se întoarse cu faţa spre Matt. Acum sînt gata.

Era o seară perfectă pentru balul clubului. O lună plină şi salbele de stele străluceau pe fondul întunecat al cerului. Noaptea de aprilie era foarte senină, iar aerul era curat şi puţin răcoros. Sufrageria principală strălucea în lumina sutelor de lumînări. Draperiile de un verde-marin fuseseră strînse de pe peretele de sticlă, ca oamenii să

poată admira piscina cea mare, pe care fuseseră aşezate, ca să plutească, zeci de lumînări aprinse. În spatele uşilor mari, franţuzeşti, toate deschise, se zăreau lanternele japoneze atît de frumos colorate şi care luminau, blînd, întreaga terasă şi grădină. Înăuntru, oamenii stăteau adunaţi ciopor pe lîngă bufete, admirînd sculpturile în gheaţă şi încărcîndu-şi farfuriile cu mîncare. Ceilalţi stăteau adunaţi în faţa celor două baruri aşezate de-o parte şi de alta a uriaşei încăperi.

Muzica plutea, în noapte, la fel de mîngîietoare şi de uşoară ca şi briza de primăvară, atunci cînd Matt ieşi pe terasă, împreună cu Susan. Pentru un moment, priviră la cuplurile care dansau pe o baladă de Paul McCartney, cîntată cu mult talent de formaţia angajată.

– Vrei să dansezi cu mine? o întrebă el cu o voce răguşită.

Lumina se reflectă, un moment, în ochii lui negri, dîndu-i lui Susan impresia că o hipnotizează. O timiditate neobişnuită o prinsese în mrejele ei. Nu reuşi decît să încuviinţeze încet din cap.

Foarte conştientă de bărbatul de lîngă ea, îi permise lui Matt să o conducă în centrul ringului de dans.

Matt o strînse uşor în braţe. Toată săptămîna

îşi închipuise cum ar fi fost dacă ar fi ţinut-o în braţe. Acum ştia. Atingerea pielii ei, curbele uşoare care se potriveau atît de bine cu trupul lui zvelt, şi felul în care capul ei se cuibărise între umăr şi gît, toate astea erau de o mie de ori mai grozave decît în imaginaţie. Părul fin ca de bebeluş şi respiraţia uşoară îi atingeau obrazul. Şi, deodată, se simţi cuprins de o tandreţe nemărginită.

Susan îşi simţea inima bătînd în acelaşi ritm cu muzica. Paşii lor se potriveau perfect, iar ea îi urmă cu uşurinţă fără să se gîndească la felul în care o conducea. Mesajul blînd al mîinii lui pe spatele ei şi fiecare mişcare lentă încărcaseră aerul de sexualitate. Inima i se umplu de sentimente gingaşe pentru acest om. Pentru un moment, simţi că era încă prea fragilă ca să le poată cuprinde pe toate. Sentimentele erau prea puternice, prea rapide. O speriau puţin. Se cutremură sub acel impact emoţional.

– Ţi-e frig? îi şopti el.

– Nu. Îşi puse mai bine mîna pe umărul lui şi îşi întoarse faţa spre gît, la o distanţă de numai o sărutare. Dorinţa, pe care atîta timp o încătuşase, se revărsă acum precum apele clocotitoare printr-un dig spart. Închise ochii, dorindu-şi ca muzica şi dansul lor să nu se mai termine niciodată.

Mulţimea aproape că-i lipise unul de celălalt. Bucurîndu-se de senzaţia braţelor lui strînse în jurul ei, Susan aproape că oftă de plăcere. Copleşită de toate senzaţiile pe care el i le stîrnea, îşi îngădui să facă ceva ce-şi dorise încă de cînd îl cunoscuse: îşi trecu degetele prin părul lui. Mătase pură, parcă ruptă din rai! Lui îi scăpă un suspin, iar ea zîmbi, plină de încîntare. Era bine că ştia acum că nu era singura afectată de lună şi de muzică şi de dans.

Îşi frecă uşor obrazul de umărul lui şi se apucă să fredoneze refrenul melodiei. Deschizîndu-şi leneşă ochii, privi în jur spre ceilalţi dansatori şi îi descoperi pe Scott şi pe Reesa. Îşi ridică mîna ca să le facă semn, însă ei nici măcar n-o observaseră.

Stăteau strîns îmbrăţişaţi, de-abia mişcîndu-se. Scott avea pe faţă un zîmbet prostesc, ce denota uimirea de care era cuprins. Se holba la faţa ridicată a lui Reesa de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată, descoperind, tot pentru prima dată, că partenera de joacă, din copilărie, slobodă la gură, se transformase într-o superbă femeie. Susan îşi dădu seama că ceva se înfiripase între cei doi prieteni ai ei şi zîmbi, cu afecţiune, în direcţia lor. I se părea firesc ca prietenia lor de-o

viaţă să se dezvolte în ceva mai profund.

Ritmul se înteţi deodată în vreme ce formaţia trecuse la piese mult mai vioaie. Şovăitoare, Susan îşi lăsă capul pe spate ca să-l poată privi mai bine pe Matt. El clipea nedumerit. Privirea lui nedumerită se plimba şi asupra celorlalte cupluri, care acum se agitau şi se scuturau frenetic.

– Ce naiba fac ăştia? o întrebă.

– Dansează shag. Rîse cînd observă expresia lui nedumerită. Noi pretindem că este contribuţia noastră la muzica de plajă. S-a dezvoltat prin anii '60, dacă nu mă înşel. Fiecare formaţie, care speră să capete un angajament în Carolina de Nord sau de Sud, ştie că trebuie să aibă un repertoriu cît mai larg de muzică de plajă pentru ca noi să putem dansa smintitul shag.

– Hei, Susie! Hai să le arătăm nenorociţilor ăstora cum se dansează un shag adevărat! Un individ de aproape doi metri despicase gloata şi se apropiase de cei doi, sărutînd-o pe Susan pe vîrful capului.

Matt nu reuşea să-i vadă decît umerii. Nişte umeri pentru care un jucător de la *Chicago Bears* ar fi făcut moarte de om. Şi strînsoarea sa în jurul taliei lui Susan deveni posesivă.

– Bună, Heath, îl întîmpină ea pe gigantul cu

păr roşcat. Unde-i Lynn?

– Îşi odihneşte picioarele. Spune că degetele de la picioare au devenit vinete de cît am călcat-o la dans. Adevărul e că nu poate ţine pasul cu un adevărat maestru, asta-i părerea mea. Heath privi la cuplurile care se tot loveau de ei. Haide, Susie, să le arătăm noi cum se dansează.

Aruncînd o privire rapidă spre Matt, Susan recunoscu furtuna care stătea să explodeze în ochii lui.

– Poate cu altă ocazie. Apoi îi prezentă pe cei doi bărbaţi. Matt, cred că îţi aminteşti că Nikki ţi-a povestit despre cea mai bună prietenă a ei, Billie Jo Brown. Heath este tatăl ei.

Matt zîmbi politicos, strîngînd laba uriaşă întinsă în direcţia lui.

– Încîntat să te cunosc, îi zise Heath, scuturînd viguros mîna lui Matt. Tu eşti tipul cu *Jaguar*-ul. Aş face moarte de om pentru o asemenea maşină. Am auzit multe lucruri despre tine. Bine ai venit în Millers Creek. Puştii mei s-au mutat în magazinul tău. Fă-mi un hatîr şi, din cînd în cînd, mai dă-i şi afară.

Matt rîse. Şi, deşi i se părea de-a dreptul imposibil să nu-l placă pe uriaşul acela jovial, îşi dorea să dispară iarăşi în înghesuiala din care

venise.

– Şi mie îmi pare bine să te cunosc. Tu eşti acel Heath de la magazinul *Bunuri Sportive Heath* de pe strada principală?

Heath zîmbi încîntat şi mîndru.

– Ăsta-s eu. Opreşte-te într-o zi pe la magazin, pentru o cană cu cafea, şi o să-ţi povestesc cum m-a bătut Susie pe cînd eram la grădiniţă.

Susan roşi.

– Ba nu te-am bătut deloc. Doar ţi-am învineţit un ochi pentru că ai încercat să mi te uiţi sub fustă.

– Dar măcar a meritat? îl întrebă Matt, în şoaptă, nerezistînd tentaţiei.

– Habar n-am. N-am avut nici cea mai mică şansă să văd altceva decît stele verzi cînd pumnul ei a luat contact cu faţa mea.

– Foarte amuzant, băieţi, le zise Susan, cu acreală. Şterge-o de aici, Heath.

Bărbatul zîmbi a înţelegere.

– În regulă. Ştiu cînd prezenţa mea nu e dorită. Mi-aş fi dorit să fie aici şi domnişoara Dellie. Ea n-ar fi refuzat un shag pe cinste. Cu aceste cuvinte, reintră în mulţime, ţipînd în gura mare: Vrea careva să danseze?

Susan izbucni în rîs şi dădu din cap. Dispoziţia

aceea romantică se dusese deja pe apa sîmbetei şi nu prea ştia cum să facă s-o recapete. Privind la Matt, văzu aceeaşi dezamăgire ce i se reflecta în ochi.

– Cît durează dansul ăsta, n-ai vrea să ne aşezăm?

– Sigur. N-ai vrea să bei ceva?

O porniră în direcţia barului, iar Matt fu foarte mulţumit s-o lase pe ea să deschidă calea. De fapt, era chiar foarte mulţumit să urmeze silueta aceea strălucitoare. O dată sau de două ori întîlni chiar cîteva priviri foarte interesate care o urmăreau. Aparent, nu era el singurul bărbat din oraş care credea că ea avea nişte picioare nemaipomenite şi o parte din spate extraordinar de apetisantă, mai ales în mers. Numai că acea idee nu-i cădea deloc bine. În ceea ce-l privea, ea-i aparţinea cu totul – cu minte, suflet şi picioare. Cînd aceiaşi bărbaţi îşi întoarseră privirile spre el, Matt îi avertiză, cu o căutătură încruntată, că nu aveau loc de trecere pe teritoriul lui.

Cînd ajunseră la bar, Matt comandă două cupe cu şampanie, de la barman, după care se apucă să caute din privire un loc ceva mai retras. Fiecare masă în parte fusese ocupată. Oamenii stăteau în grupuri compacte, rîzînd şi vorbind

Doar dacă reuşea s-o convingă pe Susan să se ascundă cu el, după ghiveciul acela imens, era posibil să aibă puţină intimitate în locul acela infernal de aglomerat. Apoi zona de afară, unde se afla şi piscina, îi atrase privirea. Pe acolo nu hălăduia nici măcar un singur suflet.

Îşi aplecă capul spre urechea ei.

– Este prea agolmerat şi prea cald aici. Hai mai bine să ieşim. Şi, fără să mai aştepte un răspuns, îi puse mîna pe după braţul lui, conducînd-o prin îmbulzeala generală.

Apoi merseră, încet, pe poteca de piatră, mărginită de azalee, pînă în dreptul piscinei. Muzica depărtată se amesteca, în mod plăcut, cu clipocitul apei din bazinul albastru, cu trepte largi, vopsite în alb. Luna imensă de pe cer şi lumînările ce pluteau erau singurele surse de lumină.

Simţindu-se din nou timidă, Susan îşi retrase mîna şi se apropie de marginea piscinei. Privind în jos spre lumînările ce semănau cu nişte licurici imenşi, încercă, în gînd, diverse subiecte de conversaţie, deşi o trăncăneală uşoară n-o atrăgea deloc. Îşi pierduse parcă toate cuvintele. De fapt, dacă se gîndea mai bine, n-avea deloc chef de vorbă. Ceea ce voia, cu adevărat, se gîndi ea, era să-şi iasă din piele măcar pentru o scurtă pe-

rioadă de timp. Dacă ar fi avut destul curaj, pur şi simplu s-ar fi întins şi ar fi tras buzele lui peste gura ei. Numai că Dellie o învăţase să se poarte ca o adevărată doamnă. Şi femeile bine crescute nu sărutau bărbaţii de să le iasă ochii din cap. Cel puţin, ea nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

Ce prostie fără margini, se gîndi. Îşi ridică capul în vreme ce încrederea în sine părea să fi revenit, după care se întoarse încet.

Cu paharul de şampanie la jumătatea drumului spre gură, Matt îngheţă. Zîmbetul lui Susan era ca o dinamită senzuală. Care-i explodă imediat în creier. Undeva, în spatele minţii, înregistră atingerea uşoară a mîinii ei pe faţa lui, degetele ei lungi şi frumoase trecîndu-i uşor prin păr, apăsarea lor seducătoare trăgîndu-i capul în jos. Cîteva secunde privi în ochii ei, după care ochii lui se închiseră, iar el se lăsă înghiţit de senzaţii, ca şi cum s-ar fi scufundat într-o mare calmă.

Susan îi atinse, mai întîi, buzele, după care îi mîngîie gura cu un sărut torturant, care o făcu să vadă stele verzi şi roşii. Dorinţa îi încinse interiorul şi se mută mai aproape de căldura trupului lui. El îşi trecu un braţ în jurul taliei ei, trăgînd-o şi mai aproape, lipindu-i trupul de al lui. Ea se concentrase doar asupra buzelor lui, ce stăruiau dea-

supra buzelor ei întredeschise. Tensiunea sexuală crescu şi mai mult, o dată cu invazia limbii lui, făcînd-o să creadă că va înnebuni de dorinţă. Stelele colorate se înmulţiră. Apoi Susan gemu atunci cînd totul păru să-i scape de sub control.

Bătăile inimii lui Matt puteau ţine loc de tobă tribală. Prins cu totul în foamea aceea pe care ea i-o stîrnise, îşi trecu mîna pe toată lungimea spatelui ei. Prinzîndu-i fesele cu o mînă, o trase spre căldura coapselor lui. Cu fiecare secundă ce trecea, ea îi intra şi mai adînc în suflet. Niciodată nu dorise vreo femeie cu atîta ardoare. Voia să facă dragoste cu ea, dorea să găsească o cale prin care să elibereze toate tensiunile adunate în interiorul ei.

Bunul-simţ cîştigă bătălia, iar el sfîrşi tortura aceea sublimă. Şovăitor, îşi ridică capul şi luă o gură de aer. Ea îşi lipise fruntea de pieptul lui. Punîndu-şi un deget sub bărbia ei, o forţă să-şi ridice capul şi să-i întîlnească privirea. Pentru un moment îndelungat, se priviră în tăcere unul pe celălalt.

Însă, Susan, incapabilă să mai suporte tăcerea, sau dorinţa atît de clar exprimată în ochii lui, îşi feri privirea, după care o întoarse iarăşi. Zîmbi, palid.

– Cred că sînt puţin cam jenată.

– De ce? Îi mîngîie obrazul. Pentru că ţi-ai vărsat şampania pe jos?

Ea îi urmări privirea strălucitoare îndreptată spre paharul gol pe care-l ţinea în mînă... O pufni rîsul.

– Parcări, leagăne şi piscine. Scutură din cap. Găsim nişte locuri tare ciudate în care să ne sărutăm.

Matt zîmbi. Dezbătu problema cu el însuşi, o secundă, dar nu rezistă pcaziei pe care ea tocmai i-o oferise.

– Mi-ar plăcea să descopăr toate locurile tale ciudate şi să te sărut apoi acolo.

Simţind nevoia de puţină distanţă, Susan se îndreptă spre marginea piscinei şi se aşeză, după care îşi ridică privirile spre el... Din cauza nopţii întunecate şi a costumului negru, s-ar fi putut pierde printre umbre. Dar trăsăturile sale foarte clare erau vizibile în lumina tremurătoare a lumînărilor şi putu observa că dorinţa încă îi ardea în ochi.

– Eşti incorigibil, îi şopti.

– Eşti foarte frumoasă, îi răspunse el, îndreptîndu-se spre ea.

Susan îşi feri privirea. De ce o afecta aşa de

mult bărbatul acesta? Se bucúrase şi de compania altor bărbaţi de-a lungul anilor, dar nici măcar nu-şi pusese vreodată problema să le permită să intre în viaţa ei, şi cu atît mai puţin în pat.

Pînă acum. Pentru că acum nu se mai putea gîndi la altceva.

Îşi ridică capul. Un fel de fantomă de zîmbet îi licărea pe buze.

– Eşti un adevărat cuceritor. Şi multe altele, adăugă în sinea ei.

El îi luă, din mîna moale, cupa de şampanie şi o aşeză alături de a lui, pe marginea bazínului, aproape de locul în care era ea aşezată.

– Nici chiar aşa, Julieto. Eu sînt foarte serios. Aplecîndu-se, îi şterse obrazul cu un sărut. Foarte serios. Mai ales că acum aş vrea să dansez cu tine.

Ea aruncă o privire spre terasă.

– Mai cîntă muzică de plajă. Vrei să te învăţ să dansezi shag?

– Învaţă-mă tot ce vrei tu, îngeraşule.

Acceptîndu-i mîna, se ridică. Imediat se trezi în îmbrăţişarea lui. Îşi petrecu şi ea mîinile pe după talia lui şi se apucară să danseze după o muzică pe care doar ei o puteau auzi. Plăcerea de a fi ţinută în braţele lui era atotputernică. Mirosindu-i

aroma amestecată cu aerul plăcut al primăverii, îşi lăsă capul pe spate, invitîndu-l s-o sărute. Iar el n-o dezamăgi în aşteptări.

– Matt?

Tonul hotărît, cu care vorbise, îl făcu să se cutremure uşor.

– Da, îngeraşule!

– O să dormim împreună în noaptea asta?

Capitolul 6

O briză uşoară agita, încet, frunzele delicate ale copacilor ce mărgineau aleea spre casa lui Matt. Lumina lunii se filtra prin desişul lor, creînd modele complicate de umbre şi lumină. La uşă, Matt se opri şi o sărută uşor pe Susan. Gura ei se deschise imediat, îmbrăţişîndu-l intim, la fel de repede şi de natural ca şi începutul unei zile noi.

– Eşti reală? o întrebă trecîndu-şi mîinile peste braţele ei, ca pentru a se asigura că era acolo, lîngă el. Sau eşti doar un vis?

Ea îi sărută uşor buza de jos.

– Dacă tu visezi, înseamnă că şi eu visez acelaşi lucru.

– Atunci, hai să fim foarte liniştiţi. Nu vreau să mă trezesc şi să descopăr că, de fapt, sînt singur... Apoi, aşezîndu-şi mîinile de fiecare parte a feţei ei, o privi direct în ochi. Eşti sigură, îngeraşule? Asta-i ceea ce vrei cu adevărat?

Susan înţelese că el îi oferise ocazia să-şi schimbe gîndurile. Şi dacă se răzgîndea, ştia că el îi va accepta hotărîrea, cu multă graţie. O altă bucată din zidul, pe care-l ridicase în calea emoţiilor, se prăbuşi.

– Sînt foarte sigură, îi răspunse.

Matt îi auzi siguranţa care-i răsunase în voce, putu s-o vadă chiar în ochii ei. În final, îi cîştigase acceptul să dea relaţiei dintre ei o şansă. Încrederea ei îl mişcă şi îşi promise să nu-i dea ocazia să-şi regrete hotărîrea.

– Haide, îngeraşule, îi zise, încetişor.

Zîmbetul lui părea s-o încurajeze, în vreme ce o ţinea de mînă. Oasele şi muşchii păreau să se dizolve; se simţea ca şi cum ar fi fost făcute doar din lumină şi aer.

Intrară în casă. Matt o conduse spre întunericul din dormitorul lui. Susan rămase în prag, în vreme ce el intră ca să aprindă lampa de pe

noptieră. După ce ochii i se obişnuiră cu lumina bruscă, privi în jurul camerei. Părea spartană, la prima vedere. Pereţii albi erau lipsiţi de orice decoraţie. Un pat mare, aproape de mărime dublă, ocupa o bună parte din camera micuţă, în vreme ce un şifonier demodat înghiţea restul spaţiului. Şi singura mobilă care mai încăpuse în dormitor fusese noptiera pe care era aşezată veioza. Prin uşa deschisă, din stînga ei, văzu o sală de baie decorată în negru şi roz. Culorile i se părură oarecum nepotrivite dacă ţinea seama de austeritatea dormitorului. Se întrebă apoi de ce nimic din ceea ce vedea acolo nu părea să se potrivească cu personalitatea lui Matt.

– Te doresc, îi şopti el. Atît de mult, încît mă doare.

Dorinţa din vocea lui îi trezi iarăşi toate emoţiile. Se întoarse spre bărbatul care stătea aproape de pat. Privirea lui o emoţiona atît de mult, încît nu mai putea vorbi. Încet, se îndreptă spre el.

Pentru un moment, rămaseră aproape, fără să se atingă, bucuroşi să simtă dorinţa ce se înălţa în jurul lor. Răsuflarea lui trecea uşor, atingîndu-i faţa. Îşi înfipse unghiile în palme. Cu vîrful unui deget, Matt se apucă să traseze un fel de model complicat, pe obrazul ei, coborînd apoi spre

punctul în care se simţea pulsul, şi mai jos, sub maxilar. Inima îşi îndesi şi mai mult bătăile. El îi zîmbi. Susan îşi muşcă buza de jos, încercînd să-i stăpînească tremuratul.

Cu ochii închişi, Matt îşi sprijini fruntea de fruntea ei.

– Susan, vrei să mă iubeşti acum? Spune da, îngeraşul meu de argint viu.

– Da. Incapabilă să mai nege plăcerea pe care o simţea atunci cînd îl atingea, îşi lăsă palma să se aşeze peste pieptul lui. Inima îi bătea cu sălbăticie sub palmă. Argint viu? murmură ea, încercînd să-i desfacă cravata. Reuşi s-o dezlege şi o aruncă peste un umăr.

El îi mîngîie umerii şi îi sărută o sprînceană.

– Asta pentru că eşti ca argintul viu. Apoi îşi scoase pantofii în vreme ce ea se ocupa de costum. Total imprevizibilă şi imposibil de păstrat.

Rîsul ei uşor răsună în întreaga cameră.

– Oare eşti acelaşi bărbat, care se plîngea de programul meu ca o piatră de moară? Îi coborî haina în jos pe umeri şi pe braţe.

– Eşti imprevizibilă în alte feluri minunate. Haina căzu la podea. Vîrîndu-şi mîinile prin părul ei, o forţă să-şi lase capul pe spate. Cît timp mai pot raţiona ca un bărbat responsabil, dă-mi voie să-ţi

pun o întrebare cu caracter mai intim.

În ochii ei strălucea amuzamentul.

– Nu cred că-i momentul potrivit să discutăm despre familia mea. Zîmbetul lui faimos străluci cîteva secunde. Oricum, ei îi păru rău atunci cînd dispăru.

Înăuntrul lui se îmbinau rîsul cu deliciul, descoperind latura înclinată spre joacă a personalităţii ei.

– Îmi place la nebunie o femeie care-şi poate păstra simţul umorului şi în pat. Îşi dădu seama că dacă se îndrăgostea de Susan ar fi fost cel mai bun lucru din viaţa lui. Ea îl făcea fericit. Ceea ce voiam să-ţi spun este că am protecţia necesară, în cazul în care este nevoie de aşa ceva.

Susan încetă să-i mai descheie cămaşa. Fusese atîta timp celibatară, încît această chestiune simplă nici măcar nu-i trecuse prin minte. Totuşi, jena îi trecu destul de repede.

– Mulţumesc. Eşti un bărbat foarte drăguţ şi foarte atent. Continuîndu-şi sarcina începută de a-i scoate cămaşa, îşi ridică privirea şi-i zîmbi. Crezi că o să am nevoie să-mi păstrez simţul umorului şi în pat?

– Sper din suflet să nu fie nevoie.

În timp ce vorbiseră, el îi şi dezgolise umerii şi

trăsese rochia în jos, pînă la nivelul şoldurilor. La vederea sînilor ei, acoperiţi doar de un furou de mătase cu corset delicat de dantelă, rămase fără suflare. Încercînd să iasă din ceaţa aceea specifică îndrăgostiţilor, se forţă să parcurgă toate etapele, încet, şi, ca atare, rămase nemişcat în vreme ce ea îi scotea cămaşa.

Oftînd, Susan îşi petrecu braţele pe după talia lui, savurînd căldura reconfortantă pe care o emana.

Matt închise ochii atunci cînd o adevărată explozie de senzaţii îl asaltă. Pentru un moment, fu incapabil să se gîndească la altceva decît la felul minunat în care îi simţea sînii lipiţi de pieptul lui.

– Sărută-mă iarăşi, Matt, îi ordonă Susan, simţind dorinţa dinăuntrul ei aproape ca pe o entitate vie.

– O să fac după cum doreşti. Îi sărută mai întîi bărbia, mutîndu-se apoi spre gură, frecîndu-şi, în mod provocator, limba de limba ei. Retrăgîndu-se, se întrebă dacă şi el arăta la fel de ameţit şi de îmbujorat din cauza emoţiei şi a dorinţei aşa cum arăta ea. Preludiul unei scene de amor niciodată nu i se mai păruse atît de erotic. Trăgînd cu blîndeţe rochia peste şoldurile ei înguste, privi fascinat cum alunecau la picioarele ei, într-un fel de

colac argintiu. Încă ai prea multe haine pe tine, îi zise, în timp ce-i săruta umbra ademenitoare dintre sîni.

Răsuflarea lui o încingea oriunde o atingea. O senzaţie de plăcere sălbatică o încercă pe Susan atunci cînd el îi descoperi mica umflătură roz a unui sîn, prin bariera de dantelă. Susan simţi răspunsul imediat din interiorul trupului. Aplecîndu-şi puţin capul, îi exploră cu buzele textura fină a părului.

– Matt, te rog, grăbeşte-te.

– Nu-i nici o grabă. Avem toată noaptea la dispoziţie.

– Ştiu, dar de-abia aştept să văd dacă o să am nevoie de simţul umorului.

– Ăsta, murmură el, întorcîndu-şi buzele spre gura ei, este începutul unei relaţii pe cît de ciudate, pe atît de minunate. Şi cred, cu sinceritate, că am prea multe haine pe mine. Nu vrei să mă ajuţi?

Zîmbetul ei de răspuns fu senzual şi extraordinar de provocator. Şi aproape că-l aruncă pe spate atunci cînd începu să-i traseze drumul, de la piept spre brîu, cu o serie de săruturi chinuitoare. Muşchii abdomenului i se contractară atunci cînd ea îi mîngîie buricul cu limba, după care simţi

că ia foc atunci cînd ea se lăsă în genunchi. Degetele ei păreau încărcate de magie atunci cînd îl mîngîiau şi-l eliberau, în acelaşi timp, de restul hainelor.

Nevoia de a o atinge puse deodată stăpînire pe el. Cu o mişcare fluidă o trase în sus, frecînd-o de întreg trupul său, făcînd-o să ofteze de încîntare. Apoi, la repezeală, adăugară furoul şi ciorapii ei la vraful de haine de la picioarele patului.

Matt dădu la o parte cuverturile, după care o aşeză cu grijă în pat. Părul blond ca mierea îi eliberă faţa frumoasă, odihnindu-se pe pernă precum nişte aripi de îngeri. Privirea lui cerceta, încîntată, trupul lung şi subţirel, cu curbe delicate. Aşezîndu-şi, cu grijă, o palmă peste abdomenul plat, simţi cum muşchii i se contractau sub acea atingere. Mîinile îi deveniră apoi mai cutezătoare, cercetînd fiecare părticică a pielii, de la glezne pînă la coapse, descoperind fiecare punct sensibil, o dată cu gemetele ei uşoare. Privind-o în ochi, văzu acceptarea ei totală şi reflecţia propriei lui pasiuni mistuitoare. Ea îşi ridică braţele spre el, într-o invitaţie tăcută dar elocventă. El se lăsă tras în jos, pînă cînd trupul lui întunecat o acoperi cu totul. Ca în rai, cugetă, în timp ce-şi îngropa faţa

lîngă gîtul ei. Ţinea în braţe o mică părticică din rai.

Susan închisese ochii şi savura greutatea lui preţioasă. Se potriveau perfect. Toate simţurile i se treziseră la viaţă. Întreaga lume parcă dispăruse. Aşa că se lăsă pradă acelui sentiment de potrivealã.

Şi o porniră într-o călătorie de comuniune totală, învăţînd să se atingă unul pe celălalt cu o senzualitate plină de tandreţe, bucurîndu-se de privelişte, de simţ, gust şi miros. Susan se minuna de cît de corect îi citea fiecare reacţie în parte, părînd să ştie ce anume îi făcea plăcere, la fel de bine semnalîndu-i propriile lui dorinţe. Îmbătîndu-se cu pasiunea ce părea să plutească liberă în jurul lor, îşi simţea întregul trup deschizîndu-se sub apăsarea blîndă a gurii lui, pe sînul ei. Instinctiv, îl strînse mai aproape, cuprinsă de o dorinţă aprigă.

Matt tînjea din tot trupul din cauza dorinţei. Mîinile ei, care-i mîngîiau pielea umezită de transpiraţie, îl făceau să audă parcă coruri de îngeri. Împreunîndu-şi mîinile la baza spinării ei, se rostogoli, aduncînd-o pe ea deasupra. Susan se retrase puţin ca să-l poată privi, iar el se întrebă dacă putea să desluşească dragostea ce se

vedea în ochii lui. Şi dacă o vedea, asta avea oare s-o sperie?

Susan îi mîngîie faţa, după care se aplecă să-l sărute, trimiţîndu-i mii de fiori prin trup. El o strînse tare în braţe, de parcă ar fi vrut s-o tragă în adîncul lui şi s-o ţină acolo în siguranţă.

Încet, Susan se ridică deasupra şi începu să-i şoptească numele ca pe o litanie. Incapabilă să mai reziste să nu fie o parte cu el, se făcu una cu Matt, gemînd cînd el o umplu complet. Culori strălucitoare se formară în spatele pleoapelor închise. El îi vorbea într-o limbă lirică pe care ea nici măcar n-o înţelegea.

În vreme ce se mişcau împreună, cu trupurile perfect sincronizate, iar pasiunea lor creştea tot mai mult, ea îşi dădu seama că unirea lor fusese una deplină, de suflet, spirit şi inimă.

– Arăţi bine cu cămaşa mea.

Stînd cu picioarele încrucişate în pat, Susan îl privi vinovată. Matt stătea în pragul uşii, privind-o cu doar o jumătate de zîmbet pe buze. Simţindu-se puţin jenată că fusese prinsă îmbrăţişîndu-i

cămaşa, cu care fusese la bal, adulmecîndu-i aroma, roşi, dar îi întoarse zîmbetul.

Ţinînd o tavă încărcată cu un bol de plastic şi două pahare cu Coca-Cola, dietetică, se îndreptă spre pat, cu o graţie uşoară.

– Continuă, dacă vrei pune-o pe tine. Îmi place ideea să te ştiu îmbrăcată cu cămaşa mea.

Ea îşi trase cămaşa pe umeri, lăsînd-o descheiată. Se înroşi şi mai tare, pentru că i se părea încă un act de mare intimitate.

– Îmi place felul în care roşeşti la cea mai mică provocare. Matt aşeză tava pe noptieră, după care se urcă în pat lîngă ea.

– Eu nu pot să sufăr treaba asta, îi răspunse ea. Mă face să mă simt ca o şcolăriţă proastă.

– Pun pariu că erai o şcolăriţă foarte drăguţă. Cu degetul mare îi mîngîie obrazul. Îmi închipui cum erai la vîrsta lui Nikki, semănînd foarte mult cu ea, doar mult mai tăcută.

Susan izbucni în rîs.

– Bănuiesc că aşa eram. Dar mai cred şi că eram mult mai naivă şi mai inocentă la vîrsta ei, totuşi. Cîteodată, mă uimeşte. Nik este destul de sensibilă, dar este plămădită dintr-un aluat ceva mai dur, slavă Domnului.

Matt încuviinţă din cap, întinzîndu-se după

castronul plin cu floricele de porumb.

– Cam aşa ceva. Nikki a noastră ştie ce vrea de la viaţă.

Referirea lui la fiica ei, ca la „a noastră", o uimi pe moment pe Susan, făcînd-o să aibă un sentiment foarte ciudat.

– O să crească şi-o să devină o femeie nemaipomenită, continuă el, care se va putea lua la întrecere cu viaţa, chiar cu o mînă legată la spate. la cîteva floricele.

– Niciodată n-am mai mîncat floricele în pat, după o partidă de amor. Sau, adăugă, tăcută, n-am ştiut că postludiul poate fi ceva atît de plăcut.

– Nici eu, îi mărturisi el. Nu-i aşa că-i amuzant?

Susan îşi înfundă mîna în castron.

– Am crezut că-ţi plăcea să mănînci floricelele cu o tonă de unt pe deasupra. Deci, unde-i untul?

– Chestia aia e periculoasă. Se înfăşoară în jurul arterelor.

Ea îşi ridică o sprînceană.

– Să nu-mi spui că eşti un maniac al sănătăţii şi că dulapurile sînt sufocate cu grîu încolţit şi miere destulă, cît să rezişti şi în faţa unui holocaust.

– Bineînţeles. Am de gînd să-ţi dau o porţie

dublă la micul dejun. Rîse cînd văzu cum se strîmbă. N-am nici măcar o singură boabă de grîu încolţit, în toată casa. Sînt doar interesat de sănătate ca oricine altcineva. Vîrîndu-şi o mînă în interiorul cămăşii, o plasă deasupra sînului ei stîng, simţind cum bătăile ritmice ale inimii ei deveneau ceva mai rapide, iubindu-i reacţia promptă la atingerea lui. Şi, în afară de asta, inima îţi bate aşa de frumos, că nu vreau să fac nimic care s-o pună în pericol.

Privirea lui Susan se adînci în ochii lui întunecaţi. Era oare ăsta felul lui de-ai spune că nu avea de gînd să-i frîngă inima? Dragul de el, cugetă, asurzită de aceleaşi bătăi ale inimii. Se aplecă spre el, invitîndu-l la un sărut plin de pasiune. Castronul cu floricele rămăsese la mijloc, uitat, în vreme ce ei gustau căldura şi dorinţa ce se ridicau din nou.

Matt se retrase, cu muşchii vizibil încordaţi, amintindu-i că nu-i trebuia prea mult ca să aprindă iarăşi focul mistuitor al pasiunii, care părea să se nască atît de uşor şi de repede între ei. O mică atingere, o privire, şi o dorea din nou. Foarte tentant. Dar, în acel moment, nu dorea decît să fie alături de ea, să vorbească cu ea, poate chiar s-o ţină în braţe.

– Spune-mi secretele tale, îi zise, netezindu-i o sprînceană cu degetul.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l puţin nesigură.

– Ce vrei să spui? Eu n-am secrete.

– Sigur că ai. Se apucă să scormonească printre floricele pînă cînd scoase la iveală cîteva boabe mai arse. Toată lumea are secrete. Nu secrete mari, ci doar unele mititele. Lucruri pe care le faci, sau care-ţi plac sau la care te gîndeşti, dar pe care nu le spui nimănui, de teamă să nu rîdă de tine.

– De exemplu? îi ceru ea.

Îi arătă floricelele arse din palmă.

– Întotdeauna le mănînc pe astea, mai întîi. Dintr-un motiv necunoscut, astea-mi plac cel mai mult. Cîteodată, las toată punga în cuptor ceva mai mult, ca să le ard niţeluş.

– Asta nu-i deloc ciudat. Şi mie-mi plac mai mult cele arse.

– Deci, spune-mi secretele tale, îngeraşul meu.

Susan lăsă să-i scape un oftat exagerat.

– Bine, dar tu începi primul.

– În regulă. Se întinse spre noptieră după pahare, dîndu-i şi ei unul. Îmi place la nebunie setul ăsta de pahare. Şi ştii de ce?

Din cîte putea vedea ea, n-aveau absolut nimic extraordinar. Doar sticlă obişnuită, într-o formă octogonală. Scutură din cap.

– De ce?

– Pentru că au un cuvînt scris pe fund. Şi cuvîntul ăla este „curcan". De fapt, acolo scrie *Made in Turkey,* dar *Made in* este foarte mic, iar *Turkey*[1] este tipărit cu litere foarte mari. Aşa că, atunci cînd îţi termini băutura, cuvîntul pare să sară deodată la tine. N-o să mai trebuiască cît timp trăiesc să insult pe cineva cu vreo vorbă. Nu trebuie decît să-l invit acasă, la o băutură, şi să las fundul paharului să vorbească pentru mine.

Ea îşi ridică paharul, ca să poată vedea fundul, şi observă imediat că era adevărat. Îngustîndu-şi ochii, reuşi să citească şi *Made in,* întinzîndu-se, cu litere foarte mici, deasupra cuvîntului scris cu caractere mari.

– Pe moment, îi zise el, este gluma mea preferată.

Susan îşi ridică privirea. Umerii începură să i se scuture în vreme ce rîdea de strălucirea vicleană din ochii lui, mai mult decît de cuvîntul scris pe fundul paharelor.

1. Curcan; prost – în limba engleză.

– Ai dreptate. Pot să le împrumut? Vreau s-o invit pe Rachel Henderson la un pahar de ceai cu gheaţă.

– Şi pe tine te ciupea de obraji, pe cînd erai încă puştoaică?

– Doamne, da.

O sărută pe vîrful nasului.

– Ţi le împrumut oricînd doreşti. Bine, deci ăsta este al doilea secret. Îţi mai spun încă vreo două, după care e rîndul tău. Am condus-o la altar pe sora mea, la nuntă, şi tot drumul pînă acolo am încercat să-mi înghit lacrimile, smiorcăindu-mă. Cara mi-a spus, după aceea, că păream răcit mort şi că mergeam de parcă aş fi avut furnici în pantaloni. Îţi mai spun că-l pot întrece pînă şi pe un marinar la înjurături, în şase limbi diferite, deşi, fluent, vorbesc doar un singură.

– N-aş putea rîde de nici unul dintre secretele astea, exceptînd poate chestia cu furnicile din pantaloni.

Pentru un moment, Susan rămase să-l studieze cu atenţie, începînd cu părul negru şi des, continuînd pînă la baza gîtului, la faţa frumos cizelată, la ochii însufleţiţi şi zîmbetul acela de-a dreptul incredibil. Era la fel de inteligent pe cît era de atrăgător, în felul acela puţin aspru. Şi bunătatea

lui interioară o atrăgea foarte mult. Şi cu toate astea, avea sentimentul că putea fi un inamic redutabil, dacă era cazul. Îşi întoarse capul ca să privească spre perete. Nici un bărbat nu reuşise s-o ridice pe culmile propriei senzualităţi, aşa cum o făcuse el, şi nimeni n-o hrănise, după aceea, cu floricele în pat, sau să-i fi păsat să afle cele mai năstruşnice secrete ale ei. Un zîmbet, venit chiar din adîncul sufletului, îi înflori pe buze. Privi în direcţia lui şi îl văzu mestecînd calm şi aşteptînd foarte sobru să împartă cu el secretele ei.

Căutînd printre amintiri, descoperi un secret pe care ştia foarte bine că el îl va gusta – şi cu care o va necăji, fără milă, pentru tot restul vieţii ei.

– Citesc romane de dragoste cu suspans, cînd stau în cadă, cu uşa de la baie bine ferecată, mărturisi, înroşindu-se la faţă.

– Nu! El se prăfăcu a fi foarte şocat. Zău aşa, Susan, o pragmatică ca tine să citească romane de dragoste pe ascuns?

– Mie îmi place mai mult partea de suspans, răspunse, cu fermitate, la fel cum unii bărbaţi preferă să citească doar articolele din revistele sexy.

– Bineînţeles, o necăji el. Poate că citim unul, împreună, într-o bună zi. Îşi coborî vocea. În cadă.

Cu uşa bine ferecată.

– Dacă îndrăzneşti să repeţi treaba şi în faţa altcuiva, te înec în cadă. Aşa, cu uşa ferecată. Sorbi din paharul cu Cola, după care îl dădu înapoi ca el să-l pună la loc, pe noptieră.

– O să plec în mormînt cu secretul tău, îi promise. Mai spune-mi.

– Sînt o maniacă după ciocolată şi ţin o pungă de *M&M* ascunsă într-o cutie de pantofi, pe raftul de sus din debara. Îmi place sunetul ploii ce se loveşte de geamul dormitorului, tîrziu, în noapte. Felicitările de sărbători mă fac cumplit de sentimentală şi, ori de cîte ori lăcrimez, pretind că mi-a intrat ceva în ochi, aşa ca nimeni să nu-şi dea seama. Părinţii tăi te-au învăţat să vorbeşti italiana?

– Nu. Am prins cîteva cuvinte şi fraze acasă... şi o mulţime de blesteme. Observînd o sclipire de compasiune în ochii ei, Matt reuşi cu greu să-şi stăpînească iritarea împotriva lui şi a ei. Voia o mulţime de lucruri din partea lui Susan Wright, dar nu şi compasiune. Niciodată.

– Îţi vine greu să vorbeşti despre tine sau despre familia ta, nu?

El clipi şi, în acea mişcare rapidă a ochilor, lui Susan i se păru că desluşeşte emoţii foarte pu-

ternice.

– Nu mă prea pricep să vorbesc despre mine. Bău şi restul de Cola, după care îşi aşeză paharul pe noptieră. Nici nu am cine ştie ce practică în domeniu, adăugă el, cu o ridicare a umerilor.

– Poţi să-ţi faci practica cu mine. Mîna i se întinse spre obrazul lui, iar el întoarse capul şi-i sărută palma.

Privirea lui îi cercetă repede faţa.

– Şi ce-ai vrea să aflii? Treburile haioase sau gunoiul?

– Orice. Ea se retrase pînă cînd se putu sprijini cu spatele de tăblia patului. Totul.

– Părinţii mei au fost a doua generaţie de italieni-americani. Şi eu m-am născut în acelaşi cartier din Chicago, în care crescuseră şi ei. Acolo era o amestecătura de naţii, predominînd italienii, polonezii şi irlandezii. Pe cînd eram copil, după cele spuse de mama, era o comunitate de oameni care munceau din greu, căutînd bine cunoscutul vis american. Pînă să mă nasc eu, cartierul era deja pe drumul care ducea spre un ghetou nenorocit. Vocea, lipsită de intonaţii a lui Matt, se schimbă, o dată cu reînvierea amintirilor din copilărie. În apartamentul nostru, de la etajul al şaselea, puteam identifica naţionalitatea ocupanţilor

apartamentelor vecine, doar după mirosurile de mîncare care ieşeau pe după uşi. Nu l-am cunoscut foarte bine pe tata şi nici n-aş fi vrut aşa ceva. Era alcoolic. Nu putea păstra prea multă vreme o slujbă. Dispărea cîteva luni la rînd. După care, dintr-o dată, apărea iarăşi acasă, puţind a băutură şi căutînd cearta cu lumînarea. Matt zîmbi, cu răutate. Aşa am învăţat cum să blestem în italiană şi cum să mă feresc de un pumn care ţintea spre faţă. A dispărut de tot, pe cînd aveam vreo nouă ani. Ne-am simţit cu toţii uşuraţi, asta spus cu puţine cuvinte. Cara avea pe atunci numai vreo patru ani. Nu are prea multe amintiri despre el, slavă Domnului.

– Şi încă mai trăieşte?

– Habar nu am, dar, ţinînd cont de stilul lui de viaţă, mă cam îndoiesc.

– Mai spune-mi cîte ceva despre Cara şi mama ta, îl îmboldi ea, cu blîndeţe.

El zîmbi.

– Paolina, mama mea, şi Cara sînt cele mai frumoase amintiri. Mama era foarte frumoasă, era cea mai blîndă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Măsura cam un metru şi cincizeci şi cîntărea, probabil, vreo patruzeci şi cinci de kilograme, cu tot cu haine. Avea părul negru ca şi

cărbunele şi asta pînă în ziua în care a murit. Acasă cînta şi rîdea mereu, asta dacă nu era şi tata. Cînd era el, era mereu tăcută, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu spună sau să nu facă ceva ce ar fi putut să-i stîrnească mînia. L-am urît îngrozitor pentru asta. O dată chiar am întrebat-o de ce nu-l dădea afară pe ticălos. Ea mi-a răspuns că era soţul ei şi că-şi amintea foarte bine ce băiat drăguţ fusese în tinereţe. Pentru mine, nu avea nici un sens. Nici acum nu are.

După încruntătura lui, Susan îşi dădu seama că acea chestiune încă îl necăjea. Îşi vîrî o mînă în palma lui.

– Poate că mama ta vedea ceva foarte bun în el şi refuza să se dea bătută.

– Poate, îi răspunse el, pe un ton plat. Vrei să asculţi ceva ciudat? Deşi m-am simţit uşurat după plecarea lui, eram totuşi şi foarte supărat pentru că ne abandonase.

– Îţi pot înţelege sentimentele. Este foarte natural pentru un copil să aibă emoţii contradictorii într-o atare situaţie. Mai spune-mi cîte ceva despre mama ta.

Un zîmbet cald îi înmuie trăsăturile.

– Lucra, în timpul zilei, într-o brutărie, iar nopţile, ca femeie de serviciu. Pentru ea era foarte

importantă educaţia. Pentru că ea părăsise şcoala după ce absolvise doar opt clase. Cea mai mare ambiţie a ei era ca noi, copiii ei să avem parte de o educaţie aleasă, să mergem la colegiu şi să ducem o viaţă mai bună. Eram mereu strîmtoraţi cu banii, dar la fiecare zi de leafă ne duceam la bancă şi ea depunea într-un cont tot ce putuse economisi. Cînd am fost destul de mare, am început şi eu o serie de slujbe, care mai de care mai ciudate. Se opri şi îi aruncă o privire vicleană lui Susan. Cea mai bună slujbă, luată în joacă, pe cînd eram puştan era ilegală. Cînd aveam şapte ani, m-am angajat la unul care organiza loterii chiar în josul holului, în clădirea noastră. Am reuşit să păstrez slujba doar o săptămînă, înainte să afle mama şi să explodeze. N-o să uit niciodată cum m-a prins de un braţ şi cum m-a tîrît în jos, pe scări, ca să mă pună faţă-n faţă cu tipul acela. A dat năvală în ascunzişul lui şi i-a spus foarte clar părerea ei în legătură cu huliganii care corupeau copii inocenţi... Rîse. Încă pot să-i mai văd faţa aia grasă a tipului cum transpiră. Şi m-a pus şi pe mine să-i dau banii înapoi.

Susan zîmbi, deşi inima îi sîngera pentru el. Îi venea greu să creadă că venise dintr-un mediu atît de înţesat cu violenţă şi abuzuri. Copilăria ei

era antiteza celei pe care o avusese el.

– Mama ta pare să fi fost de o demnitate şi un curaj rar întîlnite. După căldura din ochii lui, îşi dădu seama că spusese cuvintele potrivite.

– Mulţumesc. Cara a moştenit toate calităţile frumoase ale mamei. Mă uit la ea şi-mi închipui că e mama, sau ceea ce ar fi putut deveni dacă ar fi avut cea mai mică şansă. Mai vrei floricele?

Susan scutură din cap. Gîndindu-se la lucrurile pe care i le spusese, îşi dădu seama cît de mult crescuse stima ei pentru el. Îşi aminti că tot el îi spusese că sora lui era acum artist grafician şi nu trebuia să-i spună nimeni că el fusese acela care înfăptuise visul mamei lui de a-şi educa copiii în cele mai bune şcoli.

Matt aşează bolul, pe jumătate gol, înapoi pe tavă.

– Dar în seara asta nu mai vreau să discut despre asta. Vocea i se pierdu în liniştea deplină a nopţii. Se lăsă pe spate şi o prinse într-o îmbrăţişare.

– Care erau cuvintele pe care mi le-ai spus cînd făceam dragoste? îl întrebă Susan. Erau cumva în italiană? Îşi vîrî o mînă între trupurile lor strînse. Inima ei bătea acum la unison cu a lui.

El se apucă să-i mîngîie părul, şoptindu-i la

ureche, în italiană şi engleză:

– *Tu sei bellissima*. Eşti foarte frumoasă. *Sono .in balian te.* Sînt la mila ta.

Ea se înfioră toată la atingerea lui.

– *Mia bell angela.* Îngerul meu frumos.

Excitarea renăscută, împreună cu tandreţea din şoaptele lui, o ridicase pe culmi emoţionale neştiute pînă atunci

– *Fare l'amore.* Să fac dragoste cu tine. Tăcu, apoi mai adăugă o propoziţie pe care însă nu îndrăzni să o rostească, nu încă. *Ti amo molto.* Te iubesc foarte mult.

Capitolul 7

– Matt, nu putem să facem asta sub duş.

– Sigur că putem. Ai nevoie doar de puţină imaginaţie şi... creativitate. Doamne, dar ce alunecoasă eşti!

Susan se încolăci în jurul lui. Şi, deşi aburul se ridica precum o perdea în jurul lor, din cauza apei clocotite, faianţa neagră părea foarte rece pe spatele ei.

– O să mă scapi. Ştiu eu. O să-mi rup un picior şi...

El îi acoperi gura cu un sărut.

Flăcări neastîmpărate prinseră iarăşi să-i joace

prin vene. Se simţea ca şi cum urma să se înece într-o mare a pasiunii. Însă gîndul acesta i se păru din cale afară de hazliu. Lăsîndu-şi capul pe spate, începu să rîdă.

– Ce-i aşa de amuzant?

– Să te îneci, suflă ea. Într-o mare a pasiunii.

– Ha?

– Nu-i nimic. Ar fi mai bine să mă duc acasă, înainte s-o sfîrşesc la camera de urgenţe de la spital. Trupul îi ţipa pentru mai mult, dar refuza cu încăpăţînare.

– Nu poţi să pleci acum, îi zise el, ofensat. De-abia acum a început viaţa să pară mai interesantă. Şi, în afară de asta, Dellie a fost aşa de amabilă, încît ne-a spus să stăm să dansăm pînă în zori.

– Sîntem foarte aproape de zori, îi răspunse ea, sărutîndu-i umărul ud.

– Foarte adevărat. Dar eu încă nu m-am săturat de dansat. Stai liniştită, îngeraşul meu. Cred... cred... oh, daaa!

Simţind că zîmbetul acela prostesc i se lipise parcă de buze, Matt merse la biserică, duminică

dimineaţă, împreună cu Susan şi cu familia ei. După aceea, acceptă invitaţia de a petrece tot restul zilei în casa familiei Simpson. Ştia că, împreună cu Dellie şi Nikki, el şi cu Susan nu vor mai avea ocazia să experimenteze ceva din extazul din noaptea trecută. Dar, orice fel de timp, petrecut alături de ea, era mulţumitor din punctul lui de vedere. Aşa că fu foarte dezamăgit cînd, după masa de prînz fără să-i arunce măcar o privire, Susan se scuză în faţa tuturor şi se duse să lucreze la biroul ei.

Vîrîndu-şi mînuţa în mîna lui, Nikki îl conduse pînă la mansardă. Puseră în funcţiune bătrînul *Victrola* şi, în vreme ce ascultau un vals la fel de bătrîn şi scîrţîit, ea îi prezentă toate comorile adunate acolo de decenii şi aşezate care pe unde se nimerise.

– Ziua mea de naştere este în prima săptămînă a lui mai, îi mărturisi, în timp ce-i aşeza o pălărie de mătase pe cap.

– Grozav! Şi cîţi ani o să împlineşti? Şaisprezece?

Ea îşi ridică privirea din cufărul în care tocmai scotocea şi chicoti.

– Nu, prostuţule. Doar unsprezece.

Matt observă atunci, pentru prima dată, cît de albaştri erau ochii fetiţei faţă de cei ai mamei ei.

– Mama mă lasă să dau o petrecere în pijama.

– Ai de gînd să dormi tocmai de ziua ta? o întrebă el, cu multă seriozitate.

– Nuuu! Doar că o să ne aranjăm şi o să dansăm şi o să stăm de vorbă toată noaptea. Nu e nemaipomenit? De-abia dacă-i dădu timp să încuviinţeze uşor din cap, înainte de a continua: O să vină şi Billie Jo la petrecere. Deşi mama n-o lasă să vină şi cu cîinele. Ea e cea mai bună prietenă a mea. Sîntem total diferite şi, cu toate astea, ne plac aceleaşi lucruri. Ea e cea mai mică fetiţă din clasa mea. E de fel cam tăcută şi mă lasă pe mine să hotărăsc ce anume jocuri să jucăm. Eu nu pot să-mi ţin gura închisă mai mult de cinci minute. Liniştea mă scoate din minţi. În casa noastră este mereu prea multă linişte. Dar ador să mă duc în casa lui Billie Jo. E plină de oameni şi animale. Acolo nu-i niciodată linişte. Tăcu, gîndindu-se la o legătură pe care pînă atunci nici n-o băgase în seamă. Poate că tocmai din cauza asta îi place ei atît de mult liniştea.

Manierele dulci şi încrezătoare ale lui Nikki se încolăciseră în jurul inimii lui, iar vorbăria ei rapidă şi înţelepciunea copilărească, cu care vedea lumea, îl ţineau pe marginea rîsului. Se aplecă peste cufăr şi trase din el un boa din pene roşii.

– Bănuiesc că toţi ne dorim ceva ce nu avem,

îi răspunse foarte solemn, petrecîndu-i acel boa în jurul gîtului.

Nikki îl privea cu multă seriozitate.

– Ţi-ai dorit vreodată ceva cu disperare, ceva ce nu aveai?

– Da.

– Şi eu la fel. Şi ce-ţi doreai cînd aveai vîrsta mea?

Matt se gîndi cu multă grijă la întrebarea fetiţei. Nu exista decît un singur lucru pe care şi-l amintea să-şi fi dorit la vîrsta de zece ani. Şi dorinţa chiar i se împlinise într-un fel, deşi venise cu mulţi ani mai tîrziu.

– Voiam să fiu bogat, îi răspunse, aşa ca mama să nu mai fie obligată să muncească atît.

Nikki oftă.

– Înţeleg foarte bine ce vrei să spui. Şi mama lucrează foarte mult. Dar este mereu prezentă la cele mai importante lucruri, aşa că bănuiesc că tot e bine. Doar că, cîteodată... Pentru prima dată renunţă să mai termine o frază şi se mulţumi doar să se aşeze mai bine şi să-l privească gînditoare. Vrei să vii şi tu la petrecerea mea în pijama?

– Şi trebuie să mă îmbrac în pijama?

Ea începu să chicotească, încîntată.

– Nuuu! Vino doar pentru pizza şi tort. Şi pune-ţi tricoul ăla pe care scrie: „Refuz să duc o

bătălie a voinţei cu o persoană neînarmată". Este favoritul meu. Ştii să joci pocher?

El zîmbi.

– Am jucat de cîteva ori în tinereţea mea de mult pierdută.

Aşa că, în următoarele două ore, stătu la masa din bucătărie, torturat de mirosul delicios al coastei de vacă care se făcea la foc mic, angajat într-o partidă dură de pocher, cu o femeie de şaptezeci şi doi de ani şi o fetiţă de aproape unsprezece ani. Părăsi masa de joc cu o datorie imaginară de un milion de dolari şi cu promisiunea cedării primului născut.

Mai tîrziu, Matt se aşeză, împreună cu Susan, în leagănul instalat pe veranda familiei Simpson, mulţumit de tihna plăcută ce i-o oferea apusul încet al soarelui. Cerul era brăzdat de culori, precum un spectacol de lumini, nuanţa de auriu-închis amestecîndu-se plăcut cu cea roz, portocalie şi purpurie.

Oftînd fericită, Susan îşi sprijini capul de umărul lui.

El o îmbrăţişă strîns, plăcîndu-i felul în care-i

simţea părul moale pe obraz. O găsea tot mai fascinantă şi mai frumoasă, cu fiecare minut care trecea. Era inteligentă şi plină de umor, încrezătoare, într-un minut, şi delicios de timidă, în următorul. Ea era centrul de gravitaţie al familiei. Admira felul în care vedea idiosincraziile lor, cu toleranţă şi răbdare, iubindu-le şi respectîndu-le, fără condiţii.

– De ce eşti aici? îl întrebă, deodată.

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

– De ce sînt aici? Pentru că vreau să fiu cu tine. M-aş putea obişnui, cu uşurinţă, să te îmbrăţişez în fiecare seară, în leagănul ăsta.

– Şi eu, îi răspunse, cu un zîmbet. Dar eu mă refeream la oraş, la Millers Creek. Ce ar putea oferi un oraş atît de mic ca ăsta unui bărbat obişnuit cu un oraş mare?

– Este un loc foarte bun pentru un magazin de casete video.

– Dar eu vorbesc foarte serios. La ora zece, se cam golesc trotuarele. Cel mai luminos loc din oraş este în faţa cinematografului, dar şi acolo se stinge lumina la ora unsprezece. Nu e tocmai ceea ce era obişnuit pentru tine. Care-i atracţia?

– Pacea, îi răspunse, incapabil să-şi ţină vocea uşor ironică, aşa cum intenţionase. O nouă viaţă. Fără încurcături de trafic, fără grabă.

– Dar cum rămîne cu prietenii? Nu ţi-e dor de ei?

– N-am avut nici un fel de prieteni apropiaţi. Doar bune cunoştinţe. Dar nimeni de care să-mi fie dor sau căruia să-i lipsească prezenţa mea. Înainte nu aveam timp de aşa ceva. Îi aruncă o privire. Te uiţi la mine de parcă n-ai fi sigură dacă să mă crezi sau nu.

– Te cred. Sînt doar surprinsă, atîta tot. Se pare că ai un adevărat talent să-i faci pe oameni să te placă. Aici ţi-ai făcut deja destui prieteni.

Mai întîi uimirea, după aceea plăcerea îi zburară pe chip.

– Vorbeşti serios?

Ea încuviinţă din cap.

– De aceea am şi presupus că ai lăsat o grămadă de prieteni acolo, în Chicago.

– Este foarte uşor în orăşelul ăsta să ajungi să-i cunoşti pe oameni, zise el, încet. Toată lumea vorbeşte cu cei de pe stradă sau le zîmbeşte. Prima dată cînd am venit aici, să văd împrejurimile, am fost uimit de-a dreptul cînd am văzut atîţia străini care-mi zîmbeau şi mă salutau. În oraşele mari, de-abia dacă ne uităm unii la alţii în vreme ce ne grăbim pe străzile aglomerate. Este un sentiment de-a dreptul minunat să ştiu că mă plimb pe strada mare şi cel puţin o persoană o

să-mi ureze o dimineaţă frumoasă.

Susan începu să rîdă.

– Trebuie să fim prietenoşi. Oraşul ăsta-i aşa de mic că, practic, trăim unii în buzunarele celorlalţi.

– Tu iubeşti locul ăsta. Eu de ce nu l-aş iubi?

– Da, te înţeleg. Dar a fost o vreme cînd de-abia aşteptam să scap de aici.

– Aşa că te-ai dus la colegiu. Ţi-ai dorit mereu să devii contabilă?

Ea îşi ridică privirea spre el, amuzamentul strălucindu-i în ochi.

– Matt, ai auzit tu vreodată vreun puştan care să-şi dorească, cu ardoare, să devină contabil?

El zîmbi, încîntat.

– N-aş zice c-am auzit de aşa ceva. Dar ce ţi-ai dorit să fii?

– Eu, îi răspunse Susan cu măreţie, trebuia să fiu următorul Picasso.

Sprîncenele lui se ridicară de uimire.

– O artistă? Glumeşti. Nici măcar într-un milion de ani n-ar fi ghicit aşa ceva.

Ea începu să chicotească.

– Asta-i exact ceea ce-a spus şi profesorul meu de artă.

– Şi atunci, cum ai trecut de la artă la contabilitate?

– Noroc chior, bănuiesc.

– Şi de ce ai renunţat la artă?

Susan oftă.

– Toată viaţa mea am fost ocrotită şi iubită şi, ca atare, am crescut cu gîndul că sînt şi deşteaptă şi talentată. O persoană cu totul specială. Un zîmbet pe jumătate ironic îi ilumină trăsăturile. Mi-am dorit să fiu pictor încă de la prima cutie cu acuarele pe care Dellie mi-a dăruit-o de Crăciun, după ce am împlinit patru ani. Aşa că am plecat la colegiu cu credinţa fermă că eram destinată să devin un pictor celebru, la doar un pas spre zborul la Paris, unde aş fi locuit într-o mahala şi aş fi murit de foame pentru arta mea, ca cei mai mari artişti. Apoi, într-o zi, am început să mă plimb prin clasă, comparîndu-mi munca cu a celorlalţi colegi. Şi, dintr-o dată, am fost lovită de geniul ce părea să iradieze din unele pînze. Păreau vii. Acei oameni se uitaseră la aceleaşi lucruri la care mă uitasem şi eu, numai că ei filtraseră totul prin emoţiile pe care le avuseseră în acele momente, totul venea practic din interiorul lor. Aşa că m-am întors la şevaletul meu şi mi-am evaluat lucrarea cu un ochi obiectiv. Eu nu aveam felul acela de viziune interioară. Tehnic vorbind, lucrarea mea era foarte bună, dar nu avea acea scînteie de

viaţă pentru o adevărată operă de artă. Şi mi-am dat seama că nu eram decît un artist mediocru. Iar mediocritatea era pur şi simplu de neacceptat.

El îi mîngîie umărul, plin de simpatie.

– Îmi pot închipui cum ai suferit.

Ea ridică din umeri.

– Rareori mă mai gîndesc la treaba asta. Şi cum matematica fusese a doua dragoste a mea, schimbarea a părut foarte potrivită. Iar eu nu mă încurc cu visele din tinereţe. Şi slujba pe care o am este foarte satisfăcătoare. Şi sînt bună în ceea ce fac. Singurul meu regret este că nu am fost destul de matură să-mi accept limitarea ca artist. În loc de asta, am respins ideea complet. Şi este mare păcat. Pictura ar fi fost un hobby foarte plăcut. Dar, oricum, nu cred să fi avut timp pentru ea.

Matt se întrebă dacă ăsta era un exemplu clar al stilului ei de a fi practică. Îi fusese chiar atît de uşor să renunţe la visul ei de-o viaţă? Sau reuşise, în cele din urmă, să se convingă singură că nu era mare scofală?

Intuiţia şi faptul că de acum începuse s-o cunoască pe Susan destul de bine îi răspunseră că ea reuşea de minune să-şi păcălească şi să-şi

nege sentimentele. Apoi se hotărî să sape şi mai adînc.

– Şi atunci, cum s-a făcut că o pragmatică aşa de înfocată ca tine s-a măritat, în cele din urmă, tocmai cu un muzician?

Gura lui Susan se uscă. Stomacul i se strînse.

– Asta da întrebare! De multe ori m-am întrebat şi eu acelaşi lucru. Rîsul ei nu părea deloc vesel. Eram foarte tînără şi foarte proastă, bănuiesc. Îndrăgostită de dragoste. Brian era frumos, deosebit, niciodată serios. Era diferit de tot ceea ce ştiam eu. Şi... Căzu cîteva momente în tăcere, după care continuă: Cred că am fost impresionată de talentul lui de muzician. Cumva, talentul lui îl compensa pe cel care eu nu-l aveam. Problema era că eu aveam putere de muncă şi multă ambiţie, dar nu şi talent. Brian avea talent cu carul, dar nici un fel de motivaţie. El pur şi simplu credea că, într-o dimineaţă, se va trezi un mare superstar.

Matt nu voia să mai pună întrebări, dar trebuia să ştie cît mai multe despre trecutul ei. Era foarte important să dea trecutul acela la o parte ca, în felul ăsta, să se poată gîndi împreună la viitor.

– Asta n-a fost în ordine cu căsnicia ta?

– Parţial. Susan privi în josul verandei. Întu-

nericul începuse să se lase deasupra copacilor. La orizont se vedeau doar nişte culori foarte pale. După ce de-abia ne căsătorisem, credeam că plecatul cu el în călătorii o să fie ceva nemaipomenit. Dar această senzaţie n-a durat prea mult. Mă săturasem să tot locuiesc în hoteluri ieftine şi să stau, în fiecare noapte, în tot felul de spelunci, aşteptînd să se termine spectacolul şi ca soţul meu să-şi alunge admiratoarele care forfoteau prin localuri. Imediat ce Nikki a fost pe drum, m-am mutat în Atlanta. În timpul zilei, mergeam la şcoală şi serile o făceam pe chelneriţa. Brian îmi trimitea vederi din Miami, New Orleans, Dallas şi din alte oraşe. Cînd s-a născut Nikki, el era în San Francisco. Şi de văzut, a văzut-o după ce împlinise deja opt luni. Buzele lui Susan se strînseră din cauza mîniei. O trata ca pe o jucărie nouă. Era distractiv să se joace cu ea, dar asta pînă cînd noutatea s-a stins. Pentru mine ăsta a fost începutul sfîrşitului. Se terminase de-a binelea atunci cînd l-am prins în pat cu noua solistă.

Braţul lui Matt se încordă pe după umerii ei. Inima lui era alături de tînăra femeie care descoperise cît de fragile puteau fi legăturile de dragoste. Înţelegînd cum fusese trădată şi cît de dezamăgită se simţise, acum îi preţuia încrederea

pe care i-o arătase lui.

– Ce nemernic, şopti el. Dacă ar fi acum, aici, i-aş arde un pumn care să-l trimită direct în China.

Avea exact aceleaşi sentimente ca ale ei. Se întoarse să-l sărute pe bărbie.

Prinzîndu-i faţa în mîini, îi şopti deasupra buzelor:

– Nemernicul naibii, nici n-avea habar la ce-a dat cu piciorul. Tu meriţi să fi iubită şi alintată.

Pierduţi în intimitatea sărutului, nu observară cele două feţe zîmbitoare lipite de geamul salonului.

În următoarele săptămîni, relaţia dintre Matt şi Susan dezvoltă un fel de rutină zilnică. În fiecare dimineaţă, el alerga pînă la casa Simpson, oprindu-se să ia micul dejun cu întreaga familie. Împreună, ei doi se întîlneau de cele mai multe ori la *Walker's,* pentru prînz. Apoi Matt începu să le însoţească la obişnuitele cine de vineri seara, la *Dragonul Roşu,* şi duminicile dimineaţa, la biserică. Mergeau împreună la orele de aerobică.

Trei seri pe săptămînă o învăţa pe Dellie arta culinară în stil italienesc. Susan îl învăţa să meargă pe patine cu rotile.

El îi făcu marele tur al magazinului său, demonstrîndu-i plin de mîndrie îndemînarea pe care o avea cu computerele. Sîmbetele şi le petreceau doar ei doi. Au fost în vizită la Salem.

Într-o seară, Susan era în biroul ei, încercînd să se concentreze asupra unui articol cu privire la limitele unor taxe. După ce citi acelaşi paragraf de patru ori, renunţă şi se apucă să asculte vocea lui Matt care discuta ceva cu Nikki în sufragerie. Deşi Matt îi respecta, cu stricteţe, obiceiurile legate de muncă, era veşnic în gîndurile şi în casa ei.

Oftînd, luă un creion şi-l băgă în ascuţitoarea electrică. Pînă atunci nu-şi permisese să se gîndească decît la prezent. Matt reuşise să umple un gol existent în viaţa ei, cel puţin pînă în acel moment.

Cel mai mult se bucura de momentele de după cină, cînd ei doi se relaxau în leagănul de pe verandă, discutînd evenimentele zilei. Cîteodată îşi mai împărtăşeau amintiri din copilărie şi adolescenţă, unele dureroase, altele vesele. Poveştile lui despre mama de mult dispărută şi cum se simţea de pierdut şi incapabil să-şi crească sin-

gur sora adolescentă mereu aduceau lacrimi în ochii ei. Şi îi admira tăria interioară care-i permisese să supravieţuiască. Şi ea îi povestise nişte lucruri despre căsnicia ei, pe care nu le mai spusese nimănui pînă atunci. Şi îi plăcea la nebunie felul în care îi împărtăşea planurile lui în legătură cu filmul documentar pe care-l făcea despre Millers Creek şi aprecia faptul că lua foarte în serios sugestiile ei.

Totul mergea de minune, aşa că de ce stătea acum acolo, cu nervii încordaţi şi cu emoţii confuze? Absentă, ridică creionul şi cu vîrful ascuţit îşi scărpină un coş ieşit chiar sub bărbie. Încruntată, aruncă o privire spre creion. Îl ascuţise pînă aproape de capăt, din el nu mai rămăsese decît un ciot. Oh, Doamne, îşi zise, aruncîndu-l.

Intrase în viaţa lui Matt la fel de tare pe cît se infiltrase şi el în viaţa ei. Începuse s-o schimbe în multe feluri, fără să aibă posibilitatea să-şi controleze sentimentele în legătură cu el. Îşi dădu seama că amîndoi îşi descopereau adevăratul suflet unul în faţa celuilalt, astfel devenind tot mai vulnerabili. Şi nu era tocmai sigură că-i plăcea treaba asta. Vulnerabilitatea era înspăimîntătoare. Posibilitatea să fie rănită era mult prea mare.

Susan se ridică şi o porni în direcţia sufra-

geriei. Poate că ar fi cazul să se mai înfrîneze puţin. În fond, ideea fusese să-i permită lui Matt să intre în viaţa ei doar foarte puţin, în nici un caz nu-l invitase să pună cu totul stăpînire pe ea. Îi auzi rîsul încă de pe hol. Să fie precaută în acele momente nu era deloc uşor, cugetă, cînd bărbatul acela trăia, practic, în aceeaşi casă cu ea.

Se opri în pragul încăperii. Matt şi Nikki stăteau pe podea în faţa măsuţei de cafea, care era înţesată cu cărţi şi foi de hîrtie. Lucrau la nişte probleme de matematică. Părea să fie la fel de încîntat ca şi copilul, deoarece reuşiseră să rezolve o problemă cu multe dificultăţi. Faţa fiicei ei strălucea de încîntare pentru că el o ajutase.

Susan nu se putu stăpîni să nu fie invidioasă. Nikki nu-i răspunsese nici măcar pe jumătate la fel de bine, ori de cîte ori încercase ea s-o ajute. Lecţiile făcute împreună se terminaseră toate cu multă frustrare din partea amîndurora. Ba chiar, o dată, ţipase cam tare la fetiţă, făcînd-o să plîngă. Adevărul era că se simţea, totuşi, mulţumită că Matt reuşise atît de bine, acolo unde ea dăduse greş. Dar ar fi fost şi mai plăcut dacă ea ar fi fost cea în faţa căreia fiica ei să fi răspuns cu atîta încîntare în privire.

Şi vedea că Nikki era tot mai ataşată de Matt,

pe zi ce trecea. Se lipea de el ca un scaiete, urmărindu-l pretutindeni prin casă, vorbindu-i încontinuu. Şi nu-i scăpase atenţiei nici faptul că Nikki îi spunea tot felul de lucruri despre prietenii ei şi despre evenimentele de la şcoală, pe care pînă atunci le rezerva pentru obişnuita discuţie cu mama ei înainte de culcare. Trecu acea observaţie prin păienjenişul de sentimente şi îşi dădu seama că o durea... nu foarte tare.

Schiţînd un zîmbet inocet, intră şi se alătură lor.

Sosi şi noaptea petrecerii pentru ziua de naştere a lui Nikki. Matt stătea în faţa uşii principale, cu un zîmbet vesel pe buze şi, în braţe, cu un căţeluş pufos şi o pungă de plastic. Auzise încă din maşină ţipetele şi chicotele ce veneau din casă.

Pentru un moment, rămase să savureze propria lui fericire. Fericirea, cugetă el, nu e ceva care să vină toată deodată. În mintea lui aceasta era făcută din mici evenimente ce cădeau exact la locul potrivit, cînd se aştepta mai puţin. Aşa fuse-

seră cele cîteva săptămîni ce tocmai se scurseseră, cu multe evenimente mici şi nesemnificative, dar care se aşezaseră perfect la locul cuvenit. Era acum cuprins de un sentiment de apartenenţă la un cămin şi o familie unită.

Slavă Domnului că avusese destul de mult bun-simţ să plece din Chicago şi să se mute în orăşelul acesta unde o întîlnise pe Susan Wright, în parcarea şcolii elementare. În fiecare zi se simţea tot mai îndrăgostit de ea. Dorea să fie şi el o parte din speranţele şi visele şi viitorul ei. Zîmbi, gîndindu-se că de acum rămăsese doar o chestiune de timp, înainte să progreseze spre un angajament mai serios şi poate permanent.

Căţelul din braţe începu să geamă.

– În regulă, amice, îi zise, cu blîndeţe. Asta-i noua ta casă. Nu e mereu aşa de mult zgomot pe aici, promit că o să ai parte de multă linişte. Şi înăuntru este o fetiţă care are nevoie de tine, la fel cum şi tu ai nevoie de ea. Numele ei este Nikki şi o să-ţi dăruiască toată dragostea şi afecţiunea ei. Poate că încă nu-ţi dai seama, dar eşti un căţel foarte norocos.

Căţelul îşi ridică ochii spre el. Şi, scoţînd la iveală o limbă mică şi foarte umedă, îl linse pe mînă.

– Păstrează ochii ăştia lăcrimoşi şi tot farmecul de căţel pentru Susan, frate. Pe ea trebuie s-o cîştigi de partea ta.

Scheunînd iarăşi, căţelul îşi îngropă căpşorul în îndoitura cotului lui Matt.

– Nu-ţi face probleme, mititelule. Susan are un suflet generos. Imediat ce se obişnuieşte cu tine, o să te şi iubească. I-a trebuit ceva timp să se obişnuiască şi cu mine, şi uite că, pînă la urmă, s-a rezolvat. Şi eu nu sînt nici măcar pe jumătate la fel de drăgălaş ca tine. Matt apăsă butonul soneriei. De-abia aştepta să-i arate lui Nikki cadoul.

Auzi un strigăt. Şi picioare – o mulţime de picioare – ce tropăiau în holul principal.

Nikki deschise uşa larg. În spatele ei se zăreau o duzină de alte fetiţe.

– Matt! ţipă ea, după care chicoti. Am crezut că n-o să mai ajungi... Rămase cu gura deschisă atunci cînd dădu cu ochii de căţeluş.

Matt văzu expresia de încîntare de pe faţa copilului. Reacţia ei îi mersese drept la suflet. Puse punga jos, după care aşează căţelul în braţele ei.

– La mulţi ani, *carissima.*

Nikki strînse căţeluşul la piept. Ochii acestuia, ca nişte năsturei negri şi lucioşi, o priveau cu

multă seriozitate. Un zîmbet de fericire se aşternu pe faţa fetei.

– E al meu? E chiar al meu? Ca să-l păstrez pentru totdeauna?

Matt încuviinţă din cap.

– Mulţumesc! Se aruncă în braţele lui, cu tot cu căţel. O să am mare grijă de el. Promit. Ia uitaţi-vă, strigă, întorcîndu-se cu faţa spre prietenele ei. Nu-i aşa că e cel mai drăgălaş?

Urletele se ridicară imediat din hoarda aceea de fetiţe. Se apropiară cu toatele, încercînd să mîngîie căţelul şi strigînd:

– Parcă e un ursuleţ.

– Are nevoie de un nume.

– Pot să-l ţin şi eu în braţe?

– Au, au, au! M-a lins pe faţă!

– Taci din gură, sînt doar pupături de căţel!

Atrasă de zgomot, Susan ieşi din bucătărie şi intră în holul principal. Îl văzu pe Matt stînd pe podea, cu picioarele încrucişate, părînd foarte fericit şi în largul său înconjurat de copii. El îşi ridică privirea şi îi dărui unul dintre cele mai frumoase zîmbete ale lui, care mereu o lăsau fără suflare. Zîmbetul ei de răspuns îngheţă deodată.

Fiica ei ţinea în braţe o creatură plină de blană. La început, ochii lui Susan se lărgiră, după care

se îngustară a neîncredere.

Apoi jucăria începu să se mişte. Gura i se deschise larg, într-un căscat somnoros, scoţînd la iveală o limbuţă roz şi dinţişori de lapte. Dinţişori care urmau să fie înlocuiţi de dinţi mai mari. Dinţi zdraveni şi sănătoşi, capabili să-i mănînce cei mai buni pantofi. Dinţi care puteau muşca.

Nu, nu era o jucărie. Era un... cîine.

Îi aruncă lui Matt o privire încărcată de acuzaţii, care parcă-i spunea: „Asta-i doar vina ta, ticălos ce eşti". El i-o întoarse cu una care exprima ceva de genul: „Hopa, am încurcat-o".

– Mamă! exclamă Nikki. Ia uită-te la ce mi-a adus Matt. Este un căţeluş! Matt spune că-i un Lhasa apso. O să-i spun Ursuleţul. Nu-i aşa că e pur şi simplu minunat?

– Divin, îi răspunse Susan, pe un ton acru. Du-te şi arată-i-l şi lui Dellie. Nu mă îndoiesc că ea o să leşine de încîntare. Susan avea sentimentul foarte ciudat că viaţa ei avea să devină un fel de iad.

Nikki sări în picioare şi alergă spre bucătărie, cu noua ei comoară strînsă bine în braţe. Celelalte fetiţe o porniră după ea.

Matt se ridică şi el, apucă cu o mînă punga pe care o lăsase lîngă uşă şi încercă să treacă, ne-

observat, pe lîngă Susan.

Ea însă îl prinse de cămaşă.

– Pot să vorbesc puţin cu tine, domnule Martinelli? Între patru ochi. Şi, fără să-i lase nici cea mai mică şansă, îl tîrî cu de-a sila de-a lungul holului.

– Am încurcat-o, eh? rosti el, după ce intrară în biroul ei şi Susan trînti uşa.

– Încă nu-ţi dai seama cît de mult. Stai jos. Şi să nu îndrăzneşti să te uiţi la mine în felul ăsta.

– În care fel?

– Ca şi cum... ştii tu. Ca şi cum ai vrea să mă săruţi. Sînt furioasă şi nu vreau să-mi treacă. Aşa că termină cu chestia asta, Romeo.

– Păi, chiar aş vrea să te sărut, îngeraşule. Cu eforturi disperate, reuşise să se abţină să nu izbucnească în rîs. Dar n-o s-o fac. Eşti furioasă şi nu vrei să-ţi treacă. Se îndreptă spre fotoliul de piele de lîngă şemineu şi se instală confortabil. În regulă. Dă-i drumul la furie.

– Nu mai face asemenea glume cu mine, domnule Martinelli. Ştiai foarte bine că nu-mi doream un cîine în casă şi, cu toate astea, ai venit cu unul pe care i l-ai dăruit fetiţei mele. De ce ai făcut treaba asta?

– De ce nu-ţi plac cîinii, îngeraşule?

– Năpîrlesc. Ronţăie mobila şi-şi bagă dinţii în orice. Încălzindu-se din cauza subiectului, Susan începu să se plimbe prin cameră. Şi sînt foarte costisitori. Ştiai că te costă mai mult să duci un cîine la veterinar decît un copil la pediatru? Şi mănîncă tone întregi de bucate. Încîntarea de a avea grijă de el îi va trece lui Nikki în cel mult o săptămînă. După care eu şi cu Dellie vom fi obligate să avem grijă de... de lucrul ăla. Mătuşa mea are şaptezeci şi doi de ani. Dacă se împiedică şi cade şi-şi rupe vreun os? Se aşează, furioasă, pe marginea biroului. Cu braţele strînse la piept, îl privea furioasă.

O licărire de înţelegere se aprinse deodată în mintea lui Matt.

– De fapt, ţi-e frică de cîini.

– Oh, te rog, izbucni ea. Mie, să-mi fie frică de un biet căţeluş?

Expresia din ochii ei îi spunea lui Matt tot ce voia să ştie. Se ridică şi se îndreptă încetişor spre ea.

– Ţi-e frică de cîini. Din cauza asta, nu voiai ca Nikki să aibă unul.

Susan îşi coborî privirea în podea.

– Nu sînt speriată de cîini. Pur şi simplu, nu-mi plac.

Ridicîndu-i bărbia cu o mînă, o privi în ochi cu blîndeţe.

– Uită-te în ochii mei şi spune-mi asta, încă o dată.

– Bine. Mi-e frică de cîini. Nu e mare scofală. O mulţime de oameni se tem de cîini. Ştii, te pot muşca!

Cu buza de jos ieşită în afară, semăna extraordinar de mult cu Nikki cînd avea una dintre rarele ei crize de furie. Nu putea rîde de ea. Teama ei era foarte reală. O sărută la fel de tandru precum o mamă care îşi sărută copilul nou-născut.

– Îmi pare foarte rău, îngeraşule. Nu mi-am dat seama de teama ta. Îmi pare rău. Ştiam doar că Nikki îşi dorea un animal de casă, cu disperare. Am trecut pe lîngă magazinul de animale astăzi, am văzut căţeluşul şi nu am rezistat tentaţiei de a-l cumpăra pentru ea. Am vrut s-o fac fericită. Şi în nici un caz n-am intenţionat să te fac pe tine nefericită.

– Nu e treaba ta să o fericeşti pe fiica mea.

– Ştiu că nu e, îi răspunse el, dorindu-şi ca lucrurile să stea altfel. Vrei să duc căţeluşul înapoi?

Susan îşi închise ochii. Imaginea fiicei ei ţinînd,

fericită, căţelul în braţe îi trecu prin spatele pleoapelor lăsate.

– Nu. Asta i-ar sfărîma inima. O să-l păstrăm. Îşi ridică privirea spre el. Dar să nu mai faci aşa ceva niciodată fără să discuţi, mai întîi, cu mine.

Prinzîndu-i faţa cu amîndouă mîinile, o sărută iarăşi, de data aceasta posesiv, bucurîndu-se de moliciunea şi de gustul gurii ei. Răspunsul ei imediat îl încălzi. Se dăruia fără rezerve, îmbrăţişîndu-i talia cu mîinile. Sărutîndu-i faţa uşor, dar metodic, Matt scoase un sunet care părea pe jumătate rîs, pe jumătate geamăt.

– Acolo, afară, se dă o petrecere. Nu cred că este nici locul şi nici momentul ca să ne implicăm prea tare în treaba asta, eh?

Ea îşi netezi părul pe după urechi, după care îl sărută pe obraz.

– Nu, nu este.

– Spune-mi şi mie, fetele chiar dorm la petrecerile astea în pijama?

Rîsul ei cald îi atinse faţa.

– Niciodată. Scopul unei astfel de petreceri este să stai treaz toată noaptea.

– Mi-era mie teamă că ăsta o să fie răspunsul. Mă gîndesc că ar fi mai bine să te las în pace, înainte să mă implic prea tare şi să nu-mi mai

pese dacă sîntem surprinşi într-o poziţie compromiţătoare. Şi, în afară de asta, am un cadou şi pentru tine.

– O tonă de mîncare pentru căţeluş? întrebă ea, eliberîndu-l.

– Aia-i în maşină. O prinse de mînă şi o conduse spre fotoliul de piele. Asta-i ceva doar pentru tine, îi zise, ridicînd punga. O aşeză pe femeie pe fotoliu şi îi puse punga în poală.

Susan aruncă o privire în interiorul ei. Erau cîteva pachete, dintre care două plate şi o cutie mare, pătrată. Îl privi curioasă.

El le scoase şi-i înmînă unul dintre ele.

– Desfă-l!

Desfăcînd cu grijă hîrtie şi funda, deschise capacul. Un zîmbet uşor îi destinse buzele cînd văzu conţinutul. Culori. Duzini întregi de tuburi cu culori. Acrilice. Uleiuri. Acuarele. Pensule. Cu degete tremurînde, ridică, cu religiozitate aproape, un tub de roşu cadmiu. Pasiunea pe care o cunoscuse mai demult începu iarăşi să vibreze prin ea. Începu să-i clocotească prin vene. Mirosul bogat al vopselurilor, o pînză neatinsă, care o aştepta doar pe ea, ca să fie umplută cu forme şi culori, totul îi reveni în minte, cu o grabă ameţitoare.

Îşi ridică ochii spre Matt. Stătea cocoţat pe braţul fotoliului, aşteptînd, tăcut şi nemişcat, reacţiile ei. O lacrimă începu să-i sclipească pe gene.

– Nici nu ştiu ce să-ţi spun. Mulţumesc.

– Spune că o să pictezi ceva pentru mine.

Pe la ora patru dimineaţa, Susan intră în vîrful picioarelor, în sufragerie, unde invitatele lui Nikki se instalaseră în saci de dormit. Nu se mişca nimeni. Îşi dori să le poată vedea şi Matt, cum de la nişte drăcuşori împieliţaţi, care îi răsturnaseră casa cu susul în jos, erau acum nişte îngeraşi adormiţi.

Zîmbi dezaprobator, amintindu-şi de observaţia lui Matt cum că Nikki ar fi cu un picior în copilărie şi cu celălalt bine înţepenit în anii melodramatici ai adolescenţei. „Recunoaşte, Susan", o necăjise el. „Vin anii adolescenţei. De acum încolo, nici viaţa ta şi nici viaţa lui Nikki nu va mai fi la fel".

Un sentiment dulce-amărui o copleşi cu totul. N-o putea opri pe Nikki să crească şi să se

schimbe. Şi, de altfel, nici nu dorea aşa ceva. Avea un sentiment formidabil de satisfacţie ştiind că fetiţa ei îşi formula deja propria ei identitate şi se dezvolta într-un individ capabil şi descurcăreţ. Dorinţa ei era s-o crească în aşa fel pe fiica ei, încît aceasta să devină o femeie care să înfrunte viaţa, fără prejudecţi şi fără frică, în propriii ei termeni. Pînă acum, Susan credea că făcuse o treabă bună. Şi o să fie în stare să-i dea drumul, cînd va veni timpul potrivit. Dar, îşi dădu seama în acel moment, o parte din ea ar fi vrut să rămînă agăţată de copilul ei.

Trecînd încetişor peste copiii adormiţi, verifică fiecare fetiţă în parte. Scoase căştile de pe capul unei roşcate drăguţe, luă o pungă goală de cartofi prăjiţi din mîna altei fete, şi o revistă de la cea alăturată.

Pe Nikki o lăsă la urmă. Îngenunchind, dădu la o parte părul mătăsos de pe faţa fiicei ei. Nikki oftă şi zîmbi, fericită, în somn. Susan o sărută pe frunte.

Ceva rece şi umed îi atinse obrazul. Se ridică în picioare, grăbită, abţinîndu-se să nu ţipe. Era creatura aceea mică. Ochii rotunzi şi lucioşi priveau direct în ochii ei. Se furişase afară din sacul de dormit şi-şi lipise boticul umed de obrazul ei.

Susan se cutremură, involuntar.

– Ar fi trebuit să stai încuiat în baie, scîrboşenie mică ce eşti, murmură. Stomacul i se strînse la gîndul că ar fi trebuit să-l ia în braţe şi să-l ducă acolo unde îi era locul.

Însă căţelul scînci uşor şi se ridică pe lăbuţele din spate, cele două lăbuţe albe din faţă sprijinindu-le de genunchii ei. Ochii parcă îi cerşeau afecţiunea.

Stînd pe vine, Susan studie, dezamăgită, căţeluşul. Nu era complet alb. Urechile aveau pete negre şi maronii. La fel şi codiţa răsucită, care se zbătea dintr-o parte în alta. Blana animalului părea moale şi caldă. Şi chiar arăta ca un ursuleţ polar.

– Nu-i decît un căţeluş. Un căţeluş nevătămător, murmură ea. Nimic asemănător cu ciobănescul german care o trîntise la pămînt şi care se aşezase pe pieptul ei, dezvelindu-şi dinţii şi mîrîind în faţa fetiţei speriate de doar şase ani. Încă mai avea cicatricea de pe braţ, acolo unde cîinele îi sfîşiase carnea, înainte ca proprietarul să vină şi să-l ia de pe ea.

Doar un căţeluş, îşi zise. Ridică o mînă tremurătoare. Încercînd să-şi înfrîngă teama, mîngîie capul lăţos. Blana îi era la fel de moale şi de caldă

cum îi păruse de la început. Mergînd mai departe, îi mîngîie şi spinarea. Căţelul scînci, fericit, ridicînd spre ea ochii plini de adoraţie. Îşi frecă trupuşorul micuţ şi cald de piciorul ei.

Doar un căţeluş mic şi neajutorat, îşi zise. Instinctiv, îl luă în braţe.

– Nu eşti decît un pui, nu-i aşa? îi spuse în vreme ce căţelul se vîra şi mai bine în îndoitura braţului. Nu se poate ca mormolocul ăsta cu blană să crească şi să ajungă un ditamai dulăul ucigaş.

Zîmbi şi-şi frecă obrazul de capul mătăsos al Ursuleţului.

Pe la jumătatea dimineţii de sîmbătă, toţi copiii plecaseră pe la casele lor, cu excepţia lui Billie Jo Brown. Susan era în biroul ei, încercînd să pună la punct hîrtiile pe care le neglijase cu o zi în urmă, pentru că trebuise s-o ajute pe Dellie să aranjeze totul pentru petrecerea lui Nikki.

Mulţumită că rezolvase destule treburi într-un timp relativ scurt, închise dosarul la care lucrase pînă atunci, se ridică şi se întinse. Se apropie de

fereastră, după care se sprijini de pervaz ca să privească în grădină.

În spatele verandei, care înconjura casa în stil victorian, cu trei etaje, era grădina mătuşii Dellie. Lauri de munte, azalee, trandafiri cățărători, lemn cîinesc şi plante veşnic verzi favorizau intimitatea şi dădeau un farmec cu totul aparte acelei grădini. În mijloc, Matt stătea cu Dellie, pe o bancă de piatră. Priveau cu încîntare la regatul plin de culori al mătuşii ei.

Susan zîmbi, plină de afecţiune, observînd că faţa mătuşii păstra acelaşi aer de linişte şi pace ca şi grădina pe care o crease. Silueta subţirică a lui Dellie semăna foarte bine cu florile pe care le creştea.

Privirea îi trecu apoi asupra lui Matt. Venise la timp ca să ia micul dejun împreună cu copiii şi, de la ora nouă, grădinărea împreună cu Dellie. Scutură din cap, zîmbind. Arăta ca un grăjdar care venise să-i dea o mînă de ajutor stăpînei conacului.

Purta o pereche de blugi lăbărţaţi, acum pătaţi de pămînt. Era cu pieptul gol, pentru că tricoul roşu, cu care venise, zăcea aruncat neglijent pe banca de piatră. Muşchii încordaţi şi părul negru şi cîrlionţat de pe piept luceau de sudoare în soa-

rele strălucitor al amieziii. Părea să asculte foarte atent la ce-i spunea Dellie, care, fără îndoială, îi ţinea o conferinţă despre cum trebuie construită o grădină pe placul inimii.

În acel moment, Nikkie trecu alergînd prin dreptul ferestrei, părul lung fluturîndu-i pe spate. Picioarele şi braţele, deja frumos bronzate, se roteau ca o morişcă. Ursuleţul alerga în urma ei, încercînd să ţină pasul. Şi, ca o nălucă cu păr roşcat, Billie Jo Brown întregi imaginea trio-ului. După care toţi trei se avîntară în direcţia lui Matt.

El se ridică şi o prinse pe Nikki de talie cînd aceasta se aruncă în direcţia lui. Susan auzi ţipetele de încîntare ale fiicei ei, în vreme ce Matt o învîrtea prin aer. Căţelul lătra şi sărea în jurul picioarelor lui Matt. Billie Jo, la fel de liniştită şi de tăcută ca un şoarece de biserică, îi privea pe toţi cu ochii ei albaştri şi cu un zîmbet încîntat pe buze.

Ce nu e în regulă cu imaginea asta?

Gîndul părea să fi venit de nicăieri, îngheţînd zîmbetul de pe buzele lui Susan. Ochii i se închiseră, gînditori. Răbdătoare, analitică, se apucă să-şi scormonească memoria.

Copiii. Cîinele. Mătuşa ce părea o străbunică. Tăticul. Cu toţii arătînd foarte natural în grădina

plină de flori. Şi mămica ce privea, cu afecţiune, pe fereastră.

Era doar o iluzie.

Scutură, tristă, din cap. O iluzie a finalurilor fericite, dar una de care ea s-ar fi agăţat cu plăcere. Dar, pînă la urmă, totul s-ar fi sfîrşit. Era doar o simplă chestiune de timp.

Aşa de minunat pe cît părea, nu se putea lăsa să uite că nu era deloc bărbatul potrivit pentru ea. El era omul care trăia numai după propriile lui legi, mergînd după o muzică diferită. Îşi purta părul o idee prea lung, prefera blugii tociţi şi pantofii de sport, cît mai trăsniţi, îi plăceau tricourile cu tot felul de sloganuri, în loc de cămăşi şi costume conservatoare, şi îşi ignora afacerile ca s-o poată curta pe ea. „Nu încerca să-mi îmbunătăţeşti imaginea", îi spusese cu o săptămînă în urmă, cînd încercase să-l încurajeze să arate mai mult interes pentru magazinul său. El rîsese şi respinsese cu fermitate încurajările ei de a deschide încă un magazin cu casete video şi în oraşul apropiat, spunîndu-i: „Sînt foarte mulţumit de ăsta pe care-l am acum, îngeraşule. Este confortabil şi uşor de controlat. Vreau să mă bucur de viaţă şi nu să-mi fac probleme în legătură cu profitul." Da, ăsta era Matt. Fericit cu starea de fapt.

Nu, fascinaţia pe care o simţeau unul pentru celălalt nu avea să dureze prea mult. Şi, de fapt, nici ea nu se aştepta la aşa ceva, indiferent de cît de mult îşi dorea contrariul.

Deschise ochii şi dădu peste nota lipită de uşa biroului. *Porta.* Dellie declarase că dacă voiau să înveţe să vorbească italiana, trebuiau să aibă mereu cuvintele în faţa ochilor, aşa că îşi petrecuse ore întregi punînd etichete pe mobilă, aplice sau ce-i mai ieşise în cale. Amîndouă, atît Dellie cît şi Nikki, îl primiseră pe Matt ca pe un membru al familiei de mult dispărut.

Oare cînd se va plictisi de toate astea, va lăsa în urma lui nu doar una, ci trei inimi sfărîmate şi o casă plină cu etichete? Ea ştia că scena idilică a vieţii la ţară era bine întipărită în mintea lui. Dar n-ar fi rezistat niciodată la testul cumplit al timpului. Viziunea lui à la Norman Rockwell asupra lui Millers Creek urma să pălească, în cele din urmă.

Nişte degete grăbite îi ciocăniră în geam. Se întoarse. Faţa lui Matt era lipită de fereastră. Ochii îi erau căscaţi ca ai unui peşte şi cu buzele îi trimitea sărutări caraghioase.

Începu să rîdă. Se simţea mult mai bine. Temerile şi îngrijorările dispărură undeva în străfundul conştiinţei.

Ciocănind din nou, el îi strigă:

– Hai afară să te joci cu noi! Îşi sărută palma, după care o lipi de geam.

Ea i-o acoperi cu palma ei. O să iasă afară la joacă ca să mai adune cîteva amintiri preţioase; acestea o să-i ţină companie în momentele cînd va fi iarăşi singură. Deocamdată, nu se va mai gîndi decît la ziua de azi. Va accepta pur şi simplu faptul că el era omul care-o făcea să rîdă, care-i bîntuia casa şi visele şi, în spatele uşilor închise, o mîngîia cu o tandreţe de neegalat.

Capitolul 8

Clopoţelul de la şcoală sună asurzitor. Matt ieşi din clădire, împreună cu o întreagă hoardă de copii. O dată ce terminase treaba de la Şcoala Elementară Borwnstone, se simţea obosit, dar şi foarte satisfăcut. De-abia aştepta să se poată concentra doar asupra filmului pe care îl comandase Camera de comerţ. Ce păcat că Susan avea treabă la o întrunire a comitetului bisericesc, în seara aceea. Capul îi era plin de idei pentru filmul documentar şi de-abia aştepta să i le împărtăşească şi ei. Dar asta va trebui să aştepte pînă în seara următoare.

Apoi, deodată, auzi vocea lui Nikki. Privind în îmbulzeală, reuşi s-o localizeze, după care se încruntă. Părea să fie implicată într-o ceartă zdravănă cu un băiat îmbrăcat în haine şmechereşti şi cu lănţişoare la încheieturile mîinilor.

– Taci din gură, mucosule! ţipă ea.

– Ia uite cine vorbeşte. Tu? i-o întoarse băiatul.

Eu, cugetă Matt. Instinctele lui de apărare ieşiseră la iveală, iar părul de pe ceafă i se zburli.

Expresia lui Nikki se schimbase, de la mînie la plictiseală afectată.

– Nu meriţi, îi răspunse, pe un ton foarte plat. Eşti prea tîmpit ca să meriţi măcar să mă cert cu tine. Şi chiar nu-mi pasă de ceea ce spui. Aruncîndu-şi codiţa pe umăr, îi întoarse spatele şi plecă.

Tînărul delicvent în devenire o salută cu un deget, deşi ea nu-l mai putea vedea. Cîteva reacţii şi gînduri amarnice trecură prin mintea lui Matt. Furie – prinde ticălosul mic şi scutură-l zdravăn. Mîndrie – Nikkie îi făcuse faţă cu succes, salvîndu-şi demnitatea. Milă – băiatul era pe un drum periculos, încă de la o vîrstă fragedă. Matt fu scutit de orice răspundere de către unul dintre profesorii de gardă, care îl înhăţase pe tîlhar de-o ureche şi-l tîra acum înapoi în clădirea şcolii.

Matt plecă în căutarea lui Nikki. O găsi stînd

singură sub un pom. Cu privirea fixată în pămînt, nu-şi dăduse seama de prezenţa lui. Rupea iarbă, cernînd-o apoi printre degete. Se lăsă lîngă ea, aşezîndu-şi pe iarbă tot echipamentul video.

– Bună, Nik, ce s-a întîmplat? Nici un răspuns. O zi grea la şcoală?

– Nu. Îşi ridică privirea, aţintind-o în depărtare.

Linia mică şi dură a buzelor strînse, privirea pe jumătate acoperită îi strînseseră inima lui Matt. Indiferent de ce se întîmplase, el voia să îndrepte situaţia pentru ea.

– Puştiul ăla te-a necăjit?

Ea ridică din umeri.

– Nu prea. E o adevărată belea. Îmi tot spune ce mult mă place, dacă poţi să-ţi închipui aşa ceva. Îşi dădu ochii peste cap. Numai că eu nu-i dau nici o atenţie.

El îi zîmbi.

– Oho, te cred. Băieţii de vîrsta lui nu prea ştiu cum să stea de vorbă cu fetele. Aşa că fac numai prostii, le necăjesc şi încearcă să-şi bată joc de ele. Săptămîna viitoare poate o să-i placă o altă fată mai mult şi pe tine o să te lase în pace.

– Ştiu asta.

– Am sentimentul că eşti supărată din altă cauză. Nu vrei să discutăm?

Ochii i se întunecaseră din cauza lacrimilor. Îşi

prinse buza de jos, care tremura, între dinţi.

– Nu. Nu suport să plîng în faţa altor oameni. E aşa de jenant. Umerii îi căzuseră de parcă asupra lor atîrna o povară copleşitoare. Mulţumesc, mormăi, atunci cînd el îi oferi batista sa. Îşi suflă nasul cu zgomot.

Matt se sprijini cu spatele de pom.

– Noi doi sîntem prieteni, nu? Ea încuviinţă. Prietenii se ajută unul pe celălalt. Prietenia ta este foarte importantă pentru mine. Mie poţi să-mi spui orice, pentru că eu o să te ascult cu mare atenţie. S-ar putea să înţeleg prin ce treci, s-ar putea la fel de bine să nu pricep. Dar voi fi mereu prietenul tău şi voi încerca mereu să te ajut, dacă-mi stă în puteri.

Nikki îl privi drept în ochi.

– Mîine este Ziua gogoşilor pentru taţi. Nefericirea i se adunase în voce, aşa cum şi lacrimile i se adunaseră iarăşi în gene. Şi eu nu am un tată. Mă rog, sigur că am şi totuşi nu-i. Nu am decît o poză a unui bărbat care se presupune că este tatăl meu.

– Chiar dacă nu poate fi alături de tine, sînt sigur că te iubeşte foarte mult. Îl durea cumplit să-l apere pe bărbatul acela, dar ştia că era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

– Nu, nu mă iubeşte. Ochii lui Nikki străluceau

acum de mînie. Nici nu l-am mai văzut de ani întregi! Nu-mi scrie şi nici nu mă sună niciodată. Nici măcar nu-şi aminteşte de ziua mea de naştere. Cineva, care nu-ţi spune niciodată „te iubesc", nu este un tată adevărat şi, ca atare, nici nu contează. În ceea ce mă priveşte, singura mea familie este compusă doar din Dellie şi mama. Îşi înghiţi un suspin de durere.

Matt o privea, neputincios. Simţea că i se rupe inima de mila ei.

– Eşti norocoasă. Mama ta şi cu mătuşa Dellie sînt o familie nemaipomenită.

– Mda, fu ea de acord. Dar ele nu pot fi taţi atunci cînd am nevoie de unul. Urăsc Ziua gogoşilor pentru taţi. Eu nu sînt singurul copil, cu părinţi divorţaţi din clasă. Dar sînt singurul care nu are un bunic sau un unchi sau chiar un frate care să vină la micul dejun. Prietenilor le pare rău pentru mine, iar tîmpiţii mă iau în bătaie de joc. Anul trecut m-am prefăcut că eram bolnavă şi mama m-a lăsat să stau acasă. Nu cred că anul ăsta o să mai pot să scap în acelaşi fel. Sînt mult prea sănătoasă. Mama n-ar cumpăra o asemenea minciună.

– Dar mamei tale i-ai spus ce simţi în legătură cu asta? Sînt sigur că ar putea să te înţeleagă. Şi s-ar bucura să te însoţească ea.

– Dar n-ar fi acelaşi lucru. Şi nu i-am spus nimic, pentru că n-am vrut s-o fac să se simtă prost. Faţa i se lumină, deodată. Dar aş putea invita un oaspete, zise mai mult pentru ea. Tu ai putea să fi oaspetele meu. Se întoarse spre el. Te rog, Matt, spune-mi că vei fi oaspetele meu. N-o să-ţi ia prea mult timp. Doar o oră. Şi gogoşile sînt foarte bune. Sînt şi cu gem şi cu ciocolată. Te rog, spune-mi că o să vii!

Văzînd speranţa care-i radia în ochi, Matt îşi dădu seama că numai o inimă făcută din piatră i-ar fi putut rezista. Îşi aminti cît de important i se păruse şi lui Cara să nu fie diferită şi, ca atare, marginalizată. Pe tot parcursul adolescenţei ei, participase la toate îndatoririle şcolare, împreună cu ea. Fără să mai ezite, îi răspunse:

– Aş fi onorat să fiu oaspetele tău.

A doua zi după-amiază, Susan îşi luă o pauză şi intră în bucătărie, alături de familie, pentru o mică gustare. Îi zîmbi fiicei ei.

– Pari foarte fericită azi, Nik. S-a întîmplat ceva drăguţ la şcoală?

– A fost cea mai bună zi pe care am avut-o

vreodată! Nikki îl luă pe Ursuleţ de pe podea, aşezîndu-l în poală. Ce faci, dulceaţă? Ţi-a fost dor de mine? Mie mi-a fost dor de tine. Îl sărută pe vîrful nasului.

Susan se strîmbă, dezgustată.

– N-ar trebui să te joci cu cîinele la masă. Două perechi de ochi albaştri se întoarseră furioşi în direcţia ei. Nu e bine, n-ar trebui.

– Nu vrei să afli mai multe despre ce-am făcut la şcoală? o întrebă Nikki.

Ochii lui Susan se luminară.

– Ai luat zece la testul de la matematică.

– Există şi alte lucruri mai importante în viaţă decît un amărît de zece la matematică, mamă. Şi n-am luat nici un zece.

– Oh, mă rog, măcar ştiu că ţi-ai dat toată silinţa. Susan luă repede o înghiţitură din cafea, ca să-şi ascundă dezamăgirea. Dar ce-ai făcut?

– Am luat, mormăi Nikki, apoi strigă: Am luat un zece plus!

– Bravo, fetiţo! Sînt aşa de mîndră de tine. Susan o privi pe Dellie. Este sau nu un copil deştept?

– Bineînţeles că e deşteaptă. Seamănă mamei ei, îi răspunse Dellie. Ştiam eu că poate să reuşească.

Nikki strălucea toată.

– Puteţi să-mi spuneţi de acum „domnişoara geniu". Testul a fost aşa de uşor, mamă. Matt avea dreptate. Nu trebuia decît să mă relaxez şi să judec fiecare problemă în linişte, aşa cum am făcut şi cu el.

Prin Susan, circula o grămadă de emoţii şi sentimente amestecate. Ştia că ar fi trebuit să fie bucuroasă că Matt o ajutase pe Nikki să-şi înfrîngă blocajul mental, cînd venea vorba de matematică. Era chiar foarte fericită din cauza asta. Încîntată. Şi atunci, de ce simţea toate acele resentimente? Îşi mască vîrtejul interior sub o faţadă de calm.

– Atunci, e minunat Nikki. Sînt sigură că Matt o să se bucure foarte mult. Nu mai atinge toate prăjiturile din farfurie, după ce-ai atins cîinele ăla.

– Dar e foarte curat. Nikki îşi alese cea mai mare prăjitură de ciocolată. Dar nu asta a fost cea mai frumoasă parte a zilei. Ia ghici? Matt a venit la şcoală pentru micul dejun oferit de Ziua gogoşilor pentru taţi. El a fost invitatul meu. De regulă, uram foarte tare evenimentul ăsta. Susan încremeni cu cana în mînă. Îngheţase la cuvintele fiicei sale. Ne-am distrat de minune, continuă Nikki. A fost aşa de frumos să-l am pe el ca tată în dimineaţa asta. Chicoti. Mi-a dat şi un trandafir. Unul roz. Şi Matt a mîncat mai multe gogoşi decît tatăl lui Billie

Jo. Nici un alt tată n-a mai adus fiicei sale flori. Şi am stat cu Jenny Shelton şi tatăl ei, şi cu Michelle....

Susan reuşi să se regăsească prin ceaţa emoţiilor încurcate. Puse cana, cu zgomot, pe masă.

– Mamă, dar tu n-ai ascultat pînă acum? Am spus că Matt a fost tatăl meu în dimineaţa asta. Ce mult aş vrea să te măriţi cu el, ca eu să-l pot lua la şcoală în fiecare an. Dellie, crezi că putem mînca hamburgeri la cină?

Susan încetă să mai asculte. De-abia dacă mai putea răsufla. *Tatăl meu.* Se simţi deodată foarte rău. Se jucase de-a tatăl pentru fetiţa ei. Durerea şi mînia îi întunecară mintea. Cum de putuse face aşa ceva fără ca măcar s-o întrebe? Doar i-a întins un deget şi el a pus stăpînire pe viaţa şi pe copilul ei. Ar fi trebuit să-şi asculte primul instinct în legătură cu Matt. Înăuntrul bărbatului fermecător se găsea un băieţel irresponsabil.

Îl lăsase să scape atunci cînd îi adusese lui Nikki un căţel. Dar ca să fie un fel de surogat de tată pentru fetiţa ei, fără să aibă consimţămîntul familiei, era deja prea mult. Să-l ia naiba. Stricase totul. Şi doar îl avertizase în legătură cu orăşelele mici. Cînd oamenii o să afle ce anume făcuse, atunci o să considere fapta lui ca un pas în plus spre drumul căsătoriei. Iar ea refuzase categoric

să fie împinsă spre ceva ce nu dorea în ruptul capului.

– Bărbatul ăsta! Susan se ridică atît de brusc, încît scaunul se clătină, după care se răsturnă pe podea. Zgomotul îl făcu pe căţeluş să tresară nervos în poala lui Nikki. Familia rămăsese într-o tăcere şocată.

Tremurînd de furie şi ură, Susan îşi luă poşeta şi cheile maşinii de pe dulap.

– Nu-mi vine să cred că a putut să facă ceva atît de prostesc. Dintre toţi iresponsabilii... Cînd o să-mi pun mîinile pe omul ăsta, o să-l strîng de gît!

– Mamă!

– Susan, scumpo, te simţi bine?

– Nu. Nu mă simt deloc bine. Sînt foarte furioasă. Matt n-avea nici un drept să se joace de-a tăticul prin spatele meu. Fiica şi mătuşa ei o priveau, consternate. Scuturã din cap. Ele nu înţelegeau deloc cît de serioasă era toată acea situaţie.

Ochii lui Nikki se umplură de lacrimi.

– Dar, mamă, Matt este prietenul tău. Am crezut că e în regulă dacă este oaspetele meu.

Pe Susan o durea gîtul din cauza încordării şi a neputinţei de a striga în gura mare.

– Îmi pare rău, Nikki, dar n-a fost deloc în regulă. Nu sînt supărată pe tine. Matt ar fi trebuit,

mai întîi, să vorbească cu mine şi să-mi ceară voie.

– Ei haide, Susan, scumpo, spuse Dellie, nu crezi că exagerezi puţin cam...

– Nu! Nu-i pot ierta purtarea iresponsabilă.

Nikki aşează căţelul pe jos. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Alergă spre Susan şi îi înconjură talia cu braţele.

– Este doar vina mea. Te rog, nu fi supărată pe el. Matt a fost un prieten foarte bun pentru mine. Îmi pare rău, mamă. N-o să mai fac iarăşi. Nu trebuie să fii supărată pe el.

Susan simţea că inima urma să i se rupă în două. Cum de putuse fi aşa de proastă încît să îngăduie să se întîmple aşa ceva? Reuşise să facă în aşa fel încît să sfîşie trei inimi.

O privi pe mătuşa sa şi făcu un gest de neajutorare.

– Vino s-o iei pe Nikki, te rog. Se crispase toată din cauza eforturilor pe care le făcea ca să ţină la o distanţă cît mai mare durerea ce ştia că o pîndea nemiloasă.

– Mamă, nuuu! Nu te duce.

Dellie o dezlipi pe Nikki de Susan, după care o strînse aproape de ea.

– Draga mea fetiţă, să nu cumva să faci vrei prostie, îi zise lui Susan. Cînd sînt furioşi, oamenii

spun lucruri pe care, de fapt, nu le cred cu adevărat. Nişte lucruri teribile pe care apoi nu le mai pot şterge. Aşteaptă pînă cînd....

Nemaidorind să mai audă şi altceva, Susan se întoarse şi fugi prin uşa din spate. Nimic nu avea s-o oprească de la a face ce trebuia.

Matt se aşează pe vine, îşi şterse mîinile pe pantaloni şi privi la munca pe care o depusese pînă atunci. Reuşise să elimine anii de neglijenţă din grădina sa. Era o muncă care-ţi frîngea spatele, dar el se bucurase de fiecare minut în parte, savurînd satisfacţia şi tihna care veneau o dată cu cultivarea bucăţii lui de teren. Cu fiecare sămînţă pe care o sădise în pămînt, avea senzaţia că-şi sădise propriile lui rădăcini în acel loc. Grădina lui era nouă. El era nou. Împreună vor creşte de minune în locul acela fertil.

Imaginîndu-şi felul în care dorea să arate grădina lui, se ridică şi se apucă să-şi strîngă uneltele. O să facă şi o căsuţă pentru păsări, cu un jgheab pentru seminţe. Probabil că va fi plăcut să poată privi păsărelele pe geamul de la bucătărie. Intră în garaj şi puse uneltele la locul lor. La naiba,

putea să construiască o asemenea căsuţă. Matt începu să rîdă. Nu construise nimic în viaţa lui, dar de ce să se împiedice de un asemenea lucru minor? Nici flori nu mai plantase înainte. Şi nu se descurca chiar aşa de rău. Adăugînd încă o carte despre dulgherie, la lista cumpărăturilor pe care avea de gînd să le facă a doua zi, intră în casă. Avea mare nevoie de un duş.

Fredonînd încetişor „Put şi deci exist"[1], se îndreptă cu paşi rapizi spre baie, îşi scoase hainele şi intră în cadă.

Cînd Matt nu-i răspunse la sonerie, Susan se îndreptă spre spatele casei şi intră în bucătărie. Auzi sunetul apei care curgea şi recunoscu vocea, puţin falsă, care cînta un vechi şlagăr al formaţiei *Beatles.*

Fără să se mai obosească să-şi anunţe în vreun fel prezenţa în casă, intră direct în baie. Apucînd cu nădejde perdeaua de plastic a duşului, o trase cu forţă. Îl prinsese chiar în mijlocul refrenului de la *Yellow Submarine.*

Ţipătul lui Matt trecu ca un glonţ scăpat de sub control, în camera micuţă. Braţele i se ridicară în părţi. Picioarele încercară, fiecare, s-o ia în altă direcţie. Săpunul pe care, pînă atunci, îl

1. Parafrază de la „Cuget, deci exist"

folosise în chip de microfon deveni un obiect aerian, aterizînd cu zgomot undeva în spatele lui Susan.

– Sfinte Sisoe! ţipă el. Îşi aşeză o mînă pe piept şi se sprijini de peretele din spate. Ce dracu' încerci să faci? Refaci scena duşului din *Psycho*? M-ai speriat de moarte.

– Păcat că nu ţi-ai rupt măcar un picior, ticălos ce eşti. Pe Susan aproape c-o doborî impacul cu trupul lui gol, cu aburul şi cu apa care sărea în toate părţile. Se dădu în spate, încercînd să se distanţeze de el, atît din punct de vedere emoţional, cît şi fizic. Luînd un prosop de pe suport, îl aruncă în direcţia lui. Îmbracă-te. Trebuie să stăm de vorbă. Fusta lungă, de un galben strălucitor, i se înfăşură pe picioare atunci cînd făcu stînga-împrejur şi ieşi din baie, închizînd uşa în urma ei.

Pentru un moment, Matt rămase înţepenit locului, udînd prosopul şi împrăştiind apa pe podea. Ceva nu era deloc în regulă. Înghiţind nodul care i se formase în gît, aruncă prosopul pe jos, închise robinetele şi ieşi din cadă. Îşi puse repede pe el un halat gros de baie.

Deschise uşa şi intră în dormitor. Susan nu era acolo. O descoperi, cîteva momente mai tîrziu, în salon. Îi amintea foarte bine de un tigru bengal, aşa cum se plimba de colo-colo, pe carpeta lui

orientală din faţa şemineului, agitaţia şi furia fiind exprimate foarte clar în mişcările pe care le făcea. Apoi se întoarse şi-l văzu. Expresia plină de reproşuri şi resentimente, de pe faţa ei, îl luă cu totul pe nepregătite.

– Cum de-ai putut fi atît de iresponsabil? Faţa ei frumoasă era acum desfigurată din cauza furiei. La ce naiba te-ai gîndit? Oh, scuză-mă, mereu uit. Tu nu te gîndeşti. Matt Martinelli se lasă purtat de val. Şi dacă se simte bine, atunci continuă. Fără să se gîndească cum ar putea afecta acţiunile lui pe oamenii din jur.

Confuzia lui Matt lăsă loc unei expresii de durere şi apoi de neîncredere. Ea îl făcea iresponsabil? Fusese obligat să devină responsabil la o vîrstă la care de-abia dacă înţelegea sensul acestui cuvînt.

– Susan, nu înţeleg o iotă din ceea ce spui.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

– Sînt sigură. Ştii foarte bine că mă refer la faptul că te-ai jucat de-a tatăl surogat, pentru fiica mea. Fără ştiinţa mea. Fără să ai acordul meu în această privinţă. Te-am lăsat să scapi atunci, pentru că i-ai dăruit lui Nikki un căţel. Dar de data asta nu te mai las. Nu şi în cazul ăsta.

– Nu înţeleg... Şi, deodată, înţelese. Oh, te referi la micul dejun de la şcoală. Îngeraşule, Nikki

m-a invitat să fiu oaspetele ei în dimineaţa asta. Asta-i tot. Îşi trecu o mînă prin părul umed. Pe cînd Cara era puştoaică, şi pentru ea făceam exact acelaşi lucru. Nu mi-a trecut prin minte că treaba asta o să te supere. Îmi pare rău, dar date fiind circumstanţele, aş face-o din nou.

Ea începu să-i dea ocol, cu ochii strălucitori.

– Cît de arogant! Nu există circumstanţe pe lumea asta care să-ţi dea dreptul să faci ceea ce ai făcut, fără permisiunea mea. Şi ţi-am mai zis să nu-mi mai spui „îngeraşule".

El îşi încrucişă braţele în dreptul pieptului.

– Aparent, am impresia că nu-ţi dai seama ce-a însemnat ziua de azi, pentru Nikki. Acest mic eveniment pentru ea însemna, de fiecare dată, o tristă experienţă, una prin care trecea, în fiecare an, de una singură. Ieri...

– Nu e deloc obligată să treacă prin aşa ceva, singură! Mă are pe mine. Nu are nevoie de un bărbat s-o însoţească.

– Te rog să vorbeşti doar în numele tău. Nu ai dreptul să vorbeşti şi în numele ei. Ieri am găsit-o pe Nikki plîngînd de una singură, pentru că un puştan, dat naibii, îi făcuse ziua grea deoarece ea nu avea cu cine să vină la Ziua gogoşilor pentru taţi. Ştiai că anul trecut s-a prefăcut bolnavă şi a rămas acasă ca să nu fie obligată să meargă

singură? Bietul copil nu ţi-a spus nimic din toate astea, ca să nu te facă să suferi. De data asta ai dat cu bîta-n baltă, îngeraşule. Încearcă să priveşti totul din punctul de vedere al lui Nikki şi nu dintr-al tău.

Constatarea că ea ar fi trecut cu vederea peste o situaţie dureroasă, pentru Nikkie, o lovi ca un pumn.

– Să nu îndrăzneşti să insinuezi că-mi neglijez copilul. Nikki te adoră. Dar cred că tu doar te foloseşti de ea, ca să mă păcăleşti pe mine.

– Încetează. Exagerezi deja mult prea tare. Îngeraşule, nu vreau să te păcălesc deloc şi nici să te conduc acolo unde tu nu vrei. Îi mîngîie, cu blîndeţe, obrazul.

Ea însă se depărtă.

– Asta este o minciună. Mă urmăreşti prin tot oraşul încă din ziua în care te-am întîlnit. Tu ai pus la cale tîmpenia asta, ştiind că oamenii din oraş vor auzi şi se vor aştepta să ne căsătorim. Pînă şi Nikki mi-a sugerat chestia asta. De ce nu-mi pui pistolul la tîmplă şi nu mă tîrăşti la biserică?

– Chiar îţi închipui că sînt un asemenea ticălos? o întrebă neîncrezător.

– Eşti un adevărat geniu în direcţia asta. Dar nu o să-ţi mai meargă de acum încolo. Sexul satisfăcător nu-ţi dă nici un drept să intri în viaţa

mea sau să faci ipoteze false în legătură cu relaţia noastră!

Nici nu putea să-l rănească mai mult de atît, nici dacă i-ar fi băgat un cuţit în piept. Furia rece, aşa cum nu mai cunoscuse pînă atunci, explodă parcă în interiorul lui. Instinctul de a o lovi şi el scoase capul ca un şarpe viclean. Cu o mişcare foarte rapidă, se îndreptă spre ea. O prinse de braţe şi o trase mai aproape de el.

– Vrei să vorbim despre false ipoteze? Eşti plină de ele, cucoană. Îţi închipui că vreau să te prind în cursă. Îţi închipui că sînt un neisprăvit, pentru că nu mă pot ridica la pretenţiile tale pe scara socială. Îţi închipui că mă folosesc de Nikki ca să ajung la tine. Cum de poţi să mă bagi pe mine şi tot ceea ce avem împreună într-o cutiuţă, frumos legată, pe care scrie *Sîmbătă noaptea?* Tremura din cauza nevoii subite de a o scutura pînă cînd şi-ar fi cerut iertare în genunchi. Voia ca şi ea să simtă durerea pe care i-o produsese înainte. Ochii lui priviră, în jos, spre ochii ei. Nu sînt gigolo-ul tău personal.

Susan se albi toată la faţă. Degetele lui păreau de oţel pe carnea moale a braţelor ei. Scrîncind, încercă să se elibereze.

Matt îi zări teama reflectată în privire. O eliberă

atît de brusc, încît Susan aproape căzu. Şocul îi înlocuise furia cumplită de mai înainte.

Voise s-o lovească. Această descoperire îl făcu să-i fie greaţă de el însuşi. Niciodată pînă atunci nu simţise atît de acut nevoia de a lovi pe cineva drag. Pînă în acel moment, teama că ar fi putut fi la fel ca tatăl său nu-l încolţise niciodată. Încet, tensiunea din trup începu să cedeze. Tocmai se luptase cu cel mai mare demon din el şi învinsese. Victoria avea un gust dulceag-amărui.

Simţindu-se mai bătrîn decît era, Matt se aşează în scaunul cel mai apropiat. Susan rămăsese nemişcată în mijlocul camerei, arătînd ca un fluture rănit, incapabil să-şi încerce aripile răvăşite, ca să plece din loc. I se frîngea inima de mila ei. Şi pentru el.

Susan îşi coborî privirea, neputînd să mai vadă durerea din ochii lui. Fiecare gram de compasiune, pe care-l avea, ţipa la ea să-şi ceară scuze. Să-l reconforteze. Să uşureze durerea şi oroarea pe care le văzuse întipărite pe faţa lui. Se luptă să preia controlul asupra valului de emoţii contradictorii. Nu se putea lăsa cuprinsă de slăbiciune. Trebuia ca totul să se termine acum. Să facă ceea ce trebuia pentru ea şi pentru Nikki.

– Cred că ar fi mai bine dacă ne-ai lăsa în

pace. Nu vreau să te mai văd.

El îşi trecu o mînă peste faţă.

– Cred că amîndoi ştim că asta n-are nimic de-a face cu Nikki.

– Ba sigur că are.

– Nu. Este vorba doar despre noi doi. M-am apropiat prea mult de tine. Şi asta te sperie al naibii de tare, nu? Te sperie, pentru că nu ai încredere în ceea ce avem. De fapt, de aici porneşte totul, de la încredere. În cine nu ai încredere? În mine sau în tine?

Ea refuză să-i întîlnească privirea.

– E ridicol. Pur şi simplu am greşit atunci cînd m-am implicat într-o relaţie cu tine. Tu nu eşti bărbatul potrivit pentru mine. Am ştiut de la bun început că nu avea să meargă. Oare de ce o dureau aşa de tare cuvintele acelea? se întrebă.

Gura lui Matt se destinse într-un zîmbet lipsit de veselie. În tot acel timp în care el plănuise un viitor comun pentru ei doi, ea plănuise doar cum să-i spună „la revedere".

– Mda, nu sînt bărbatul potrivit. Adică tipul ambiţios, îmbrăcat într-un costum de afaceri. N-am de gînd să mă scuz pentru felul în care-mi cîştig traiul. Îmi place să conduc un magazin cu casete video şi îmi place să fac filme. Tu te foloseşti de

imaginea ta ideală, de femeie de mare succes – şi pe Nikki pe deasupra – ca scuze. De ce ţi-e aşa de frică să ai o legătură serioasă cu un bărbat, să-ţi iei un angajament în privinţa lui?

Ea îi aruncă o privire urîtă.

– Nu mi-e teamă! Şi am mai făcut-o o dată. Iar în schimb, am primit doar suferinţă, mi s-a frînt inima.

– Cîteodată se mai întîmplă şi aşa. Cu toţii avem partea noastră de suferinţă şi inimi zdrobite, cel puţin o dată în viaţă. În acel moment şi el se simţea cu inima zdrobită. Asta se cheamă să-ţi asumi un risc. Numai că tu eşti mult prea agăţată de trecut ca să-ţi asumi un asemenea risc, aşa-i? Înainte să ne întîlnim, tu îţi alegeai bărbaţii cu care doreai să ieşi în oraş. Nişte tipi drăguţi şi siguri. Numai că eu sînt altfel. Eu te-am ales pe tine. Eu am fost primul care s-a apropiat şi nu ştii cum să te descurci într-o asemenea situaţie.

Rămaseră să se privească, furioşi. Tăcerea deveni imposibilă, umplînd încăperea ca un lichid. Susan avea senzaţia că se îneca în el. Trebuia să scape din locul acela.

– Nu sînt obligată să stau şi să ascult asemenea prostii. Se întoarse şi aproape c-o luă la fugă, în panica de moment.

Ajunsese în dreptul uşii, înainte ca el să-i răspundă:

– Tu eşti cel mai minunat lucru care mi s-a întîmplat în viaţă. Te iubesc.

O emoţie de neimaginat se strînse, copleşitor, în sufletul ei.

– Nu spune aşa ceva.

– Sînt nebun, şi după tine şi după Nikki. Tu eşti frumoasă, inteligentă şi inimoasă. Şi chiar te iubesc. Dacă nu ţii deloc la mine, orice aş spune nu ar conta deloc pentru tine. N-o să încerc să te fac să te răzgîndeşti. Şi nici n-o să te mai urmăresc. Dar fă-ţi singură o favoare. Dacă pe mine nu mă poţi iubi... atunci îndrăgosteşte-te de altcineva. Lasă trecutul. N-o face pentru Nikki. N-o face nici de dragul meu. Dar fă-o pentru tine.

Picioarele parcă refuzau s-o mai susţină. Se prinse de clanţa uşii. Nu voia să-l creadă. Era doar o metodă de a o îndupleca prin intermediul sentimentelor. Ar fi spus orice, doar ca s-o împiedice să iasă pe uşă. Nu-mi spune că mă iubeşti, ar fi vrut să-i strige.

– Doar lasă-ne în pace, Matt.

– I-am promis lui Nikki prietenia mea. Şi asta n-are nimic de-a face cu faptul că noi doi sîntem inamici sau amanţi. Ar suferi dacă mi-aş călca

promisiunea.

– O să-i treacă.

– Pentru binele ei, sper să ai dreptate.

– Nu avem nevoie de tine.

Matt o privi cum pleca. Închisese uşa, foarte încet, în spatele ei, fără să-i mai arunce o singură privire. Privirea lui hoinări, un moment, în jurul încăperii care, puţin timp înainte, o considerase caldă şi plăcută. I se păru, deodată, foarte rece şi goală.

Capitolul 9

În următoarele cîteva zile, Matt se concentră asupra îndepărtării durerii, deşi toată lumea îi amintea de ea la fiecare pas. Întregul oraş zbîrnîia de bîrfă. Oameni, pe care de-abia dacă putea spune că îi cunoştea, se ofereau să-i dea sfaturi cu care să repare ruptura dintre el şi Susan.

Fred, cel cu florăria, era convins că drumul cel mai bun spre inima unei femei erau florile. Aşa că îi oferi lui Matt credit nelimitat şi îi propuse nişte preţuri reduse.

Bătrînul Bill Walker îl sfătui să plece, cîteva zile, cu barca la pescuit, ideea de bază fiind aceea că

o absenţă de cîteva zile înmuia inima femeilor. Pescarul fu redus la tăcere, atunci cînd Matt îi mărturisi că experienţa lui în domeniul peştilor se reducea la sardinele sau păstrăvii pe care-i servea la restaurantele de lux şi care-i erau, în general, aduşi de către chelneri stilaţi.

Reesa şi Scott îl sfătuiră să-şi facă un camping pe veranda casei lui Susan, pînă cînd ea ar fi fost dispusă să discute, în mod raţional, despre acel incident.

Myrtle Cooper şi alţi trei clienţi îl sfătuiră să-i ceară iertare, fie că se făcuse vinovat de ceva, fie că nu. Un domn, îmbrăcat în salopetă de grădinar, ce stătea la o masă din apropiere, obiectă, în mod violent, la auzul acelui plan. El susţinea că singura cale prin care puteai determina o femeie să-şi vină în fire era s-o faci geloasă. Matt plăti consumaţia şi plecă, lăsînd în urmă un adevărat război al sexelor.

Apoi, în vreme ce el ţinea locul unui angajat bolnav, la magazin, intră la el un grup de adolescente. După o mică conferinţă ţinută pe şoptite, o fetiţă cu părul pus pe moaţe şi un aparat de îndreptat dinţii, în gură, se despărţi de grup şi se apropie de tejghea. Şi îi zise că se gîndiseră cu toatele la problema lui cu doamna Wright. Consensul grupului fusese acela că, în locul lui, ar

răpi-o pe doamna în chestiune şi ar duce-o apoi într-o vacanţă în Bahamas.

Numai gravitatea situaţiei, în care se afla, îl opri să se încuie într-o cameră şi apoi să rîdă pînă la lacrimi. Era ironia soartei că fusese acceptat de oamenii din orăşel şi respins de singura persoană care conta, cu adevărat, pentru el.

Vineri noaptea, Susan stătea întinsă în pat, încercînd să-şi alunge o durere de cap. Mergea la fel de bine cum merseseră şi eforturile pe care le făcuse ca să-l uite pe Matt. Nu-l mai văzuse de cîteva zile, după care, în dimineaţa aceea, dăduse nas în nas cu el, pe stradă. Îşi vorbiseră foarte politicos, încercînd amîndoi să ignore privirile indiscrete ale celorlalţi. Fiecare bătaie de inimă o îndemnase să se arunce în braţele lui. Dar plecase de acolo cu emoţiile curgîndu-i din fiecare por.

Aruncă deoparte cuverturile de pe pat. Era o noapte de primăvară, ceva mai rece, dar nu se mai obosi să-şi acopere trupul încins, cu un halat de casă. Intră doar în baie şi luă două aspirine. Aşteptînd ca medicamentele să-şi facă efectul, ră-

mase în dreptul ferestrei. Luna domina cerul negru. Era genul de lună pentru îndrăgostiţi, plină de promisiuni şi foarte strălucitoare.

N-a fost să fie, îşi zise. Nu avea absolut nimic în comun cu Matt. Ea dorea cît mai multe de la viaţă. El era fericit doar cu ceea ce avea. Ea lucra din greu la afacerea ei. El nu făcea altceva decît să se joace. Ea era o realistă. El era un visător. Relaţia lor nu avea nici un sens. Şi atunci, de ce se simţea ca cea mai mare ticăloasă din lume?

Casa era mult prea tăcută, invitînd-o parcă la reflecţii. Ieşi pe hol şi porni mai departe spre camera lui Nikki. Lumina lunii ce se filtra prin perdelele de dantelă înconjura cu un halou luminos silueta nemişcată a fiicei ei.

Susan se gîndi la atmosfera din casă. Era întunecată. Nikki nici măcar nu voia să vorbească cu ea. Privirea aceea încărcată de reproşuri, din ochii copilului, o ucidea. Cel puţin Dellie o boicota pe faţă. Dar şi mătuşa ei părea neobişnuit de preocupată, punînd, distrată, pantofii în frigider şi sarea în bolul în care, de regulă, păstrau zahărul.

Susan se apropie de pat. Ursuleţ îşi ridică capul lăţos şi o privi în felul acela amuzant, parcă puţin miop. Se aşeză pe marginea patului şi înlătură şuviţele rebele de păr de pe faţa lui Nikki.

Mereu crezuse că lui Nikki nu-i putea lipsi ceva

ce nu avusese niciodată. Brian nu prea stătuse mult timp pe acasă cît timp fuseseră căsătoriţi. Nikki nu putea să sufere din pricina lipsei unui tată. Sau da?

Sentimentul că Matt spusese adevărul o copleşea. Fusese oare oarbă la nevoile copilului său? Fusese oare atît de preocupată să se apare pe ea însăşi, încît renunţase, cu mare uşurinţă, la o relaţie care-i cerea o implicare emoţională profundă? Şi utilizase orice scuză pe care o avusese la îndemînă?

– Îmi pare rău, scumpo, şopti, pe întuneric. Am încurcat îngrozitor totul. Simţindu-se rău de la inimă, se întoarse în camera ei.

Cadourile care i le adusese Matt îi atraseră privirea. Le lăsase aruncate pe masă, neatinse şi uitate. Aprinse lumina. Degetele îi tremurau atunci cînd luă o foaie curată de hîrtie. Lăsîndu-se să cadă pe un scaun, se întinse după cutia cu culori. Alese un tub, la întîmplare, şi îl ţinu de probă în mînă. I se părea ciudat şi, în acelaşi timp, curios de familiar.

Susan se pregăti să deseneze. Degetele ei păreau să ştie ce trebuiau să facă, chiar dacă mintea îi era în altă parte. Începu să schiţeze forme şi apoi le coloră. Timpul trecea. Ea nici măcar nu observa.

Oprindu-se la fel de brusc, precum începuse, privi la ceea ce făcuse. Ochii i se deschiseră larg din cauza şocului. De unde ieşise aşa ceva? se întrebă, uluită.

Reuşise să transpună scena din grădină – Matt ridicînd-o pe Nikki în braţe; Ursuleţ alergînd încîntat în jurul picioarelor lui; Dellie şi Billie Jo privindu-l.

Viziunea interioară, pe care n-o avusese în tinereţe, acum ieşea parcă din foaia de hîrtie, vibrînd de viaţă. Stilul era acum mult mai simplu, parcă mai blînd, arătînd maturitatea şi emoţiile, în locul formelor sofisticate din tinereţe. Bucuria acelui moment strălucea în ochii fiicei sale.

Şi Matt. Ochii lui expresivi aveau o lumină aparte în care se amesteca umorul cu ceva ce, în acel moment al vieţii, ea nu putuse recunoscu.

Dragoste. Dragoste caldă, lipsită cu totul de egoism. Subconştientul ei înregistrase ceea ce ea se ferise să observe.

Susan ţinea foaia în mînă. Încet, înţelese că desenul acela nu portretiza doar dragostea, ci fusese creat cu dragostea care simţea nevoia să-şi găsească o supapă.

Coborî foaia în poală. Mintea începuse să i se limpezească, iar acum se simţea calmă şi deconectată. În sfîrşit, îşi permisese să recunoască faţă

de ea însăşi că-l iubea pe Matt Martinelli.

Primele raze ale zorilor pătrunseră în cameră. Susan rămase în continuare la fereastră, savurînd noul sentiment de pace şi libertate.

– Nu mai pot să suport, îi zise Dellie, intrînd a doua zi dimineaţă în bucătărie, ca o furtună. Treaba asta a ţinut mult prea mult. Nu pot să suport să te văd făcînd acelaşi greşeli pe care le-am făcut şi eu. Nu te-am crescut să fii o laşă în materie de emoţii şi sentimente, aşa ca mine. O să te duci şi o să te scuzi în faţa acelui tînăr drăguţ şi o să mă laşi şi pe mine să dorm liniştită!

Uimită, Susan îşi ridică privirea din cana cu cafea.

– Dellie, vorbeşti complet aiurea. Ce greşeli? Nu înţeleg.

– Mă rog, sigur că nu. Nu ţi-am povestit niciodată despre Harry.

– Care Harry?

– Harry al meu. Tînărul cu care aş fi vrut să mă mărit. Deschise uşa de la dulap, după care o trînti la loc. Cine a mutat ceainicul?

– Tu. Este în cuptor. Habar nu am avut că ai fost vreodată îndrăgostită.

Dellie găsi, în cele din urmă, ceainicul.

– M-am îndrăgostit cînd aveam şaptesprezece ani. Numai că tata nu era deloc de acord cu tînărul meu. Harry voia să plece din oraş. Iar mie mi s-a făcut rău doar la gîndul fugii. Prea speriată să-mi părăsesc familia şi tot ceea ce îmi era cunoscut. Aşa că am avut o ceartă grozavă şi ne-am spus nişte lucruri groaznice. Harry a plecat din oraş şi de atunci nu l-am mai văzut.

Susan se ridică şi se îndreptă spre mătuşa ei.

– Of, Dellie, îmi pare aşa de rău. Ce mult trebuie să fi suferit!

Dellie întîlni privirea lui Susan cu nişte ochi foarte serioşi.

– Am avut inima sfărîmată. La fel ca şi tine, mi-am promis să nu mai las pe nimeni să se apropie de mine atît de mult, încît să-mi frîngă iarăşi inima. Să nu cumva să cazi în aceeaşi capcană în care am căzut şi eu, fetiţo dragă. Iartă-l pe Matt. Nu a făcut nimic atît de îngrozitor. Te iubeşte şi pe tine şi pe Nikki foarte mult.

Susan zîmbi şi-şi puse o mînă peste mîna lui Dellie.

– Ştiu.

Mătuşa o privi cu ochii uimiţi.

– Chiar ştii?

– Şi eu îl iubesc.

– Mă rog, cam venise timpul. Nu sta acolo ca o piatră. Du-te şi te îmbracă. Matt se duce să-i filmeze pe copiii de la tabăra *Pine Ridge,* astăzi. Doamne sfinte, oare unde am pus cartea aia despre florile sălbatice?

Sîmbătă dimineaţa, Matt scoase *Jaguar*-ul afară din Millers Creek. Era o zi perfectă de stat afară, o zi însorită şi caldă, cu o părere de vînt care să mişte atrăgător frunzele. Aruncă o privire spre ceasul de la mînă. Întîrziase. Nu era o mare surpriză, ţinînd cont de lipsa de somn din ultimele zile. Acţiunile cercetaşilor de la tabăra *Pine Ridge* vor fi început cînd va ajunge el.

O să fie şi Susan acolo. Matt înjură, încetişor. O voia înapoi în viaţa lui. Se luptase din greu ca să vorbească politicos cu ea, cînd se întîlniseră cu o zi în urmă. Tot felul de gînduri nebuneşti îi înceţoşaseră mintea. Voia s-o atingă, s-o sărute. S-o ţină în braţe pînă cînd nici unul dintre ei nu s-ar mai fi gîndit să plece.

Nu mai putea suporta. Cîteodată, se simţea la

numai un pas de trecerea liniei ce demarca comportarea civilizată. Ideea răpirii începuse să-i sune foarte bine. Oare înnebunise cu totul sau ce?

O întreagă zi, în preajma ei, s-ar putea să-i reţină nervii la maximum. Totuşi era un lucru bun că urmau să fie înconjuraţi de şaptezeci şi ceva de fetiţe, de conducătoarele cercetaşelor şi de părinţi. Altminteri, nici o Curte de justiţie din ţară nu l-ar fi putut face răspunzător pentru faptele sale.

Ieşi de pe artera principală, intrînd pe un drum îngust de ţară. Baloane şi lampioane colorate atîrnau prin copaci, împreună cu o pancardă mare care ura bun venit patronilor zilei. *Jaguar*-ul se scutura îngrozitor pe drumul acela prost. Se ruga ca amortizoarele să nu se ducă naibii din cauza acelui tratament dur.

Într-un final, ajunse la tabără şi parcă lîngă o cabană micuţă de lemn, din centrul unei poieniţe înverzite. Corturi şi adăposturi rudimentare stăteau cuibărite printre stejari şi arţari, chiar la dreapta sa. Îşi luă echipamentul video şi coborî din maşină. O întreagă învălmăşeală de copii, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi, trecu alergînd şi chicotind pe lîngă el.

O altă izbucnire de chicoteli îi spuse pe unde o putea găsi pe coordonatoarea acelei acţiuni.

Matt discută cu ea cîteva minute, îi filmă grupul care exersa primul ajutor, după care plecă în căutarea lui Susan.

O descoperi stînd cu picioarele încrucişate, în faţa unui foc de tabără, ţinîndu-le copiilor, care o înconjurau, o lecţie despre cum să asigure focul să nu se întindă. Doar privind-o şi se simţi copleşit de o emoţie prea mare ca un singur om s-o poată suporta. Ar fi putut trece, cu uşurinţă, drept o adolescentă, aşa, cu părul blond împletit într-o codiţă la spate, cum purta şi Nikki. Şi era îmbrăcată în nişte pantaloni scurţi şi cu un tricou de un verde ca de smarald. Lui îi plăceau mai ales pantalonii, care se mulau perfect pe fesele micuţe şi îi puneau în evidenţă picioarele lungi şi frumoase. Se dădu înapoi şi, ascunzîndu-se după un arţar, începu să filmeze.

Susan observă că fetiţele se foiau, plictisite. Probabil că se săturaseră de atîtea reguli de siguranţă, îşi dădu ea cu presupusul, şi că voiau să treacă de acum la acţiune. Scurtă, cît de mult putu, din vorbărie, după care se apucă să le ajute să-şi marcheze fiecare focul cu pietre de rîu.

– În regulă, le strigă, luaţi-vă proviziile şi hai să ne apucăm de gătit. Se ridică în picioare şi se întise.

– Doamnă Wright, este un bărbat, cu un apa-

rat de filmat, după pomul ăla.

Privirea lui Susan urmări direcţia arătată de degetul copilului. Matt! Pulsul i se acceleră, ca şi cum ar fi alergat pe puţin zece mile. El lăsă în jos camera de filmat şi, pentru cîteva momente, rămaseră nemişcaţi, privind unul la celălalt.

Părul lui strălucea precum sticla neagră, în lumina soarelui. Susan îşi dori să-i poată vedea şi ochii, dar, din păcate, erau ascunşi în spatele ochelarilor de soare. Îl iubea. Îl iubea cu tot cu blugii lui tociţi, cu pantofii sport, cu totul. Iar el nici măcar nu ştia.

Simţindu-se la fel de tăntălău ca şi un şcolar, Matt nu se putea abţine să nu se uite la ea. Fiecare gură de aer pe care o respira părea încărcată cu energie pură. Şi, spre marea lui plăcere, o văzu şi pe ea roşind pînă la rădăcina părului. Iar buzele ei se curbară într-un zîmbet atît de ameţitor, încît aproape căzu în genunchi.

O bătaie uşoară pe umăr rupse vraja.

– Domnule Martinelli, grupa mea este gata pentru dumneavoastră.

El murmură un „bine" cercetaşei care-i cerea atenţia. Şovăitor, îşi luă echipamentul şi plecă după femeie.

Susan îl privea cum se îndepărta luînd cu el şi inima ei. Era o adevărată tortură să-l ştie atît de

aproape şi să nu-i poată spune cît de mult îl iubeşte. Sprîncenele i se încruntară de frustrare, după care se întoarse să supravegheze pregătirile pentru gătit.

Cîteva minute mai tîrziu, îl văzu iarăşi pe Matt. Se îndrepta spre pădure, împreună cu o trupă de drăcoaice zdravene şi cu conducătoarea lor, Dottie. Aceasta le pusese să cînte *Yellow Submarine* din toată puterea plămînilor lor foarte sănătoşi.

Susan se întrebă dacă se obosise cineva să-l avertizeze cum stătea treaba cu Dottie şi cu trupa ei, care era notorie pentru glumele nesărate pe care le făcea. Zîmbind, începu să fredoneze aceeaşi melodie din *Beatles*.

Curînd, o femeie veni s-o schimbe pe Susan de la îndatoririle legate de tabără. Susan luă o Cola dietetică din frigiderul portabil şi se opri în locul de unde îl putea vedea pe Matt întorcîndu-se din aventură. Şi aproape că făcu un atac de nervi tot plănuind lucrurile pe care voia să i le spună.

Nu după foarte multă vreme, Dottie ieşi în fugă din pădure, cu una dintre fete.

Susan se repezi în direcţia lor.

– Ce s-a întîmplat?

Dottie clipi nervoasă.

– Missie a căzut în urzici otrăvitoare. Fă-mi te

rog o favoare şi du-te să vezi ce fac celelalte mînze ale mele, vrei? Fac exerciţii de noduri, jos, lîngă podul de frînghie.

– În regulă. Matt este încă cu ele?

– Aha. Salvează-l pe bietul om, înainte să-l arunce în rîu sau altceva. După care Dottie începu să alerge, din toate puterile, spre staţia de prim ajutor.

Pe potecuţa din pădure, ce mergea către rîu, Susan dădu peste restul trupei lui Dottie. Fetele se opriră din rîs cînd o văzură. Expresiile de pe feţele lor deveniră, deodată, angelice.

– Unde-i domnul Martinelli? le întrebă.

– Acolo în spate, îi răspunse o fetiţă, chicotind.

– Mai e încă în viaţă?

Fetele începură să rîdă şi să ţipe, după care o luară la fugă.

Suspectînd o glumă de-a lor, Susan se grăbi să cerceteze ce se întîmplase.

– Au, haideţi fetelor, v-aţi distrat destul. Fetelor? E o muscă care face acrobaţii pe nasul meu. Şi e la fel de mare ca şi un cal. Sfinte Sisoe! Ajutooor!

Susan urmă poteca de peste deal, ghidîndu-se după vocea lui Matt. Curînd, încîlceala de copaci făcu loc tufişurilor dese. În vreme ce se apropia tot mai mult de malul rîului, intră într-un luminiş, cu multă iarbă. Umbrindu-şi ochii cu o mînă, se opri să cerceteze zona. Privi şi la podeţul de frîngie de peste rîu şi, imediat după aceea, îl văzu. Şi privi cu neîncredere pentru că...

Era aşezat pe pămînt...

cu picioarele întinse...

cu braţele strînse pe lîngă corp...

legat de copac.

Simţi cum rîsul o înăbuşea. Fusese prins în capcana fetelor lui Dottie.

Capul lui Matt se întoarse, după care zîmbi, uşurat.

– Susan! Doamne, ce mă bucur că te văd. Aproape că m-a atacat un urs. Aşa că scoate-mă de aici.

– Potoleşte-te, orăşeanule. În pădurile astea, nu există urşi.

– Bine, să nu exagerăm. Poate că a fost doar o veveriţă. Numai că era una foarte mare. Şi mă privea cu ochi răi şi înfometaţi.

Susan o porni în direcţia lui, înfrîngîndu-şi dorinţa de a alerga. Zîmbetul lui Matt se mai ofili

niţel. Tăcut, o privea cum traversa distanţa dintre ei. Apoi ea îşi prinse bărbia în palmă, privindu-l gînditoare.

O grămadă de posibilităţi îi trecură lui Susan prin minte, în vreme ce-l privea. Îngrijorarea înscrisă pe faţa lui îi făcea poftă să rîdă niţel. Îi zîmbi, uşor.

– Poate că ar trebui să vin mai tîrziu, cînd n-o să fii aşa de prins.

– Te bucuri de nenorocirea mea. Asta-i chiar lipsit de inimă. Ţi-am spus cumva că frînghiile astea se strîng tot mai mult?

– Se pare că ai o problemă cam noduroasă.

El gemu şi începu să privească spre cer.

– Eu mor aici şi ei îi arde de glume.

Ea zîmbi, încîntată.

– Îmi place să am un auditoriu captiv. Vrei să te las cumva singur?

– Asta-i şi mai rău decît tot ce-am auzit pînă acum. Părea în largul ei alături de el, îşi dădu seama Matt. Gheaţa se spărsese. Spiritele se eliberaseră.

– Cum de te-ai înfăşurat în frînghiile astea? îl întrebă.

– Au vrut să-mi demonstreze îndemnarea lor la nodurile marinăreşti.

– Şi tu ai căzut... ah, ai fost de acord cu aşa ceva?

– Păreau nişte fetiţe aşa de drăguţe! O să mă dezlegi, nu-i aşa? Îi dărui apoi cel mai frumos zîmbet al lui.

– Bietul tip cu *Jaguar*-ul. Victima unor fetiţe mici şi drăgălaşe. Se îndreptă spre el şi îi încălecă genunchii, lăsîndu-se apoi, cu o mişcare plină de graţie, să cadă în poala lui. Sclipirea de uimire din ochii lui îi dădu deplină satisfacţie.

– Ceva îmi spune că, foarte curînd, o să cad victima unei fete ceva mai mari, murmură el. Cel puţin aşa spera, aşa se rugase în ultimele zile. Afecţiunea din zîmbetul ei îi stîrnise toate emoţiile şi simţurile. Aha, deci „Tipul cu *Jaguar*-ul"?

Ea însă îşi lăsă degetele să-i umble, nestingherite, pe piept.

– Cîteodată, aşa mă gîndesc la tine. Luă ochelarii de soare din buzunarul cămăşii şi îi aşeză pe vîrful nasului.

El o privea peste rama ochelarilor.

– Parcă aş fi vreun fel de prădător sau aşa ceva.

Ea însă îi trasă curba maxilarului şi se delectă văzîndu-i expresia de dorinţă care i se întipărise pe faţă.

– Şi nu-i aşa? Îşi strînse picioarele în jurul lui.

Matt era foarte conştient de funduleţul ei, care presa cu fermitate pe coapsele lui. Şi avea un efect cu totul neobişnuit şi minunat asupra lui. Ar fi vrut s-o tragă şi mai aproape şi să-i acopere gura cu gura lui. Ce scîrboşenie să fie legat de un pom.

– Halal prădător, îi răspunse, defensiv. Mă simt mai degrabă ca un curcan neajutorat, aşezat pe masa din ziua de *Thanksgiving.*

Ea rîse încetişor, răsuflarea-i caldă mîngîindu-i faţa. Cînd se foi niţel, căutîndu-şi o poziţie mai bună, îi simţi reacţia la apropierea ei.

– Vai de mine, dar ce avem aici? Domnule, v-a crescut temperatura.

Foarte încîntat, el îi murmură:

– Aş zice mai degrabă că febra mi-a crescut pînă în înaltul cerului. Iată-ne, singuri în pădure. Eu legat de un copac. Neajutorat. Ai putea face orice ai vrea cu mine, fără să audă cineva ţipetele de ajutor.

– Ai nevoie de ajutor din partea celorlalţi?

– Doamne sfinte, nu! E poate ceva mai ciudat, dar, oricum, îmi place. Aşa erau, de fapt, şi visele lui. Singura problemă era că ar fi vrut s-o atingă şi el. De frustrare i se zbîrli părul de pe ceafă şi

încercă iarăşi, fără succes, să tragă de noduri.

– E ceva în neregulă? îl necăji ea.

El zîmbi, supărat.

– Dezleagă-mă şi o să afli.

– Poate că aşa o să fac. Vocea îi devenise o şoaptă uşor răguşită. Dar poate că nu. Îşi aşeză mîna pe pieptul lui. Îţi pot simţi bătăile inimii.

– Bănuiesc că e ca o tobă. Gura ei era doar la un sărut distanţă, înnebunindu-l.

– Aha, cam aşa. Îi ridică ochelarii de soare pe vîrful capului.

Apoi Matt rămase perfect nemişcat, în vreme ce ea se strîngea tot mai mult lîngă el. Se simţea complet ameţit de ochii ei. Anticiparea a ceea ce se putea întîmpla deveni un fel de tortură supra-rafinată. Şi dacă ar fi putut trăi două vieţi, tot nu s-ar fi săturat de mîngîierile ei.

Aplecîndu-se şi mai aproape de el, Susan zîmbi foarte aproape de buzele lui. Îl sărută uşor o dată şi apoi încă o dată. Îşi împletise braţele în jurul gîtului lui. Apoi îşi desfăcu buzele, chemîndu-l la un sărut posesiv. Se simţea de parcă tocmai ajunsese acasă, după o absenţă îndelungată şi solitară.

De acum nu mai conta că nu aveau aceeaşi ambiţie. Ei nu-i mai păsa că el se conducea după

propriile lui reguli. Era iubitor şi generos. Şi asta îi era deajuns.

Îşi lăsă capul pe spate, permiţîndu-i să-i mîngîie gîtul cu buzele. Valuri imense de plăcere radiau chiar din adîncul feminităţii ei, acolo unde presa cu forţă bărbăţia lui. Îşi putea simţi trupul tremurînd, ca răspuns la mîngîierea şi prezenţa lui.

Complet absorbită de dragostea pe care o simţea faţă de el, îi prinse faţa în mîini.

– Îmi pare rău, şopti, sprijinindu-şi fruntea de a lui. Atît de rău! Te iubesc. Te iubesc. Să ştii că n-am crezut nici unul dintre lucrurile teribile pe care ţi le-am spus. Ai avut dreptate. Îmi era teamă. Dar nu o să-mi mai fie de acum încolo. Chiar te iubesc. Iartă-mă. Eu...

– Îngeraşule, nu-i decît o singură cale ca să te fac să taci. Matt îşi lipi gura, flămînd, de buzele ei.

Apoi se despărţiră, respirînd precipitat.

– Mai închide-mi gura, încă o dată, îi ceru ea.

El îi satisfăcu dorinţa, imediat.

Căutînd să-şi recapete suflul, Matt îşi aminti de un mic amănunt important.

– Ah, îngeraşul meu, cred că tocmai am crescut rata audienţei, pe ziua de azi.

– Ce?

– Aparatul de filmat merge în continuare. Înclină capul spre dreapta.

Şi atunci, Susan observă camera lui de filmat, proptită de un arbore căzut, care era îndreptată exact în direcţia lor. Faţa i se înroşi, deodată.

– Oh, Doamne! Practic, sări din poala lui.

– Ai făcut vreodată dragoste pe malul unui rîu? o întrebă el.

Capitolul 10

Trecuse bine de miezul nopţii cînd Matt se trezi, încetul cu încetul. O ploaie uşoară bătea în geamul de la dormitorul lui. Se rostogoli, cuibărindu-se alături de Susan. Îi sărută umărul gol. Ea îi murmură uşor numele, în somn, instinctiv vîrîndu-şi trupul la căldura trupului lui.

O linişte ciudată, care n-avea nimic de-a face cu zgomotul melodios al ploii, îi acaparase sufletul. Îi mîngîie curba delicată a coapsei pînă la chiloţeii strîmţi, de mătase, plăcîndu-i pielea caldă şi satinată.

Ea venise direct cu el acasă, de la tabăra *Pine*

Ridge. Şi o tratase cu spaghete. Apoi rîseră şi dansaseră în bucătărie, după cină, după care făcuseră dragoste în orele de după amurg, căzînd apoi într-un somn plăcut şi odihnitor.

Mîinile îi călătoriră mai departe, aşezîndu-se în curba făcută de talie. Acum ea era, în sfîrşit, acolo unde îi era locul. Lîngă el.

Însă îngrijorarea îşi făcu loc pe lîngă fericirea pe care o simţea. Dar pentru cît timp? se întrebă el. Pentru cît timp?

Îşi dădu seama că fusese atît de prins în a o avea lîngă el, în vindecarea acelor răni, care interveniseră între ei, încît nu se spusese nici măcar un singur cuvînt despre viitor. Se lăsă pe spate, privind spre tavan. În ziua aceea, ea preluase iniţiativa şi îi spusese că îl iubeşte. Şi o credea. Simţise dragostea împletită cu pasiunea. Şi el cunoscuse la viaţa lui destulă pasiune, fără strop de dragoste, ca să-şi dea seama de diferenţă.

Faptul că ea îl iubea era foarte clar. Dar pînă unde voia ea să ajungă cu relaţia dintre ei, era cu totul altă chestiune. Nu avea nici un indiciu. O luaseră iarăşi cu totul de la capăt? O expresie de amărăciune îi întunecă trăsăturile. Nu se putea iarăşi întoarce la starea de lucruri de dinainte. Voia mai mult decît sîmbetele.

Îi aruncă o privire. Era atît de dulce şi de îm-

păcată. Nu voia deloc s-o trezească, dar ajunsese la un punct mort. Incapabil să meargă înapoi, trebuia s-o ia tot înainte. Venise timpul ca ea să afle anumite lucuri despre el, lucruri care ar putea afecta, ireversibil, cursul viitorului lor. Şi trebuia să afle ce voia ea, cum îl vedea pe el în viaţa ei.

Îşi petrecu un braţ pe după talia ei şi îi masă abdomenul plat. Ea oftă încetişor, băgîndu-se şi mai mult în el. O trezi uşor, sărutîndu-i gîtul şi obrajii. Ea îi răspunse întorcîndu-se cu faţa spre el. Pleoapele i se deschiseră. Matt se ridică într-un cot şi-şi adînci privirile în ochii ei aburiţi încă de somn.

– Bună, îngeraşule.

Susan îi zîmbi, somnoroasă.

– Bună. Te-ai trezit de mult?

– Nu de prea mult timp. Tocmai mă gîndeam la noi.

Tonul serios, în care-i vorbise, alungă toate rămăşiţele somnului. Complet trează, îi întoarse privirea pătrunzătoare.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu. Adică aşa sper. Trebuie însă să-ţi spun ceea ce simt.

Ea întinse o mînă ca să-i mîngîie obrazul.

– Mi-ai spus. Chiar de mai multe ori, dacă ţin

eu bine minte.

El îi prinse mîna şi-i sărută palma.

– Tu mă faci să mă simt fericit şi împlinit. Am nevoie de tine. Zîmbetul ei luminos îl umplu de bucurie. Am nevoie să fiu mai mult decît o parte din rutina ta de sîmbătă seara. Vreau să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi să ştiu că te voi găsi lîngă mine. Aş vrea să împărţim o viaţă împreună, iubindu-ne şi ajutîndu-ne unul pe celălalt, în zilele proaste, ca şi în cele bune. Şi cînd situaţia se înăspreşte, vreau să fim capabili să ţipăm unul la altul, să eliberăm tensiunea care ne apasă, fără ca vreunul dintre noi să iasă pe uşă şi să plece.

Făcu o pauză de cîteva momente, observînd cum ea se depărtase uşor de el. Gestul defenisv părea unul inconştient, dar îl întristă. Să facă ceea ce era bine pentru amîndoi putea fi cea mai mare provocare pe care o primise vreodată. Sau cel mai cumplit coşmar. Oricum, era corect faţă de ea, să-i spună cum stăteau lucrurile.

Îi zîmbi destul de palid.

– Îmi dau seama că tu crezi că te împing prea repede. Dar relaţia dintre noi este foarte importantă pentru mine. Vreau să ştiu dacă şi pentru tine este la fel. Susan se ridică în capul oaselor, înfăşurîndu-şi cearceaful în jurul trupului. Vreau să mă căsătoresc cu tine, adăugă el repede.

Susan era conştientă de nemişcarea lui, conştientă de inima care-i bătea sălbatic în piept. Privi în altă parte, ciudat de emoţionată din cauza intensităţii sentimentelor lui. Emoţionată. Excitată. Plină de încîntare.

În tăcerea tot mai densă, îl privi şi-l descoperi urmărind-o şi aşteptînd. Oferindu-i un zîmbet puţin tremurat, îşi trecu mîna prin părul lui.

– Şi eu te iubesc. Tu mi-ai schimbat percepţia pe care o aveam înainte despre viaţă. Nu ştiu cum s-a întîmplat, dar m-ai schimbat chiar împotriva voinţei mele. Tu mi-ai arătat ce pierdeam şi cît de plictisitoare devenise viaţa mea. În această săptămînă, care s-a scurs, am văzut cum e fără tine. Şi nu mi-a plăcut. M-am simţit mizerabil. Deabia dacă am avut timp să măsor, în întregime, toată nefericirea. Pot să-ţi promit că mă pot angaja, cu tot sufletul, ca relaţia noastră să meargă cît mai bine. Dar căsătoria.... Nu era încă pregătită să renunţe, cu totul, la barierele de protecţie pe care le construise în jurul ei. Se lăsă în jos pînă cînd ajunse la acelaşi nivel cu ochii lui. Expresia lor era întunecată şi cercetătoare. Îi atinse faţa. Te rog, încearcă să înţelegi că gîndul de a mă mărita din nou este puţin cam compleşitor pentru mine. Vrei să-mi dai un răgaz ca să mă pot gîndi la asta?

Matt îi sărută degetele tremurătoare cu o tandreţe infinită.

– Sigur că da, îngeraşule. Era uşurat că ea nu respinsese, din capul locului, ideea căsătoriei. Dorinţa ei de a-i lua în considerare propunerea îi dădea puterea de a se deschide şi mai mult în faţa ei. Aşa că o trase în braţe. Mai sînt şi alte lucruri pe care ar trebui să le ştii despre mine. Înainte să vin la Millers Creek, eu...

– Nu acum. Îi prinse faţa în mîini. Doar ţine-mă în braţe.

– Dar, Susan, este important să-ţi spun...

– Te rog, iubitule, nu mai vreau să discutăm în noaptea asta. A mai rămas aşa de puţin timp, înainte să trebuiască să plec acasă

Îl sărută cu pasiune. Ca o flacără ţinută prea aproape de o dinamită, ea îi aţîţase aşa de tare pasiunea, încît toate bunele lui intenţii dispărură deodată.

Propunerea lui Matt stăruia încă în mintea lui Susan cînd intră, miercuri la prînz, în restaurantul lui Walker. Oare se aştepta astăzi la un răspuns concret? Îşi pusese aceeaşi întrebare de fiecare

dată cînd se întîlnise cu el, în ultimele trei zile. Destul de ironic, îşi dădu seama că tocmai ea era sursa acelei tensiuni care o apăsa, nu Matt. El nici nu mai adusese subiectul în discuţie şi nici nu încercase s-o influenţeze în vreun fel.

Privind în jur, observă că încă nu ajunsese la întîlnirea fixată pentru masa de prînz. Îndreptîndu-se spre locul ei obişnuit, zîmbi şi vorbi puţin cu două dintre prietenele mătuşii sale, după care se aşeză la masa pregătită să-l aştepte.

În vreme ce trăgea un şerveţel din suportul cromat, admise că încă o speria de moarte gîndul de a se căsători. Îşi dori să aibă şi ea credinţa de neclintit a lui Matt că totul urma să meargă perfect. Dar ştia prea bine micile lucruri care puteau distruge şi cea mai bună căsnicie. Şi soarta avea un fel al ei de a distruge totul, atunci cînd te aşteptai mai puţin. O dată dăduse greş aşa de rău. Pur şi simplu nu mai suporta gîndul s-o dea iarăşi în bară.

Voi să-şi întindă şerveţelul peste fustă cînd constată, uimită, că-l ferfeniţise de tot. Roşind, întoarse capul să vadă dacă n-o observase careva. Prietenele lui Dellie, Rachel şi Mary Jane, se holbau în direcţia ei. Atîrnîndu-şi de buze un zîmbet fals, se uită în direcţia lor, pînă cînd ele îşi întoarseră capetele şi-şi văzură de treabă.

Chestia asta cu căsătoria o înnebunise de tot! Luă toate bucăţelele de şerveţel şi le înghesui într-o scrumieră. Poate puteau face un compromis cu o logodnă cît mai lungă. Nu, nu prea credea că el ar lăsa-o aşa de uşor. El voia cu mult mai mult. Se îndoia că o logodnă ar însemna prea mult în ochii lui.

Myrtle se materializă, deodată, lîngă ea, şi-i aşeză în faţă un pahar cu ceai de la gheaţă.

– A sunat Matt, acum o oră. Mi-a zis să-ţi spun că a intervenit ceva şi nu poate veni la întîlnire. Dar ce mă bucur că sînteţi iar împreună!

– A spus cumva şi de ce?

Chelneriţa scutură din cap.

– Se grăbea undeva. A zis c-o să vorbească cu tine mai tîrziu. După care luă comanda lui Susan şi dispăru.

Susan tocmai se întindea după servietă, crezînd că, în timpul prînzului singuratic, va putea lucra ceva la hîrţoagele ei, cînd îşi auzi numele.

– Biata Susan! Ai auzit şi tu, Mary Jane?

Susan înţepeni. Ce mai punea la cale Rachel Henderson?

– Bineînţeles, răspunse Mary Jane. Trebuia să se întîlnească cu Susan să ia prînzul împreună.

Susan îşi dădu ochii peste cap. Cîteodată, tare mult îşi dorea luxul anonimatului, dar în orăşelul

acela micuţ era imposibil!

– Ce tupeu poate să aibă! spuse iarăşi Rachel, cu mai mult patos decît ar fi fost necesar. Dacă eu aş fi omul care să-şi bage nasul în problemele altora – bătrîna doamnă făcu o pauză, după care continuă să vorbească pe acelaşi ton ascuţit – i-aş arăta eu acelui Romeo italian.

Susan îşi stăpîni cu greu un geamăt. Aşa-zisele prietene ale lui Dellie voiau, cu orice chip, ca ea să le audă conversaţia! Şi dacă Rachel Henderson avea de gînd să dea şi altora o parte din înţelepciunea ei, se gîndi, nu i-ar mai rămîne prea multă. Romeo italian? repetă, indignată, trecînd imediat în apărarea lui Matt. Oare ce naiba făcuse de stîrnise toate viespile bîrfei din oraş?

– Bărbatul ăla e un nemernic de cea mai joasă speţă. În vocea lui Mary Jane se simţea foarte clar deliciul. Îmi pare aşa de rău pentru Susan. Crezi că ea a aflat?

Părul fin de pe ceafa lui Susan se zbîrlise tot. Nemernic? Matt al ei? Sprîncenele i se adunară la rădăcina nasului precum doi nori de furtună şi mîna i se încleştă pe paharul cu ceai. Ce-şi închipuiau ele că ştiau şi ea habar nu avea?

– Oh, Doamne, nu, răspunse Rachel. Şi, cu siguranţă, n-aş vrea să fiu eu aceea care să-i dea veştile proaste.

Veşti proaste? Susan se întoarse imediat cu faţa spre doamne.

– Să-mi spuneţi ce? întrebă pe un ton de gheaţă.

Rachel îşi controlă, delicat, părul argintiu cu o nuanţă de albastru.

– Oh, Doamne, nu am vrut să auzi tocmai din gura noastră, nu, Mary Jane? Dar, după cum am spus mereu, dacă eşti informat din timp, te şi înarmezi din timp.

Lui Susan nu-i scăpă plăcerea bîrfei din ochii lui Rachel Henderson. Data viitoare, cînd bătrîna vrăjitoare o va mai ciupi pe Nikki, de obraji, o să-i dea voie copilului să-i răspundă cu o lovitură zdravănă în fluierul piciorului!

– Eu şi cu Mary Jane tocmai ieşeam de la magazinul lui Nancy, cam cu vreo douăzeci de minute în urmă, cînd l-am văzut. Era în maşina lui drăguţă şi roşie şi sport şi foarte la modă, oprit la semafor. Şi cu el era o femeie. O brunetă. Foarte sofisticată. Nu-i de prin părţile astea, îţi spun eu.

– Oricum, nu cineva cunoscut, ciripi şi Mary Jane, în perfect acord cu prietena sa. Probabil vreo tîrfuliţă de prin Greensboro. Şi se băgase toată în el, în plină zi, pe strada principală, pentru numele lui Dumnezeu! Şi l-a mai şi sărutat pe obraz.

Ochii lui Susan începură să ardă. Ceea ce insinuau ele nu putea fi adevărat.

Rachel n-o scăpa din ochi pe Susan.

– Oricum, lui nu-i părea să-i pese prea mult. Bărbaţii sînt aşa nişte viermi, nu-i aşa, draga mea?

Susan însă nu putea vorbi, nici măcar nu mai putea răsufla. Într-un final, reuşi să răspundă pe un ton înţepat:

– La fel şi unele doamne, care nu au nimic altceva mai bun de făcut decît să împrăştie bîrfe răuvoitoare. După care le întoarse spatele.

– Ei bine! pufăi, indignată, Rachel. Unii oameni sînt atît de nerecunoscători! Hai să plecăm de aici, Mary Jane.

Cu o parte a minţii, Susan auzi scaunele frecîndu-se de podea, foşnetul pungilor şi pachetelor şi fîşîitul uşor al rochiilor de mătase, în vreme ce cele două îşi făceau loc printre ceilalţi clienţi, spre ieşire. Panica, cu totul nerezonabilă, o copleşi în întregime. Toate vechile ei temeri ieşiră deodată la suprafaţă. Lacrimile îi întunecară privirea.

De ce să crezi tot ce-i mai rău? o întrebă o voce chibzuită, din interior. Poate că avea o grămadă de minusuri, dar, cu siguranţă, infidelitatea nu era deloc punctul lui forte. Dacă reuşise să afle

un lucru bun despre el era acela că simţul loialităţii era adînc înrădăcinat.

Reuşi să ia o gură zdravănă de aer. Imitaţia palidă de dragoste, pe care o simţise alături de Brian, nu însemna nimic în comparaţie cu ceea ce simţea acum pentru Matt. De bunăvoie el dăruia mult mai mult decît primea. Îi oferise dragoste fără condiţii.

Deci, cine era femeia aceea? O veche prietenă care-i dăduse de urmă şi venise tocmai din Chicago?

Susan îşi împinse scaunul în spate, după care se ridică.

Matt o iubea. Şi-i aparţinea. În adîncul sufletului, ştia că el nu era genul care să umble cu două femei o dată. Era clar că avea nevoie să fie salvat. Hotărîrea îi dădu puteri noi. Aruncă nişte bani pe masă, după care se apucă să-şi adune lucrurile.

Nici un fel de tîrfuliţă, plecată la agăţat, fie că venea din Chicago, fie din spaţiul cosmic, nu avea să-l fure pe Matt al ei.

Susan se îndreptă cu paşi hotărîţi spre uşa, din faţă, a casei lui Matt. Apăsă pe butonul soneriei, se lăsă de pe un picior pe altul, după care dădu cu pumnul în tăblia uşii.

Auzi pe cineva apropiindu-se. Încuietoarea scîrţîi şi un ochi căprui, mărginit de cele mai frumoase gene negre, se ivi în crăpătura uşii.

– Da? Vă pot ajuta cu ceva?

Tîrfuliţa avea, imprimată pe coardele vocale, eticheta Chicago, cugetă Susan, în timp ce privea urît spre ochiul acela căprui.

– Sînt Susan Wright. Şi vreau să vorbesc cu Matt.

– S-a dus pînă la băcănie. Dar n-aţi vrea să intraţi şi să-l aşteptaţi? Trebuie să se întoarcă repede.

– Da, aş vrea. Şi mai cred că noi două ar trebui să stăm puţin de vorbă.

Uşa se deschise larg şi femeia păşi mai în spate, în umbră, ca să-i permită lui Susan să intre.

– Mi-ar face mare plăcere. Te rog, intră. Matt mi-a vorbit atîta despre dumneata.

Susan îşi făcu intrarea în hol.

– Cine eşti... Cuvintele îi muriră în gît, atunci cînd cealaltă femeie ieşi la lumină.

Era extraordinar de frumoasă, cu buzele acelea pline á la Sophia Loren, cu pometii înalţi şi ochii mari. Termenul de *Venus de buzunar* fusese inventat pentru cineva exact ca ea. Nu avea mai mult de un metru şi cincizeci, poate, cu generozitate, un metru şi cincizeci şi cinci, cu toate curbele nemaipomente, pe care Dumnezeu în mila şi bunătatea Lui o înzestrase pe femeie. Mărimea ei de copil şi frumuseţea făceau imposibilă o evaluare cît de cît corectă a vîrstei. Putea avea oricît, între douăzeci şi treizeci de ani. Părul negru ca de tăciune îi ajungea pînă la talie, acoperindu-i, pudic şi aţiţător, un sîn. Şi tîrîtura era îmbrăcată cu halatul de baie al lui Matt!

– Nici nu pot să-ţi spun cît de mult apreciez tot ce-ai făcut pentru Matt, îi spuse ea. Mă bucur atît de mult că am avut ocazia să te cunosc.

Susan ignoră mîna întinsă spre ea. Mai degrabă ar fi mîncat pămînt sau ar fi murit decît să dea mîna cu fiinţa aceea.

Destul de ciudat, femeia nu părea deloc ofensată. În loc de asta, un zîmbet cald îi curbă buzele frumoase.

Recunoaşterea, de un tip cu totul special, o ului pe Susan. Fusese beneficiara unor astfel de zîmbete poate de sute de ori.

– Eşti cumva vreo rudă de-a lui Matt? o întrebă, plină de ezitări.

– E fratele meu.

– Deci, tu eşti Cara Martinelli?

Ochii frumoşi ai Carei străluceau din cauza rîsului reţinut.

– O' Mally. M-am măritat acum doi ani cu un irlandez roşcat.

Susan scutură din cap, incapabilă să mai susţină privirea acelei femei.

– Mă simt aşa de stînjenită. Nici nu-ţi poţi imagina la ce mă gîndeam.

– Ba eu cred că pot. Dacă şi eu aş descoperi o femeie străină, înfăşurată în halatul de baie al soţului meu, aş deveni ostilă. N-ai vrea să bei o cană cu cafea?

– Mi-ar face mare plăcere.

Intrară, împreună, în bucătărie.

– Cît timp ai de gînd să stai în oraş? întrebă Susan în timp ce-şi alegea marca favorită de cafea, din cele cîteva pe care Matt le cumpărase.

– Pînă mîine dimineaţă.

– Doamne sfinte! Ai făcut tot drumul din California ca să-ţi vizitezi fratele, doar pentru o singură zi?

Cara începu să rîdă.

– Nu. Am fost la New York cu nişte afaceri şi, cum lucrurile s-au terminat ceva mai repede, mi-a rămas ceva timp înainte s-o pornesc spre Atlanta. Aşa că l-am sunat pe Matt la revărsatul zorilor şi m-am invitat singură aici, să pot să te verific, ca să fiu sinceră.

Susan zîmbi, cu amărăciune.

– Cred că purtarea mea de răzbunător ninja n-a făcut o impresie prea frumoasă. Termină de preparat cafeaua după care se aşează la masă, alături de Cara.

– Nici o problemă. Eu am văzut doar o femeie care încerca să-şi protejeze bărbatul. Mă bucur că ai sentimente atît de puternice alături de fratele meu. O privi pe Susan cu o uşoară suspiciune. Este foarte îndrăgostit de tine. Sper că n-ai de gînd să-l faci să sufere.

Tensiunea se iscă deodată între cele două femei, care se măsurau una pe cealaltă cu privirile. Încăperea era la fel de tăcută ca un mauzoleu în miez de noapte.

Menţinînd contactul cu ochii celeilalte femei, Susan răspunse foarte simplu:

– Îl iubesc pe Matt.

Aparent, siguranţa cu care vorbise îi dădu lui Cara toate asigurările de care avusese nevoie.

Acceptul ei era la fel de tangibil ca şi zîmbetul luminos.

Timp de cîteva minute schimbară o serie de amabilităţi, după care începură să discute de afacerile fiecăreia. Cara o uimi cu totul pe Susan menţionînd, din întîmplare, că, fără finanţarea din partea lui Matt, n-ar fi reuşit niciodată să-şi pornească compania de grafică artistică. Ascultînd doar pe jumătate, Susan se întrebă cum de reuşise Matt să finanţeze compania surorii lui, ca şi magazinul cu casete video, dintr-un simplu salariu de vînzător.

– Mă bucur enorm că am făcut această mică excursie, continuă Cara. Am fost aşa de îngrijorată din cauza lui Matt. Dar arată sănătos şi relaxat şi mai fericit decît l-am văzut vreodată înainte. Este evident că noua viaţă îi prieşte tare mult. Şi vorbesc de o schimbare de o sută optzeci de grade. Schimbarea din comportarea lui încă mă uimeşte. Diferenţa este ca între lumină şi întuneric.

– Da, serios? întrebă Susan şi mai uimită.

– Îţi jur, dacă şi tu l-ai fi văzut, atunci cînd am crezut că a făcut un atac de cord, cu un an în urmă, ai înţelege. Ce coşmar! Niciodată, pînă atunci, nu m-am simţit aşa de neajutorată şi de speriată.

Mi-a fost teamă c-o să-l pierd. Din fericire, a fost ceva mai puţin serios. Aritmie este ceva cu care va putea trăi, slavă Domnului.

Pentru o secundă, Susan doar se holbă, nedumerită, la ea, apoi forţa deplină a celor spuse de Cara îi explodă în creier.

Capitolul 11

– Matt a fost mereu piatra de temelie a vieţii mele, îi zise Cara, în vreme ce Susan o privea orbeşte, revenindu-şi încet din şoc. El şi cu Rick – soţul meu – sînt cei mai importanţi oameni din lume, pentru mine. Nici măcar nu pot să suport gîndul că s-ar putea întîmpla ceva cu vreunul dintre ei.

Tremuratul începu de la umeri, după care i se scurse şi în braţe. Nu mai putea ţine cana cu cafea. Prinzînd-o cu amîndouă mîinile, reuşi s-o aşeze pe masă. Respirînd adînc, se luptă să-şi păstreze controlul.

– Acum pare să se simtă bine, reuşi, în cele din urmă, să spună. Artimie? O presiune insuportabilă îi apăsa parcă pieptul.

Cara dădu solemn din cap.

– Doctorul i-a spus că trebuia neapărat să-şi schimbe stilul de viaţă, care era mult prea stresant, sau, dacă nu, urma să moară. Fără zile cu optsprezece ore de muncă. Faptul că a demisionat din postul de vicepreşedinte al companiei, a fost cel mai bun lucru pe care l-a făcut pentru el însuşi. Apoi menţionă numele firmei la care lucrase Matt. Susan o recunoscu ca fiind una dintre cele mai prestigioase firme ce fabricau computere.

După care Cara se apucă să-i povestească, plină de dezgust, cum Matt îşi irosise viaţa şi întreaga energie în dezvoltarea contractelor de mai multe milioane de dolari.

– Nu era deloc nevoie să muncească în asemenea hal, zise Cara. Dar parcă era ceva în interiorul lui care-i cerea să continue să-şi dezvolte idealul de om de mare succes. Bănuiesc că obişnuia să creadă că valoarea lui ca om nu se putea măsura decît cu mărimea contului în bancă.

Pe lîngă isteria care tot creştea în Susan, se adăugă acum şi vinovăţia. Durerea aproape că-i sfîşia inima cînd îşi aminti cît de des îi reproşase

lipsa de ambiţie.

– Mi-aş fi dorit să-şi fi părăsit compania cu mulţi ani în urmă, mărturisi Cara. Dar, oricum, este plăcut să constat acum că se bucură din plin de viaţă. Rîse. Iubeşte cu pasiune magazinul acela cu casete video. Adevărul e că *Reel to Real* este perfect pentru el. E aşa de mîndru. Eu... Se opri şi privi la faţa lipsită de culoare a lui Susan. Te simţi bine? Apoi înţelese totul, dintr-o dată. N-ai ştiut nimic, şopti. Întinzîndu-se după mîinile tremurînde ale lui Susan, le ţinu între mîinile ei. Susan, îmi pare rău. N-am vrut să te necăjesc. Matt este bine acum şi o să supravieţuiască dacă are grijă de el. Crede-mă. Aritmia înseamnă o bătaie neregulată a inimii. Lăsată netratată poate fi ameninţătoare. Numai că Matt ia medicamente ca s-o ţină sub control, are grijă de dieta lui şi a redus aproape cu totul stresul din viaţa lui. Oh, Doamne, ai mîinile reci ca gheaţa! Este îngrozitor. Am impresia că, fără să vreau, te-am făcut nefericită de două ori pe ziua de azi. Matt o să mă omoare din cauza asta.

Susan îşi retrase mîinile din încleştarea Carei. Închizînd ochii, îşi apăsă degetele pe tîmple, ca şi cum ar fi încercat, disperată, să-şi păstreze mintea întreagă. Avusese parte de mai mult decît putea duce într-o singură zi.

– Iartă-mă, Susan. Dar am crezut că Matt ţi-a spus totul.

Umilinţa din vocea Carei ajunse pînă în străfundul minţii lui Susan şi o făcu să-i fie milă de femeia din faţa ei. Văzînd expresia îngrijorată de pe faţa Carei, oftă şi reuşi să schiţeze un zîmbet.

– Cred că a încercat să-mi spună. Îşi aminti de noaptea în care o ceruse de nevastă. Începuse să-mi spună, iar eu nu l-am lăsat. Se ridică. Îşi simţea picioarele moi ca gelatina. Ar fi mai bine să plec acum.

– Rămîi, se repezi Cara să-i spună, ridicîndu-se la rîndul ei. Matt o să vină curînd acasă.

Susan însă scutură din cap.

– Simt nevoia să rămîn singură, pentru un timp. Sper că mă înţelegi. Mă bucur că ne-am întîlnit. Călătorie plăcută pînă acasă. Şi, fără să-i mai dea Carei şansa să mai spună ceva, ieşi cu paşi repezi afară din bucătărie.

Matt tocmai urca pe verandă, cu braţele pline cu pungi de la băcănie, în vreme ce ea se grăbea să iasă din casă.

– Hopa, îngeraşul meu! De cine fugi aşa de tare? Tocmai voiam să intru în casă şi să te sun. Puteţi să veniţi să luaţi cina în seara asta cu noi? Adică tu, Nikki şi Dellie.

Susan îl privea cu ochii măriţi. Se simţea

suspendată undeva între agonie şi extaz. Era tot ce putea face ca să nu-şi aşeze mîna pe pieptul lui, să se asigure astfel că inima îi bătea tare şi cu adevărat. Întinzîndu-se puţin, îi atinse un obraz cu mîna, după care îi trase capul în jos pentru un sărut. Buzele lui se desfăcură pentru ea, iar Susan îl sărută ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară.

Matt fu cît pe ce să scape pungile cu mîncare şi s-o ia în braţe, cînd ea se depărtă.

– Te iubesc.

Întrebîndu-se de ce îi tremura vocea atît de tare şi de ce în ochi avea expresia aceea ciudată, îi zise, cu blîndeţe:

– Şi eu te iubesc. Deci, cum rămîne cu cina?

Ea se şi depărtase deja.

– Nu ştiu. Întorcîndu-se, se grăbi să ajungă la maşină.

Uluit, Matt o urmă.

– S-a întîmplat ceva?

Susan deschise portiera maşinii.

– Nu.

Matt se încruntă.

– Pe sora mea ai întîlnit-o?

– Da. Trînti portiera, după care porni motorul.

Matt o privea ieşind de pe alee, apoi, strigînd numele Carei, intră ca o furtună în casă.

Limitele oraşului Millers Creek rămăseseră undeva, în urma lui Susan. Pierdută în ceaţa amintirilor, o pornise aproape orbeşte pe şoseaua ce ducea în afara oraşului. Semnul taberei de la Pine Ridge îi atrase atenţia. Viră pe drumul de ţară ce ducea pînă acolo.

După ce parcă maşina, Susan o porni pe potecuţa ce ducea pînă la malul rîului. Tocurile pantofilor îi intrau în pămîntul moale. Ramurile tufişurilor i se agăţau de fustă sau îi rupeau ciorapii. Însă ea nu le dădu nici o atenţie. Mintea ei era preocupată doar de găsirea unui loc în care să nu dea nimeni peste ea, un loc în care să poată sta complet singură.

Ajunse în zona în care fetiţele îi arătaseră lui Matt cum ştiau ele să facă noduri marinăreşti. Simţindu-se, deodată, bătrînă şi foarte obosită, se aşeză pe pămînt. Un timp nu făcu altceva decît să privească spre rîul leneş. Apele mîloase treceau pe sub podeţul de frînghie, plescăind uşor cînd se loveau de malurile stîncoase.

Emoţiile şi gîndurile, pe care pînă atunci le pusese zăgaz, o năpădiră ca un val de flux. Timp de

ani de zile, evitase să-şi examineze sentimentele îndeaproape, numai că acum era obligată să le facă faţă. Teama de a nu da greş o condusese timp de ani de zile. Teama ei de implicare emoţională o ţinuse încuiată în închisoarea pe care o alesese de bunăvoie.

Apoi intrase Matt în viaţa ei şi dăduse deoparte toate straturile care o ţinuseră izolată şi în siguranţă. De cînd îl cunoştea, viaţa ei se îmbogăţise. El reuşise să ajungă la partea aceea care stătuse, atîta amar de vreme, îngheţată, iar ea începuse să simtă iarăşi ca un om întreg. El fusese catalizatorul schimbărilor petrecute în interiorul ei. N-ar fi vrut să se îndrăgostească de el, dar se îndrăgostise.

Şi acum aflase că viaţa lui e în pericol. Un fior îi trecu pe spinare. Susan îşi lăsă capul pe genunchii ridicaţi şi începu să plîngă.

Ştia că doar lipsa ei de încredere îl făcuse pe Matt să nu-i spună anumite lucruri despre viaţa lui. Oare dacă ar fi ştiut adevărul, de la bun început, ar fi avut alte sentimente pentru el? Încercînd să-şi alunge lacrimile, căută disperată un răspuns. Nu, îşi dădu seama. N-ar fi făcut-o să nu se îndrăgostească, în cele din urmă, de el.

Şi, deşi Cara o asigurase că Matt îşi revenise, gîndul că el putea totuşi să moară nu-i va da

pace. El nu-i putea oferi nici un fel de garanţii. Şi apoi, dacă se gîndea mai bine, nimeni nu-i putea oferi nici un fel de garanţii.

Gîndul că ar putea respinge fericirea, pe care ar putea s-o împartă cu Matt, o făcu să-şi vadă viitorul foarte singuratic şi fără bucurii.

Dragostea e o afacere riscantă, îşi zise. Pur şi simplu nu vine cu nici un fel de garanţii.

Încet, echilibrul lui Susan revenea. Îl iubea din tot sufletul şi din toată inima. Ăsta era singurul lucru cu adevărat important. Era un risc pe care merita să şi-l asume.

Imediat ce luă această hotărîre, o porni înapoi pe potecă. La jumătatea drumului spre maşină, îşi aminti că uitase să decomandeze toate întîlnirile din acea după-amiază. Numai asta şi ar fi trebuit să-şi dea seama care erau priorităţile ei. Rîse, încîntată, de această descoperire.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, Matt îi supraveghea pe Heath şi pe cîţiva dintre amicii lui care aşezau un ecran TV în sufrageria clubului.

– Puţin mai la dreapta, băieţi. Privi peste umăr la Susan, care stătea chiar în spatele încăperii.

Poţi să vezi bine de acolo? Ea încuviinţă, cu o scurtă mişcare a capului. Atunci, asta-i. Perfect. Mulţumesc pentru ajutor.

Heath se apropie de Matt şi-şi aşeză mîna mare şi grea pe umărul lui.

– Nu mai fi aşa de îngrijorat, amice. Consiliul directorilor ţi-a aprobat filmul documentar. Faptul că-l arată şi restului Camerei de comerţ este doar o simplă formalitate. Un zîmbet îi încreţi buzele. De fapt, eu cred că toată lumea va fi... aha, foarte surprinsă. Vrei o bere înainte să înceapă toată tărăşenia asta?

Matt scutură din cap. Niciodată nu băuse pentru a-şi calma nervii, dar poate că n-ar fi fost chiar aşa de rău să încerce în seara aceasta. Sentimentul acela de răceală şi calcul, cu care tratase afacerile în trecut, dispăruse cu totul. Înainte, îl avea la o comandă, la fel ca şi costumul albastru care era favoritul lui, ca şi cămaşa albă sau cravata roşie foarte conservatoare. Era mult mai nervos din cauza acestei afaceri decît fusese vreodată înainte de semnarea unui contract de mai multe milioane de dolari. Era un sentiment foarte ciudat. Vocea tunătoare a lui Heath îi curmă, brusc, toate acele cugetări.

– Doamne, Susie, arăţi trăsnet în seara asta!

Privind spre bar, Matt îl observă pe Heath care

mergea spre Susan. Chiar că arăta superb, se gîndi el, foarte mîndru. Părul ei blond fusese strîns într-un coc franţuzesc, arătînd cerceii de argint, care sclipeau. Iar cămaşa albă de mătase dădea costumului negru un farmec cu totul aparte.

Maxilarul i se încordă. În seara asta avea de gînd să pună capăt jocului ei de-a răbdarea. Un bărbat nu putea avea aşa de multă răbdare. Îl împingea mult peste limite; şi aşa o făcuse încă din ziua în care-i descoperise secretele.

Avea cîteva regrete pentru unele lucruri pe care le săvîrşise în viaţa lui, dar faptul că nu fusese complet cinstit cu Susan, de la bun început, era unul dintre cele mai mari. Mîndria încăpăţînată îl oprise să-i povestească despre cariera la care renunţase. Ego-ul lui îi ceruse ca ea să-l accepte pentru ceea ce era acum, nu pentru ce fusese cîndva. Şi mai ştia că nu-i spusese nimic despre aritmie, nu din teamă că ea nu va dori să se implice într-o relaţie cu el, ci pentru că l-ar fi putut vedea mai puţin bărbat decît era în realitate.

În ziua aceea o căutase prin tot oraşul, dar se părea că nimeni n-o văzuse. Apoi, în aceeaşi seară, apăruse foarte calmă la cină, împreună cu familia, şi se purtase ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Refuzase intenţiile lui de a discuta despre problemele de sănătate şi despre viaţa lui de

dinainte, după care îi promisese c-o să aibă grijă de el. Iar cînd o întrebase dacă ajunsese la un răspuns, în legătură cu propunerea pe care i-o făcuse, ea îl rugase să mai aibă răbdare încă puţin timp. După care îi ceruse să-i împrumute camera video.

Iar el n-avea nici cea mai mică idee cu privire la ceea ce pusese ea la cale. Dar într-un fel sau altul, îşi zise, va obţine un răspuns din partea ei chiar în seara asta.

Matt era aşezat în capul mesei, la care participau conducătorii de la Camera de comerţ, nevestele lor şi mulţi alţi demnitari ai oraşului. Cine se apropia de final. La stînga lui, Susan întreţinea o conversaţie spumoasă cu primarul, în faţa cafelei şi a desertului.

– Ai de gînd să mănînci plăcinta cu brînză? îl întrebă Heath, mieros.

Matt zîmbi şi i-o pasă lui. Deşi friptura de raţă fusese foarte bună şi foarte uşoară, de-abia dacă se atinsese de ea. Avusese Heath grijă de porţia lui.

Într-un final, Web Sprinfield, preşedintele Ca-

merei de comerţ, se ridică de la masă şi urcă pe podium. Aşteptă pînă cînd în încăpere se instăpîni liniştea.

– Bine aţi venit la banchetul de decernare a premiilor, pe care-l ţinem în fiecare an, începu el. După un scurt discurs, îi prezentă pe cîştigătorii diferitelor premii.

Aproape că a sosit timpul prezentării filmului video, cugetă Matt. Strînse cu putere mîna lui Susan. Ea îi dărui un zîmbet strălucitor. El îi răspunse tot cu un zîmbet, uimit de sentimentul de siguranţă pe care îl avea în preajma ei. Încrederea în el îi strălucea în privire.

– Şi în final, dar nu ultimul rînd, îl auzi pe preşedinte spunînd, este plăcerea mea să-l anunţ pe cîştigătorul premiului „Cetăţeanul de onoare al anului pentru Millers Creek". În acest an, premiul este acordat unui nou-venit, care a adus o contribuţie fantastică pentru comunitatea noastră – Matt Martinelli, proprietarul lui *Reel to Real.* Web aplaudă împreună cu cei din sală.

Înmărmurit, Matt privea la marea aceea de feţe. Unul cîte unul, oamenii se ridicară, ovaţionîndu-l stînd în picioare.

Susan îl înghionti uşor.

– Felicitări. Du-te şi i-aţi premiul.

Se ridică în picioare. Încercînd să-şi dea sea-

ma de cele petrecute, strînse mîna preşedintelui. Web îi prezentă apoi o placă de bronz. Pentru un moment, nu făcu decît să privească prosteşte la cuvintele înscrise pe placă.

MATT MARTINELLI, CETĂŢEANUL ANULUI

Păşi în faţa microfonului. Toată lumea se aşează pe scaune. Privi la oamenii pe care începuse să-i cunoască şi la care începuse să ţină, şi, pentru prima oară, Matt se simţi parte din ceva, ceva cu mult mai mare decît persoana lui. Simţi nodul care i se formase în gît. Respiră adînc.

– Sînt onorat că am fost numit „Cetăţeanul anului" în Millers Creek. Mult mai important, sînt foarte mîndru că am devenit un membru al acestei minunate comunităţi. În călătoriile mele, am petrecut mult timp în unele din cele mai exotice şi mai frumoase locuri din lume. Şi cu toate astea, nicăieri nu pot spune că m-am simţit mai acasă ca aici, în Millers Creek.

În filmul pe care-l veţi vedea în această seară, am încercat să prind esenţa comunităţii noastre. Nu cred că mai este nevoie să spun că avem multe de oferit unor viitori investitori: pămînt, resurse naturale şi răsplată financiară. Oricum, afacerile pe care sperăm să le atragem sînt şi ele

compuse din oameni, care sînt la fel de preocupaţi de educaţie, de sănătate, de bunăstarea familiilor lor, aşa cum sîntem şi noi. Şi din acest punct de vedere, avem foarte multe de oferit. Eu... Se întrerupse aşteptînd ca aplauzele să se potolească. Eu vă mulţumesc pentru prietenia voastră, pentru că m-aţi făcut să mă simt ca o parte din această comunitate şi pentru că mi-aţi oferit acest premiu, deşi poate nemeritat, după părerea mea. Vă mulţumesc.

Simţindu-se mai fericit şi mai mulţumit decît fusese vreodată, Matt se îndreptă spre masă, în vreme ce mulţimea îl ovaţiona iarăşi, în picioare.

– Recunoaşte, îi şopti Susan, acum asta-i familia ta, fie că ţi-ai dorit-o, fie că nu.

El îi prinse mîna şi i-o sărută.

– Dar o să fac parte şi din familia ta?

Zîmbetul ei se lărgi şi mai mult.

– Mă mai gîndesc la asta. Acum taci. O să fie filmul tău. Uite, s-a şi ridicat să bage caseta.

El îşi întoarse atenţia spre ecranul mare, în vreme ce cineva stinse lumina în sală. Apoi simţi cum îngheaţă cînd un titlu mare apăru pe ecran cu litere de o şchioapă, scrise cu roşu:

SUSAN ÎL IUBEŞTE PE MATT

După un moment de tăcere, în sală izbucniră cîteva hohote de rîs.

– Ce naiba? şopti el, aproape sărind de pe scaun. Cîţiva oameni îi făcură semn să tacă. Oarecum domolit, se aşeză iarăşi şi se uită la Susan. Privirea ei era fixată, cu inocenţă, asupra ecranului. Întrebîndu-se ce mai pusese la cale, îşi întoarse şi el privirea în aceeaşi direcţie.

În film, Susan se îndrepta pe strada principală. Era îmbrăcată în costumul ei de afaceri. Într-o mînă ţinea servieta, în cealaltă, un carneţel. Camera era fixată pe picioarele ei încălţate cu pantofi negri, cu tocuri înalte, după care se ridică spre faţă cînd se opri din mers.

– Scuzaţi-mă, se adresă ea unui trecător. Acel trecător era Reesa Dunbar. Fac un fel de anchetă. Vă deranjează dacă răspundeţi la cîteva întrebări?

– Deloc, răspunse Reesa, făcînd semn cu mîna la persoana din spatele camerei de luat vederi.

– Îl cunoşti pe Matt Martinelli?

– Da.

– Şi ce părere ai despre el?

– Este o persoană foarte drăguţă.

– Crezi că ar trebui să mă mărit cu el?

– Da.

Reesa şi Susan se despărţiră.

Apoi se apropie un fermier bătrîn, îmbrăcat în salopetă. Susan îi ceru şi lui ajutorul în legătură cu ancheta.

– Îl cunoşti pe Matt Martinelli?

El se încruntă, încreţindu-şi toată faţa.

– El este tipul cu magazinul de casete video?

– Da, domnule. Ce părere aveţi despre el?

– Ei bine, recunosc că-i un tip cumsecade pentru un yankeu. Oricum, a avut destul bun-simţ să cumpere toate filmele cu Clint Eastwood pentru magazin.

– Credeţi că ar trebui să mă mărit cu el?

Fermierul îşi scoase casca de baseball ca să se scarpine în cap.

– Am întîlnit o grămadă de băieţi de ăştia italieni, cînd am fost staţionat acolo, în al doilea război. Mie mi s-au părut băieţi de familie. Ridică din umeri. Bănuiesc că ai putea nimeri şi mai rău.

Susan intră apoi în florăria lui Fred Kendall. Fred şi cu Martha stăteau ţepeni, în spatele tejghelei, îmbrăcaţi de duminică şi zîmbind. Susan le puse şi lor aceleaşi întrebări. Cînd ajunse la ultima, Martha nu se mai putu stăpîni şi-i răspunse:

– Zău aşa, scoate-l pe băiatul ăla din tristeţe. Dacă aş fi fost cu cîţiva ani mai tînără şi el cu

cîţiva ani mai mare, ţi-aş fi arătat eu ţie, tînără doamnă!

Fred chicoti şi trînti cu pumnul în tejghea.

– Şi tot ai fi fost mult prea bătrînă, femeie! Toată lumea ştie că minţi în privinţa vîrstei.

Sala izbunci în hohote de rîs. Matt rîse şi el, împreună cu ceilalţi.

Apoi veni şi Nikki la rînd. În timp ce explica foarte pe larg de ce Matt ar fi fost cel mai grozav tată din lume, pentru ea, dansa în ritmul unei melodii pe care numai ea părea s-o audă.

Dellie îşi dădu, ultima, aprobarea, declarînd că Matt avea un talent înnăscut la grădinărit.

Din nou, afară, pe strada principală, Susan privea, gînditoare, la camera de luat vederi. Un zîmbet plăcut îi flutura pe buze. Intră în magazinul de încălţăminte. Cînd ieşi, un moment mai tîrziu, se îndreptă direct spre o maşină de gunoieri, parcată ceva mai departe, şi, cu un gest amplu, aruncă în spatele ei servieta din mînă şi pantofii negri, cu tocuri înalte, pe care-i purtase ceva mai devreme. Camera se îndreptă în jos. În picioare avea acum o pereche de pantofi de sport, de un galben ţipător, cu desen geometric fosforescent.

Cineva din sală fluieră puternic. Alţii chicotiră.

Apoi scena se schimbă iarăşi, arătînd terenul

de fotbal al liceului din oraş. Formaţia liceului cînta *Yellow submarine* pentru echipa majoretelor cu fuste scurte. După ce se aliniară, fetele începură să ridice cartoanele pe care le ţineau în mîini, unul cîte unul, fiecare cu cîte un cuvînt înscris pe el.

MATT, VREI SĂ TE CĂSĂTOREŞTI CU MINE? CU DRAGOSTE, SUSAN.

Ecranul se întunecă. Cineva se ridică şi aprinse lumina. Matt descoperi că fiecare persoană din încăpere se holba la el. Putea aproape să-i simtă cum îşi ţineau suflarea. Privi şi spre Susan. Şi ea îl urmărea cu atenţie. Dragostea din zîmbetul ei îl încălzi.

– Nu mai sta acolo ca un tăntălău, băiete, îl auzi pe Fred ţipînd. Fă bine şi sărut-o!

Matt zîmbi. Apoi zîmbetul se transformă într-un formidabil hohot de rîs, care răsună în toată sala.

Era evenimentul monden al anului. Şi dacă oamenii, care fuseseră invitaţi, credeau că era destul de ciudat să ţii o nuntă pe malul unui rîu, îşi păs-

trară părerile doar pentru ei, acceptînd, grăbiţi, invitaţia şi rugîndu-se pentru vreme bună. Un adevărat oftat de uşurare străbătu oraşul atunci cînd rugăciunea lor fu ascultată şi ziua de 4 iulie fu o zi adevărată de vară, uscată şi fierbinte. Toţi cei două sute de invitaţi se supuseră cu toţii cererilor, de-a dreptul uimitoare, în legătură cu hainele necesare la ceremonie: rochii şi costume de gală, cravate negre şi... tenişi.

Mirele era impecabil în fracul său negru, cămaşa albă, cu jabou de dantelă, cravata neagră şi o pereche formidabilă de pantofi de sport. Stătea foarte drept şi foarte solemn, ţinîndu-şi mireasa de mînă.

Mireasa era superbă. Purta ceva vechi: rochia de mireasă a străbunicii ei, care fusese confecţionată din satin şi dantelă. Ceva nou: voalul lung care-i fusese aşezat pe cap, pe o coroniţă de flori. Ceva important: şiragul de perle ce-i aparţinea lui Dellie. Şi ceva albastru: o pereche de tenişi din partea viitorului soţ. Atunci cînd ajunse alături de Matt, în faţa pastorului, Susan îi zîmbi, radioasă. El privi în ochii care aveau culoarea unei mări liniştite, după care o strînse de mînă.

Fred, cel cu florăria, radia de încîntare văzînd rezultatul muncii pe care o depusese în folosul

ceremoniei. Arcul acela de frunze verzi, printre care se zăreau trandafirii roşii, zorelele şi crinii, arăta de-a dreptul superb. Ce păcat, totuşi, cugetă el, că se luaseră după gura lui Martha şi se hotărîseră să arunce o duzină întreagă de trandafiri albi, după ce pastorul avea să-i declare soţ şi soţie. Dar şi ce priveliştе minunată avea să fie! Apoi încercă să se consoleze la gîndul focurilor de artificii ce aveau să urmeze după ceremonie.

Domnişoara de onoare a miresei aruncă o privire drăgăstoasă logodnicului ei, cavalerul de onoare al lui Matt. Scott se întoarse spre Reesa, cu un zîmbet, ştiind că şi ea se gîndea la propria lor nuntă care trebuia să aibă loc în octombrie.

Inima Carei O'Malley sălta de fericire pentru fratele ei. În sfîrşit, îşi găsise şi el un cămin. Îşi privi apoi soţul. Gigantul acela roşcat era, de fapt, un mare sensibil. Avea lacrimi adunate în ochi. Îşi petrecu braţele în jurul taliei lui şi-l strînse bine.

Myrtle Cooper plînse zgomotos şi cu veselie pe tot timpul ceremoniei. Nevasta patronului o bătu uşurel pe umăr. Bătrînul Bill Walker mormăi că, dacă era atît de drăguţă şi înceta cu plînsul îi va creşte leafa, important era doar să tacă. Ea însă îl ignoră şi coninuă să bocească mai departe.

Dellie niciodată nu arătase mai senină şi mai demnă. O lumină nouă îi stăruia în privire. De această dată, totul era cum trebuia, cugetă, încîntată. De această dată, fetiţa ei adorată îşi găsise o dragoste care urma să dureze o veşnicie.

Aruncă o privire spre domnul cu păr argintiu şi cu o înfăţişare mîndră, care stătea alături. Domnul Taylor purta, de această dată, la rever, un trandafir roşu, în locul celui alb pe care-l purta de regulă. Un zîmbet curbă uşor buzele lui Dellie. Ray Taylor o urmărise timp de ani de zile. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea aţintită asupra lui, întoarse capul şi-i făcu semn cu ochiul. Ea îi răspunse în acelaşi fel. Poate, cugetă mai departe, cu încîntare, venise timpul să-l lase pe ţapul acela bătrîn s-o prindă.

Picioarele lui Nikki cereau să danseze. Era atît de fericită, încît ar fi putut exploda pur şi simplu ca unul dintre acele baloane umplute pînă la refuz cu apă. Un chicotit i se opri în gît, gîndindu-se cum ar fi fost dacă balonul ar fi explodat şi fericirea ar fi curs deasupra grupului de invitaţi.

Un tată adevărat! îşi zise. Mai repede, mai repede, haide o dată, ar fi vrut să-i strige pastorului.

Curînd, încă una dintre dorinţele pe care şi le pusese, cu ocazia zilei de naştere, va deveni ade-

vărată, în mod oficial. De ziua ei, îşi pusese în gînd trei dorinţe: un căţel, un tată şi un frăţior. Două din trei nu era chiar aşa de rău, decise ea. Deocamdată. În vreme ce va mai aştepta să vină frăţiorul acela, va trebui să se consoleze cu filmele din magazinul tatălui ei. Şi o să-i pună pe mama şi pe tata să privească toate filmele alea, care aveau şi bebeluşi în distribuţie. Şi dacă nici aşa nu pricepeau, atunci avea de gînd să-i invite la o mică şedinţă de familie.

Sfîrşit